

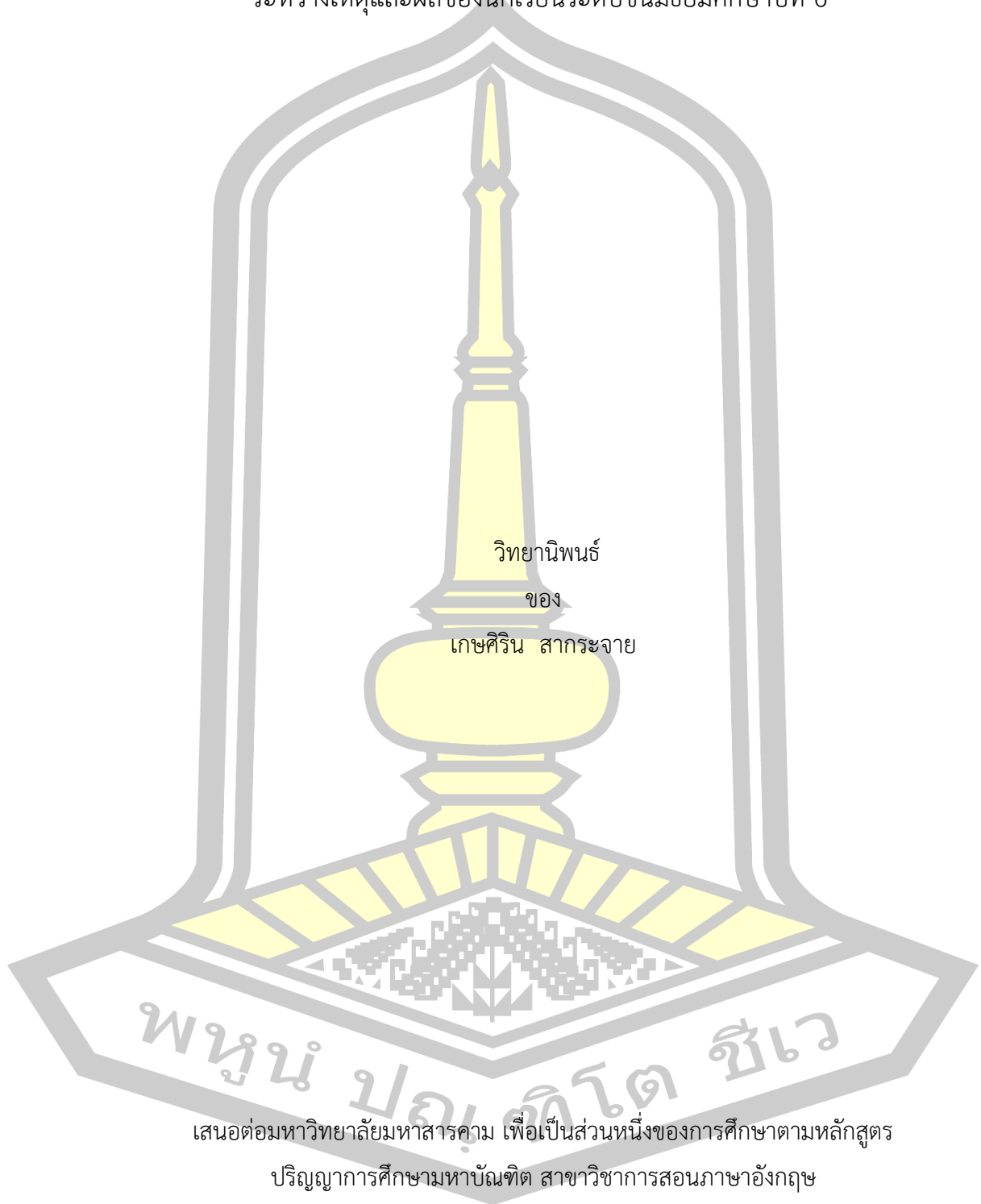
การใช้กิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและ
ผลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

วิทยานิพนธ์
ของ
เกษศิริน สากระจ่าย

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
ปีการศึกษา 2560

สงวนลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การใช้กิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนแสดงความสัมพันธ์
ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

พูน ปลูกโต ชเว

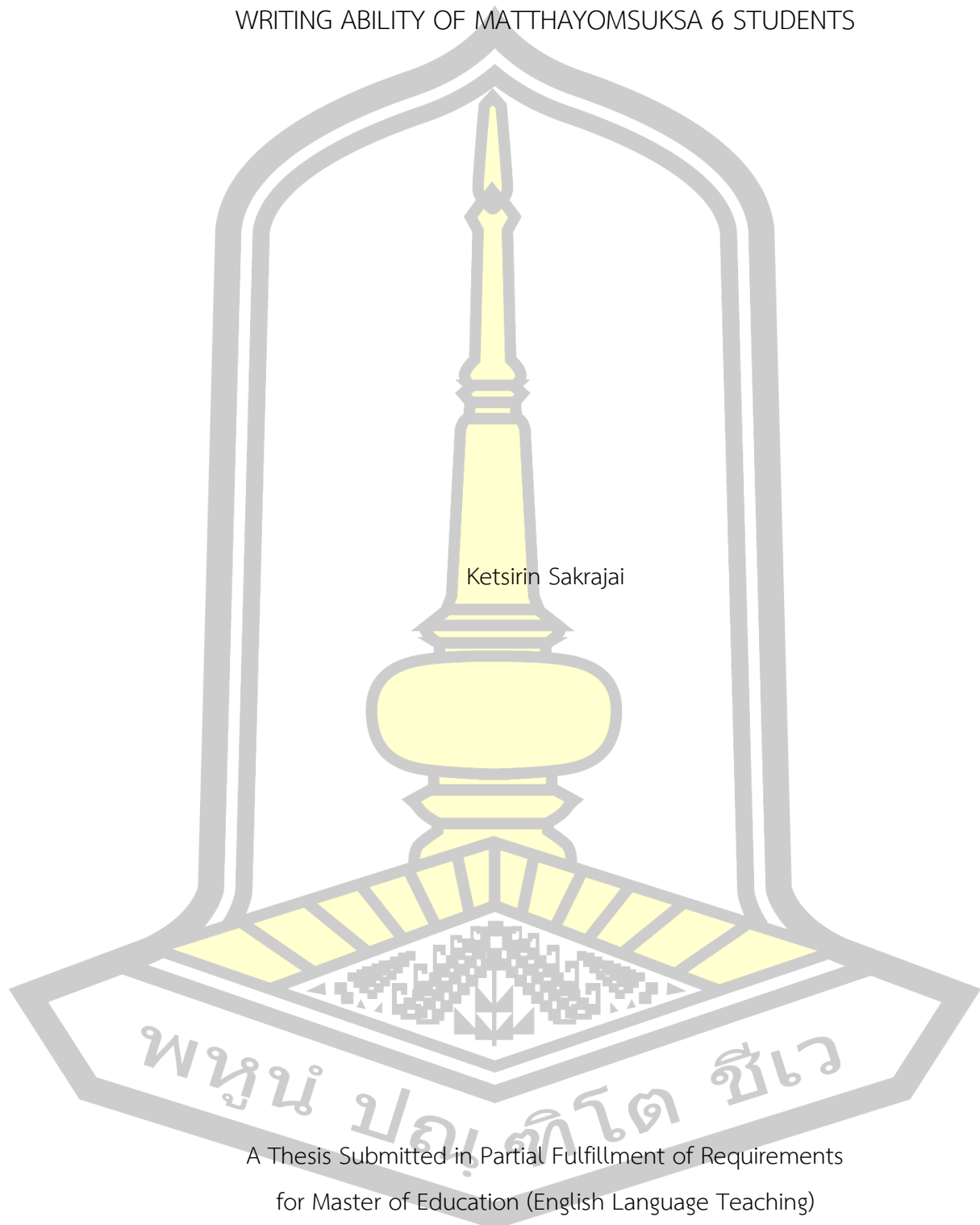
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

ปีการศึกษา 2560

สงวนลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

THE USE OF GROUP INVESTIGATION IN ENHANCING ENGLISH CAUSE-EFFECT
WRITING ABILITY OF MATTHAYOMSUKSA 6 STUDENTS

Ketsirin Sakrajai

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (English Language Teaching)

Academic Year 2017

Copyright of Maharakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวเกษศิริณ สากะฉาย แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(อ. ดร. พิมพยุพา ประพันธ์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อ. ดร. พิลานุช ภูษาวิโสธน์)

.....กรรมการ

(ผศ. ดร. พชรนนท์ สายัณห์เกษะ)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. ลดาวัลย์ วัฒนบุตร)

มหาวิทยาลัยขอนแก่นให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

(ผศ. ดร. กนกพร รัตนสุธีระกุล)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

(ศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วัน.....เดือน.....ปี.....

ชื่อเรื่อง	การใช้กิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนแสดง ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6		
ผู้วิจัย	เกษศิริน สากระจาย		
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. พิลานุช ภูษาวิโศธน์		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีการศึกษา	2560

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นและเพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนต่อการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม (อ30205) จำนวน 35 คน ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการสอนเขียนแบบกลุ่มร่วมสืบค้น 2) แบบทดสอบการเขียน 3) แบบประเมินความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล 4) แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมการสอนของครู 5) แบบสอบถามวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการสอนเขียนแบบกลุ่มร่วมสืบค้น และ 6) แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบค่าที (t-test Dependent Samples)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มร่วมสืบค้น มีค่าคะแนนเฉลี่ยการทดสอบก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 27.71 และค่าคะแนนเฉลี่ยการทดสอบหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 71.24 สรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม และผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มร่วมสืบค้นก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

2. นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลอยู่ในระดับดี โดยมีคะแนนค่าเฉลี่ย

เท่ากับ 4.17

ดังนั้นสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มร่วม
สืบค้น สามารถพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุ
และผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ และผู้เรียนมีเจตคติที่ดีในการจัดกิจกรรมการสอน
ดังกล่าว สมควรที่จะนำไปจัดกิจกรรมการสอนเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ต่อไป

คำสำคัญ : กลุ่มร่วมสืบค้น, การเขียน, การสอนแบบร่วมมือ, การเขียนอนุเฉทแสดงความสัมพันธ์
ระหว่างเหตุและผล

TITLE	THE USE OF GROUP INVESTIGATION IN ENHANCING ENGLISH CAUSE-EFFECT WRITING ABILITY OF MATTHAYOMSUKSA 6 STUDENTS		
AUTHOR	Ketsirin Sakrajai		
ADVISORS	Dr. Pilanut Phusawisot , Ph.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	English Language Teaching
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2017

ABSTRACT

The purposes of this study were 1) to promote cause-effect paragraph English writing ability based on group investigation activity, and 2) to study the attitude towards group investigation through the cause-effect paragraph writing. The samples came from the cluster random sampling of 35 Matthayomsuksa 6/11 students of Suwannaphumpittayapaisarn School in the first semester of academic year 2017. The instruments used in this research were 1) Group Investigation activity lesson plans, 2) English writing test, 3) English writing ability assessment form, 4) teacher diary, 5) semi-structured interview and 6) students' attitude questionnaire. The data were analyzed by mean, percentage, standard deviation, and t-test dependent samples.

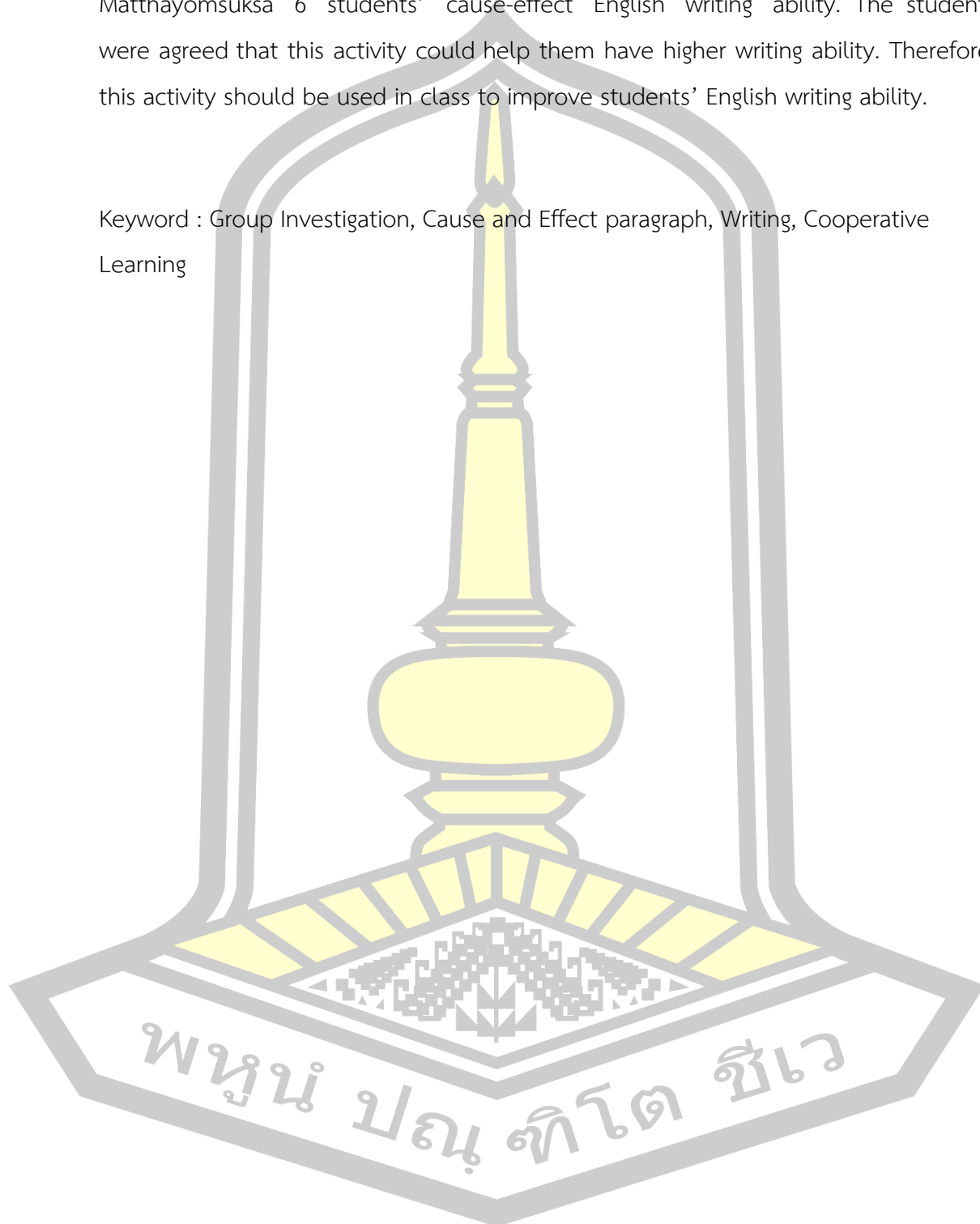
The findings were as follows:

1. The achievement of students' cause-effect English writing ability through group investigation activity after learning was significantly higher than before learning at the level .05.

2. The students' learning attitudes toward group investigation activity through the cause-effect paragraph writing were at the good level (Mean = 4.17).

In conclusion, the group investigation learning activity could enhance Matthayomsuksa 6 students' cause-effect English writing ability. The students were agreed that this activity could help them have higher writing ability. Therefore, this activity should be used in class to improve students' English writing ability.

Keyword : Group Investigation, Cause and Effect paragraph, Writing, Cooperative Learning

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก อาจารย์ ดร.พิธานุช ภูษาวิโสธรณ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ให้คำปรึกษา แนะนำ และตรวจ แก้ไข ข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดจนให้ข้อคิดที่เป็นประโยชน์ ดูแลและให้กำลังใจผู้วิจัยด้วยความเอาใจใส่ อย่าง ดียิ่งเสมอมาตั้งแต่ต้นจนสำเร็จ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และขอกราบขอบพระคุณเป็น อย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พชรนนท์ สายัณห์เกษม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลดาวัลย์ วัฒนบุตร และอาจารย์ ดร.พิมพ์ยุพา ประพันธ์ ที่ได้กรุณาเป็น คณะกรรมการร่วมพิจารณา ตลอดจนให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ อันเป็นประโยชน์ยิ่งต่อการปรับปรุง แก้ไขวิทยานิพนธ์ให้มีความ สมบูรณ์ยิ่งขึ้น รวมถึงอาจารย์ท่านอื่น ๆ ที่ไม่ได้เอ่ยนามในที่นี้ ที่ได้ประสิทธิ์ประสาท วิชาความรู้ และ ให้คำแนะนำ สั่งสอน ตลอดช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษา

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน คือ คุณครูพงษ์พิชญ์ สล้างสิงห์ คุณครูณัฐพัชร์ สล้าง สิงห์ และคุณครูภัทธราภรณ์ ศรีมีเทียน ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ คุณภาพเครื่องมือใน การวิจัย โดยให้คำแนะนำอย่างดียิ่ง ซึ่งเป็นส่วนสำคัญให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี และขอ ขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/11 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาลทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการ เก็บรวบรวมข้อมูลในการทำวิจัยในครั้งนี้จนเสร็จสมบูรณ์

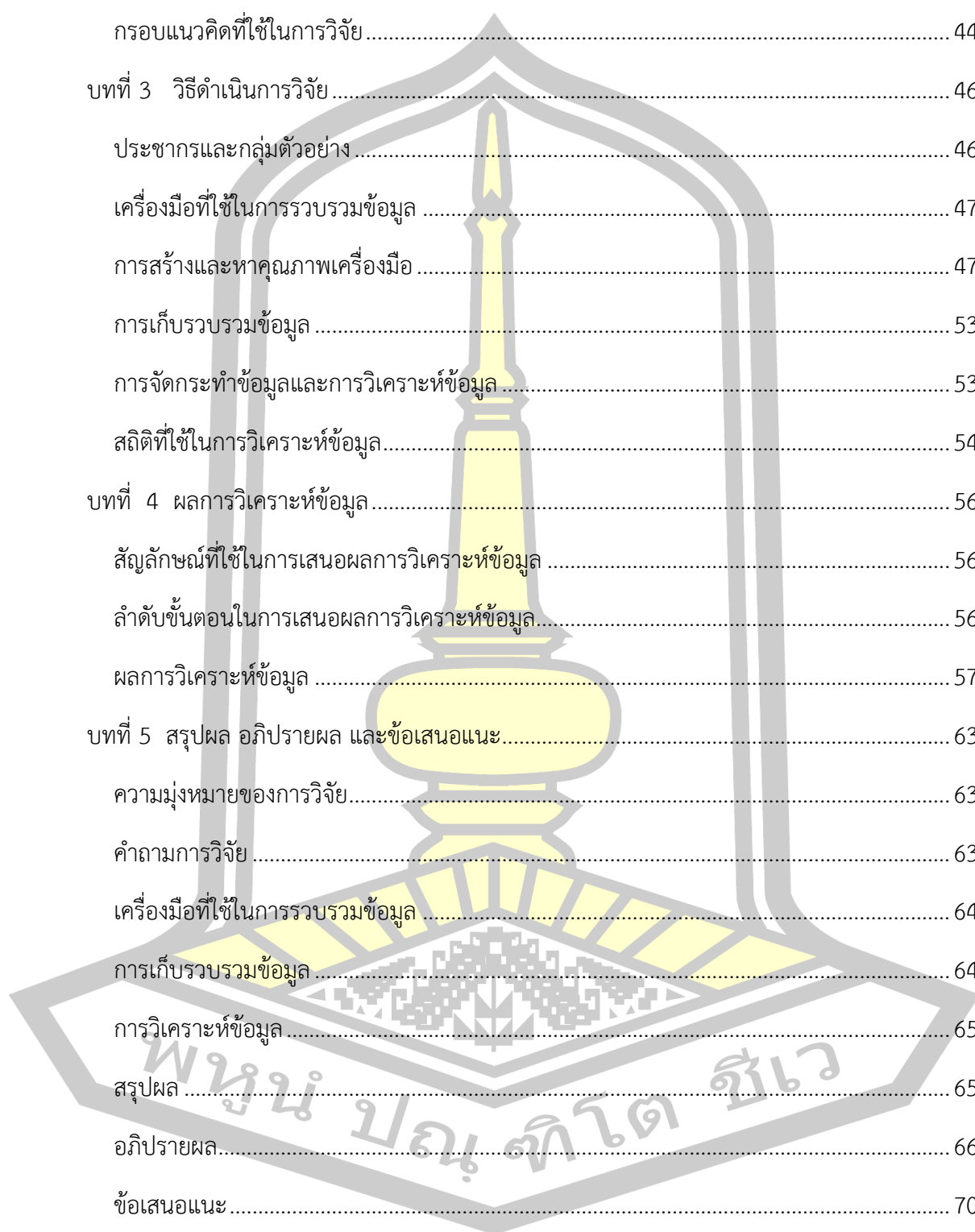
ท้ายที่สุดแห่งความสำเร็จ ขอขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ พี่จ้อย สามี และเพื่อน ๆ นิสิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ รุ่น พ.26 ศูนย์มหาสารคามทุกท่าน ที่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือ และ เป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา คุณค่าและประโยชน์ของงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชา พระคุณบิดา มารดา และบูรพาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่ให้การอบรม สั่งสอน จนประสบ ความสำเร็จในการดำเนินชีวิตและความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน

พูนุ ปรณ ทิโต ชิวะ เกษศิริณ สากระจาย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฅ
บัญชีตาราง.....	ฉ
บัญชีภาพประกอบ	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
คำถามการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	6
แนวการสอนแบบร่วมมือ	7
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือสืบค้น (Group Investigation)	10
เอกสารเกี่ยวกับการเขียน (Writing).....	17
การเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล (Cause-Effect Paragraph Writing).....	29
เจตคติ	38

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	41
กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	44
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	46
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	46
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	47
การสร้างและหาคุนภาพเครื่องมือ	47
การเก็บรวบรวมข้อมูล	53
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	53
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	54
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	56
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	56
ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	56
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	57
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	63
ความมุ่งหมายของการวิจัย	63
คำถามการวิจัย	63
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	64
การเก็บรวบรวมข้อมูล	64
การวิเคราะห์ข้อมูล	65
สรุปผล	65
อภิปรายผล	66
ข้อเสนอแนะ	70
บรรณานุกรม	71
ภาคผนวก	77

ภาคผนวก ก ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้น.....	78
ภาคผนวก ข แบบประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้น โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	97
ภาคผนวก ค ตัวอย่างแบบทดสอบการเขียนอนุเฉทแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล	101
ภาคผนวก ง แบบประเมินความสามารถในการเขียนอนุเฉทแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล	104
ภาคผนวก จ แบบวัดเจตคติต่อกิจกรรมการเขียนอนุเฉทภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลแบบกลุ่มร่วมสืบค้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	108
ภาคผนวก ฉ แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง.....	110
ภาคผนวก ช ตัวอย่างผลงานนักเรียน.....	112
ประวัติผู้เขียน.....	117

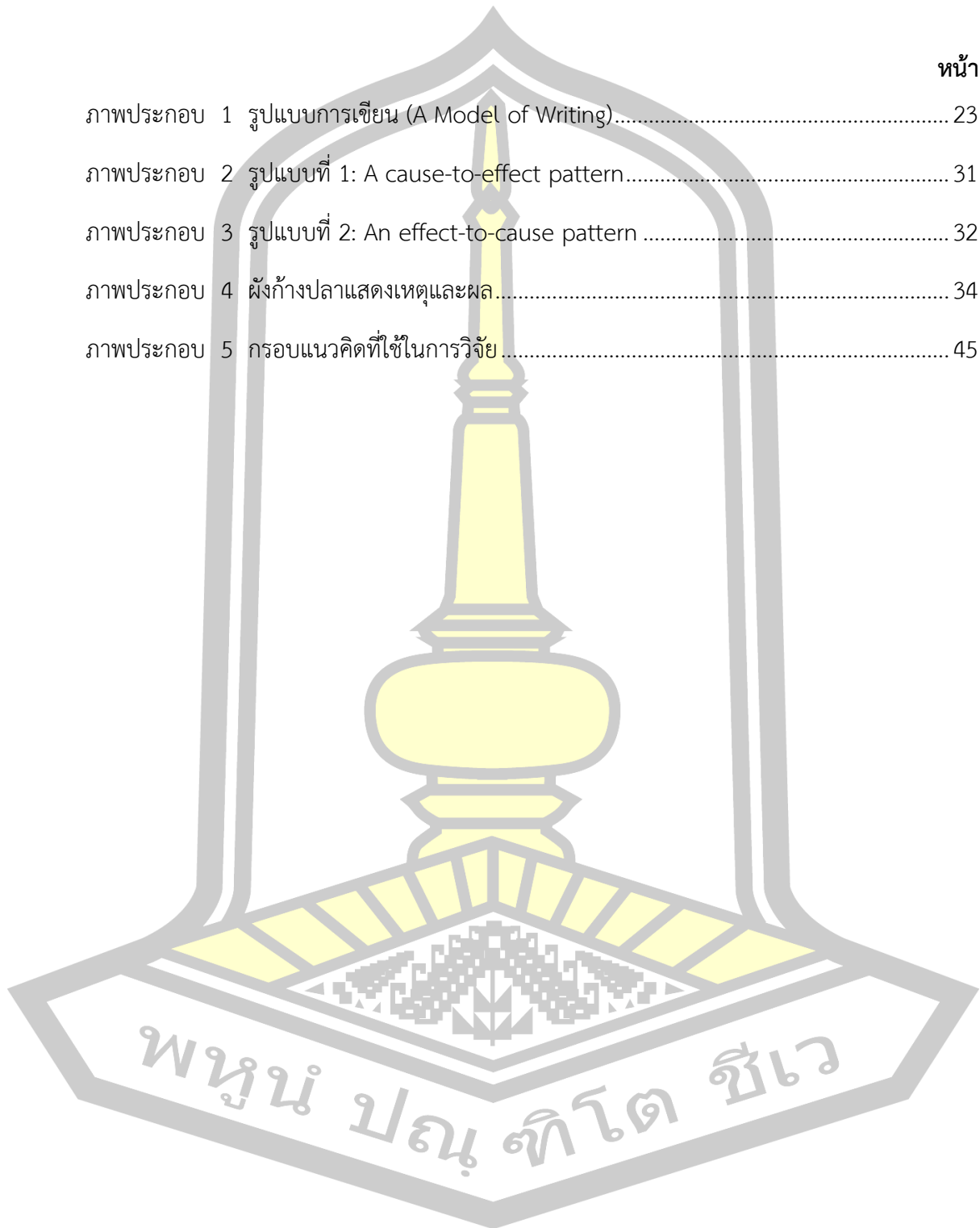
บัญชีตาราง

	หน้า
ตาราง 1 แผนผังแสดงโครงสร้างการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล.....	30
ตาราง 2 แสดงความสัมพันธ์ของเหตุและผลของเหตุการณ์.....	33
ตาราง 3 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามกระบวนการกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อเพิ่ม	48
ตาราง 4 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง	49
ตาราง 5 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียน57	
ตาราง 6 คะแนนการประเมินความสามารถในการเขียนก่อนและหลังการจัดกิจกรรม	58
ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับ	59
ตาราง 8 ผลการศึกษาระดับเจตคติต่อการจัดกิจกรรมการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มร่วม... 60	
ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรม.. 98	
ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้..... 100	

บัญชีภาพประกอบ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 รูปแบบการเขียน (A Model of Writing).....	23
ภาพประกอบ 2 รูปแบบที่ 1: A cause-to-effect pattern.....	31
ภาพประกอบ 3 รูปแบบที่ 2: An effect-to-cause pattern	32
ภาพประกอบ 4 ผังก้างปลาแสดงเหตุและผล.....	34
ภาพประกอบ 5 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	45

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ถือได้ว่าเป็นภาษาสากลที่ทั่วโลกต้องเรียนรู้ เพื่อช่วยพัฒนาผู้เรียนให้สามารถเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น รวมถึงการมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีเจตคติที่ดีในการใช้ภาษาต่างประเทศ กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นความสำคัญนี้ จึงได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานและต้องเรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551) เพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในชีวิตจริงในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น ผู้เรียนต้องฝึกฝนทักษะต่างๆ ทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นในการพัฒนาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในห้องเรียน เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะการสื่อสารที่สำคัญยิ่งของมนุษย์ในการถ่ายทอดมรดกด้านสติปัญญาและเป็นเครื่องวัดความเจริญทางวัฒนธรรมและอารยธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุคสมัย เนื่องด้วยความสำคัญของทักษะการเขียน พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ฉบับปรับปรุงแก้ไข พ.ศ. 2545 หมวด 4 มาตรา 24 (2) จึงได้กำหนดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการฝึกทักษะกระบวนการคิด การเขียน การเผชิญสถานการณ์และประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาในยุคโลกไร้พรมแดนเช่นปัจจุบันนี้

ทักษะการเขียนจัดเป็นทักษะที่ยากที่สุดในการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะการเขียนเป็นการเปลี่ยนภาษาพูดให้เป็นสัญลักษณ์คือ ตัวอักษร ผู้เขียนต้องเลือกและรวบรวมความคิด คำ และประโยคมาจัดเรียงเป็นข้อความที่ต่อเนื่อง และเป็นข้อความที่สามารถสื่อความหมายได้ตรงกับความต้องการ (Valette, 1997) การเขียนเป็นทักษะที่ต้องผ่านกระบวนการทางความคิดหลายขั้นตอน การเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจึงมีปัญหาหลายประการ เช่น การไม่ปรับเปลี่ยนวิธีการสอนของครูให้สอดคล้องกับหลักสูตร ครูขาดความรู้ความสามารถในด้านเทคนิคกระบวนการเรียนการสอน การใช้สื่อ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสามารถ ความสนใจและความถนัดของผู้เรียน (ไพรินทร์ ยัมศิริ, 2548) นักเรียนจึงควรมีโอกาสเรียนรู้และฝึกฝนการเขียนในเรื่องที่สนใจและเกี่ยวข้องกับชีวิตของตน เพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์จริง จึงเป็นหน้าที่ของครูที่ต้องสร้างสรรค์ห้องเรียนให้นักเรียนได้เกิดการ

เรียนรู้อย่างสูงสุดและมีประสิทธิภาพ คิดค้นกลวิธีในการจัดการเรียนรู้ต่างๆ คอยชี้แนะแนวทางเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนเพิ่มขึ้น

การเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล (Cause-Effect) เป็นหนึ่งในการเขียนเชิงอธิบาย (Expository) การเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลเป็นการเขียนเชิงโน้มน้าวที่มุ่งอธิบายประเด็นเหตุและผลที่เกิดขึ้นโดยมีการเชื่อมโยงเหตุต่างๆ เข้าด้วยกันเพื่อแสดงให้เห็นผลและเหตุอย่างชัดเจน ซึ่งการเขียนประเภทนี้สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการอธิบายการระดมความคิดจากสมองของทุกคนในกลุ่ม แสดงให้เห็นเหตุของปัญหาและผลที่เกิดขึ้นที่มีมาอย่างต่อเนื่อง จนถึงปมสำคัญที่จะนำไปปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้นๆ รวมถึงสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในหน้าที่การงาน สังคม และชีวิตประจำวันได้ การเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลยังสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยนักเรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต้องสามารถเขียนเพื่อนำเสนอข้อมูล ประสพการณ์ ข่าว เหตุการณ์ เรื่องและประเด็นต่างๆ ตามความสนใจ เขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมและเหตุการณ์ทั้งในท้องถิ่น สังคมและโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบอย่างเหมาะสมและมีเหตุผล รวมทั้งใช้ภาษา ต่างประเทศในการสืบค้น ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้ ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพได้ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551) ดังนั้นครูผู้สอนต้องตระหนักถึงนักเรียนเป็นสำคัญ จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมการคิดอย่างมีเหตุผล ใช้สื่อและรูปแบบการจัดกิจกรรมไปที่ละขั้นตอนให้นักเรียนพยายามใช้ภาษาเพื่อถ่ายทอดความคิด ส่งเสริมให้นักเรียนได้นำความรู้ทางภาษาและสภาพปัญหาในปัจจุบันมาสร้างสรรค์งานเขียนเพื่อหาเหตุและผลที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน

แต่จากข้อมูลสถิติผลสัมฤทธิ์ในรายวิชาภาษาอังกฤษอ่านและเขียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่าอยู่ในระดับต่ำ (โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล, 2559) ซึ่งรายวิชานี้มุ่งพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชานี้จึงเน้นให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการเขียนย่อหน้าประเภทต่างๆ อาทิเช่น การเขียนบรรยาย การเขียนเล่าเรื่อง การเขียนแสดงความคิดเห็น เป็นต้น จากการปฏิบัติหน้าที่ด้านการสอนภาษาอังกฤษของผู้วิจัยพบว่าการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง เนื่องจากนักเรียนไม่ค่อยชอบการเขียนภาษาอังกฤษ เพราะคิดคำศัพท์ไม่ค่อยออก เขียนผิดไวยากรณ์ มีข้อมูลในการเขียนน้อย ไม่สามารถรวบรวมความคิดและเริ่มต้นงานเขียนได้ ส่งผลให้ไม่มั่นใจเมื่อได้รับมอบหมายให้เขียนภาษาอังกฤษ เมื่อนักเรียนได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานเขียน นักเรียนจะต่างคนต่างเขียนเพราะมุ่งคะแนนของตนเป็นสำคัญ ทำให้ขาดทักษะการทำงานกลุ่มและการระดมความคิดจากหลายๆ ด้าน ส่งผลให้งานเขียนไม่มีประสิทธิภาพตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

นอกจากนี้ ผู้เรียนในยุคปัจจุบันควรพัฒนาทักษะด้านอื่นๆ เพื่อให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงของโลก ทักษะการทำงานเป็นกลุ่มก็เป็นทักษะสำคัญประการหนึ่งของผู้เรียนพึงมีเพื่อประโยชน์และความสำเร็จในการศึกษา รวมถึงการทำงานร่วมกับผู้อื่นในสังคม ดังนั้นการสอนเขียนที่มีประสิทธิภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนและยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางอีกวิธีหนึ่งคือ การเรียนตามกลุ่มร่วมสืบค้น (Group Investigation: GI) ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ได้รับการพัฒนาโดย Sharan & Sharan, (1990) เป็นหนึ่งในการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนทำงานกลุ่ม ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล ส่งเสริมให้มีอิสระทางความคิดภายใต้หลักเหตุผลและข้อตกลงร่วมกัน มีการวางแผน แบ่งหน้าที่รับผิดชอบ กระจายภาระงานและสิทธิในการแสดงความคิดเห็นอย่างเท่าเทียม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สืบค้นและสร้างองค์ความรู้ในงานส่วนของตนให้แตกฉานและนำมาอภิปรายเรียนรู้ร่วมกันในกลุ่ม ช่วยเหลือกันในการสร้างสรรค์ผลงานของกลุ่มรวมถึงร่วมกันคิดวิธีการที่จะนำเสนอผลงานเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้เรียนกลุ่มอื่นๆ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนเขียนแบบกลุ่มร่วมสืบค้น เป็นวิธีการที่นักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะการเขียนโดยผ่านกระบวนการคิด และการใช้ภาษา ด้วยการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะเป็นแนวการสอนเขียนที่สามารถแก้ไขปัญหาในการสอนที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนได้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำการสอนเขียนแบบกลุ่มร่วมสืบค้นมาใช้แก้ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษและพัฒนาความสามารถด้านการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยรับผิดชอบให้สามารถพัฒนาประสิทธิภาพและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้น
2. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต่อการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล

คำถามการวิจัย

1. การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นสามารถพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้หรือไม่

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มร่วมสืบค้นหรือไม่

ความสำคัญของการวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลเพิ่มมากขึ้นหลังจากได้รับการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้น
2. การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นช่วยให้นักเรียนเข้าใจโครงสร้างของประเภทงานเขียนเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลได้อย่างถูกต้อง
3. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษมีแนวทางในการส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองในสถานการณ์จริงเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากร: ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1/2560 จำนวน 13 ห้องเรียน 420 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง: กลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6/11 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล จำนวน 35 คน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม (อ30205) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งได้มาด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)
2. ระยะเวลาในการวิจัย ใช้เวลาในการวิจัย จำนวน 20 ชั่วโมง เวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ไม่รวมชั่วโมงปฐมนิเทศ
3. การวิจัยครั้งนี้ใช้การเขียนอนุเขตเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล (Cause-Effect Paragraph Writing) โดยนำกรอบหัวข้อการเขียนมาจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551

นิยามศัพท์เฉพาะ

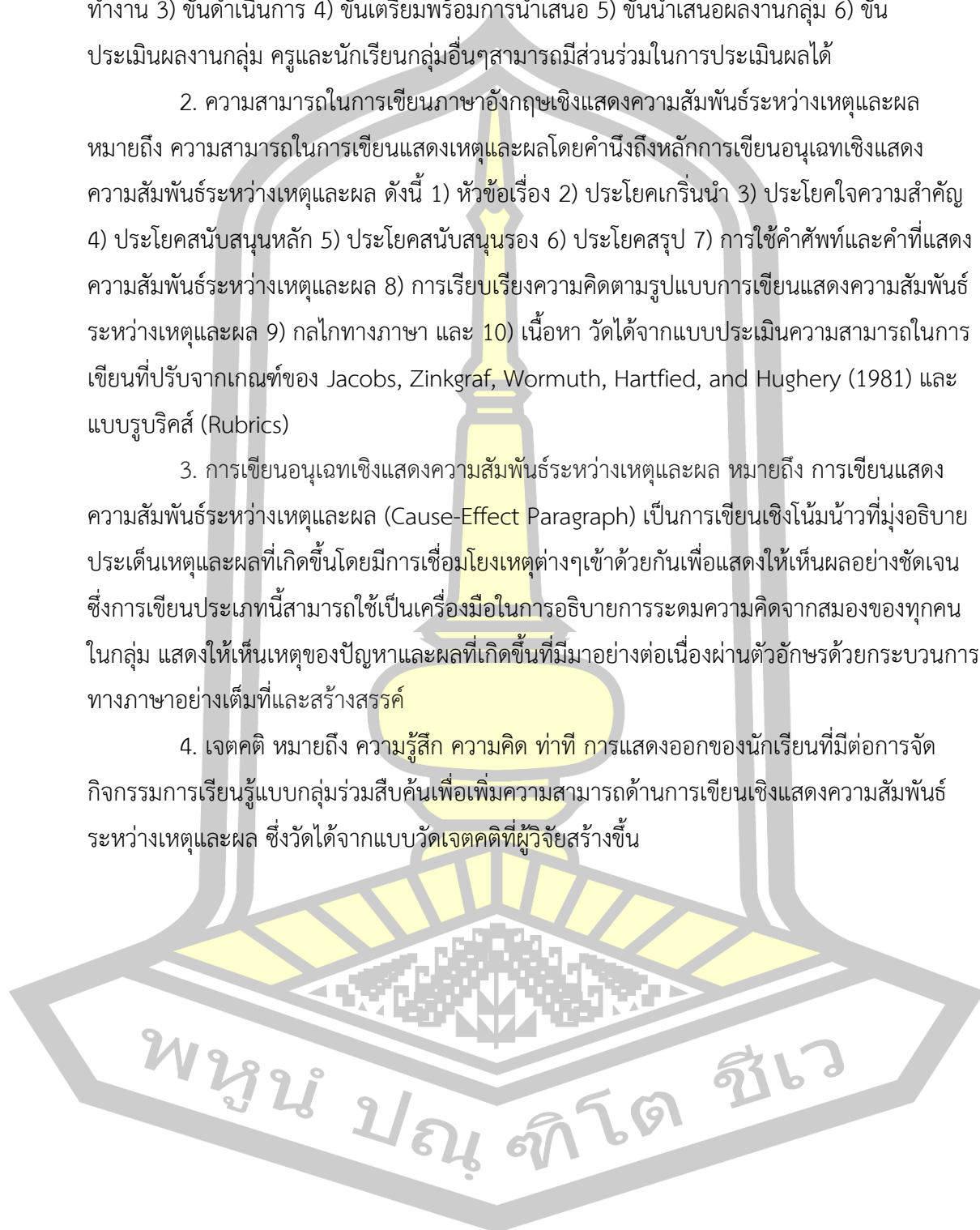
1. การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้น หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ กลุ่มละ 5-6 คน เพื่อศึกษาและสืบค้นหัวข้อที่กลุ่มสนใจ โดยมีผู้สอนเป็น

ผู้ช่วยเหลือและที่ปรึกษา ผ่าน 6 ขั้นตอน ดังนี้ 1) จัดกลุ่มและเลือกหัวข้อ 2) ขั้ววางแผนการทำงาน 3) ขั้วดำเนินการ 4) ขั้วเตรียมพร้อมการนำเสนอ 5) ขั้วนำเสนอผลงานกลุ่ม 6) ขั้วประเมินผลงานกลุ่ม ครูและนักเรียนกลุ่มอื่นๆสามารถมีส่วนร่วมในการประเมินผลได้

2. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล หมายถึง ความสามารถในการเขียนแสดงเหตุและผลโดยคำนึงถึงหลักการเขียนอนุเฉทเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล ดังนี้ 1) หัวข้อเรื่อง 2) ประโยคเกริ่นนำ 3) ประโยคใจความสำคัญ 4) ประโยคสนับสนุนหลัก 5) ประโยคสนับสนุนรอง 6) ประโยคสรุป 7) การใช้คำศัพท์และคำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล 8) การเรียบเรียงความคิดตามรูปแบบการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล 9) กลไกทางภาษา และ 10) เนื้อหา วัดได้จากแบบประเมินความสามารถในการเขียนที่ปรับจากเกณฑ์ของ Jacobs, Zinkgraf, Wormuth, Hartfied, and Hughery (1981) และแบบรูบริคส์ (Rubrics)

3. การเขียนอนุเฉทเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล หมายถึง การเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล (Cause-Effect Paragraph) เป็นการเขียนเชิงโน้มน้าวที่มุ่งอธิบายประเด็นเหตุและผลที่เกิดขึ้นโดยมีการเชื่อมโยงเหตุต่างๆเข้าด้วยกันเพื่อแสดงให้เห็นผลอย่างชัดเจน ซึ่งการเขียนประเภทนี้สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการอธิบายการระดมความคิดจากสมองของทุกคนในกลุ่ม แสดงให้เห็นเหตุของปัญหาและผลที่เกิดขึ้นที่มีมาอย่างต่อเนื่องผ่านตัวอักษรด้วยกระบวนการทางภาษาอย่างเต็มทีและสร้างสรรค์

4. เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความคิด ท่าที การแสดงออกของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล ซึ่งวัดได้จากแบบวัดเจตคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนแสดง ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้ศึกษาจากทฤษฎี ตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ
2. แนวการสอนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning Approach)
3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้น (Group Investigation)
4. เอกสารเกี่ยวกับการเขียน (Writing)
5. การเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล (Cause-Effect Paragraph Writing)
6. เจตคติ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็น เครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้การประกอบอาชีพ การสร้างความ เข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม และมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มี ความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ประเพณี เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศและใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต อย่างถูกต้อง

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กำหนดคุณภาพผู้เรียนในด้านที่เกี่ยวข้องกับการเขียน เมื่อ จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ดังนี้

1. ด้านการเขียน ผู้เรียนสามารถเขียนขอและให้ข้อมูล ได้ตอบ นำเสนอ แสดงความต้องการข้อมูล ให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ สรุปใจความสำคัญแก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์ บรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเอง เขียนเรื่องเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิตและบทกลอน ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรมข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ เขียนประโยคผสมและประโยคซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนา ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

2. ทักษะสำคัญของผู้เรียน ผู้เรียนสามารถค้นคว้า สืบค้น บันทึกรวบรวม วิเคราะห์สรุป และแสดงความคิดเห็น เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ ข้อมูลข่าวสาร ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

3. หัวข้อที่ผู้เรียนต้องมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนต้องสามารถสื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยวการบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

แนวการสอนแบบร่วมมือ

1. หลักการพื้นฐานของการเรียนรู้แบบร่วมมือ (The Basic Elements of Cooperative Learning Approach)

จอห์นสัน และ จอห์นสัน (Johnson and Johnson, 1989) ได้กล่าวถึง หลักการพื้นฐานของการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ว่าสมาชิกในกลุ่มทุกคนต้องปฏิบัติตามหลักการพื้นฐาน 5 ประการ ดังต่อไปนี้

1) การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันเชิงบวก (Positive Interdependence) กล่าวคือ การทำให้เกิดความรู้สึกที่มีจุดมุ่งหมายร่วมกัน เช่น นักเรียนต้องเรียนรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง และเพื่อนทุกคนในกลุ่มจะต้องเรียนรู้ด้วยกันหรืออาจมีการให้รางวัลร่วมกัน เช่น ถ้านักเรียนกลุ่มทำคะแนนได้สูง แต่ละคนจะได้คะแนนเพิ่มในส่วนของตนหรือโดยการให้ร่วมกันใช้เอกสารข้อมูลร่วมกันในการทำงานที่มอบหมายหน้าที่ต่าง ๆ ของแต่ละคน เช่น ผู้สรุป ผู้ขยายความ ประเด็นที่สำคัญ คือ สมาชิกในกลุ่มต้องทำงานกลุ่มให้สำเร็จและไม่มีการยอมรับความสำคัญหรือความสามารถของบุคคลเพียงคนเดียว

2) การติดต่อปฏิสัมพันธ์โดยตรง (Face to Face Promotive Interaction)

เนื่องจากการฟังพาดูอภัยซึ่งกันและกันเชิงบวกมีวิธีที่จะทำให้เกิดผลอย่างปาฏิหาริย์ แต่ผลดีที่จะเกิดขึ้นจากการฟังพาดูอภัยซึ่งกันและกัน จะต้องมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันระหว่างนักเรียนในการเรียนรู้แบบร่วมมือ การสรุปเรื่องของอธิบายการขยายความในบทเรียนที่เรียนมาให้แก่เพื่อนในกลุ่ม เป็นลักษณะสำคัญของการติดต่อปฏิสัมพันธ์โดยตรงของการเรียนแบบร่วมมือ ดังนั้นจึงควรมีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกเสนอแนวความคิดใหม่ๆ เพื่อเลือกสิ่งที่ดีถูกต้องและเหมาะสมที่สุด

3) การรับผิดชอบงานของกลุ่ม (Individual Accountability) การเรียนรู้แบบร่วมมือจะถือว่าไม่สำเร็จจนกว่าสมาชิกทุกคนในกลุ่มจะเรียนรู้เรื่องในบทเรียนได้ทุกคน หรือได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนในกลุ่มให้เรียนรู้ได้ทุกคน เพราะฉะนั้น จึงจำเป็นต้องวัดผลการเรียนของแต่ละคน เพื่อให้กลุ่มได้ช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนไม่เก่ง ครูอาจจะใช้วิธีทดสอบสมาชิกกลุ่มเป็นรายบุคคลหรือสุ่มนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ตอบกลุ่มจึงต้องช่วยกันเรียนรู้และช่วยกันทำงาน โดยมีความรับผิดชอบต่องานของตนเป็นพื้นฐาน ซึ่งจะต้องเข้าใจและรู้แจ้งในงานที่ตนรับผิดชอบอันจะก่อให้เกิดผลสำเร็จของกลุ่มตามมา

4) ทักษะในความสัมพันธ์กับกลุ่มเล็กและผู้อื่น (Interpersonal and Small Group Skills) เป็นหน้าที่ของครูที่จะช่วยนักเรียนในการสื่อสาร การเป็นผู้นำ การไว้วางใจผู้อื่น การตัดสินใจ การแก้ปัญหาความขัดแย้ง ครูควรจัดสถานการณ์ที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ทักษะมนุษยสัมพันธ์และกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ครูสอนทักษะและมีการประเมินการทำงานของกลุ่มนักเรียนด้วยการที่จัดนักเรียนที่ขาดทักษะการทำงานกลุ่ม มาทำงานร่วมกัน จะไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะการเรียนแบบร่วมมือไม่ได้หมายถึงแต่เพียงการจัดให้นักเรียนมานั่งทำงานเป็นกลุ่มเท่านั้น ซึ่งเป็นหลักการหนึ่งที่ทำให้วิธีการสอนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือแตกต่างจากการสอนแบบเดิมที่เคยใช้นาน

5) กระบวนการกลุ่ม (Group Process) หมายถึง การให้นักเรียนมีเวลาและได้กระบวนการในการวิเคราะห์ว่า กลุ่มทำงานได้เพียงใดและสามารถใช้ทักษะสังคมและมนุษยสัมพันธ์ได้เหมาะสม กระบวนการกลุ่มนี้จะช่วยให้สมาชิกในกลุ่มทำงานได้ผล ในขณะที่สัมพันธ์ภาพระหว่างกลุ่มก็จะเป็นไปด้วยดี กล่าวคือ กลุ่มจะมีความเป็นอิสระ โดยสมาชิกในกลุ่มสามารถจัดกระบวนการกลุ่มและสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตัวของพวกเขาเอง ทั้งนี้ข้อมูลป้อนกลับจากครูหรือเพื่อนนักเรียนทั้งที่เป็นผู้สังเกตจะช่วยให้กลุ่มดำเนินการได้ดีและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

McCafferty, Jacobs, and Iddings, (2006) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือต้องประกอบด้วยปัจจัยหลักสองประการ คือ 1) การสร้างความรู้สึกพึ่งพากันทางบวก โดยผู้เรียนจะพึ่งพากันในด้านการรับประโยชน์จากความสำเร็จร่วมกัน ทุกคนในกลุ่มจะมีความสำคัญต่อความสำเร็จของ

กลุ่ม และ 2) ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละบุคคล เพราะการที่กลุ่มจะประสบผลสำเร็จได้ต้องอาศัยการเรียนรู้เป็นรายบุคคลของสมาชิกทุกคนภายในกลุ่ม ดังนั้นกลุ่มต้องกระตุ้นและให้กำลังใจสมาชิกทุกคนให้มีส่วนร่วม โดยแสดงออกซึ่งทักษะและความรู้ที่แต่ละคนมีให้เต็มที่

กล่าวโดยสรุปคือ หลักการพื้นฐานของการเรียนรู้แบบร่วมมือประกอบด้วย การฟังพาดูอาศัยซึ่งกันและกันเชิงบวก การติดต่อปฏิสัมพันธ์โดยตรง การรับผิดชอบงานของกลุ่ม ทักษะในความสัมพันธ์กับกลุ่มเล็กและผู้อื่น และกระบวนการกลุ่ม โดยกลุ่มต้องกระตุ้นและให้กำลังใจสมาชิกทุกคนให้มีส่วนร่วมต่อความสำเร็จของกลุ่ม การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากครูและเพื่อนนักเรียนก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลให้กระบวนการกลุ่มมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. แนวคิดการสอนแบบร่วมมือ

ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนะแนวการสอนแบบร่วมมือไว้ ดังนี้

ฟอย และไลแมน (Foyle and Lyman, 1988) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ไว้ดังนี้ คือ

1. เลือกเนื้อหาและกำหนดเกณฑ์ที่จะให้นักเรียนเรียนรู้และเข้าใจ
2. กำหนดจุดมุ่งหมายเฉพาะและขนาดของกลุ่ม
3. จัดนักเรียนเข้ากลุ่มตามระดับความสามารถ
4. จัดห้องเรียนที่เอื้อต่อการปฏิสัมพันธ์
5. ฝึกนักเรียนใช้กระบวนการกลุ่ม
6. ครูบอกสิ่งที่คาดหวังจากกลุ่มให้ชัดเจนและกำหนดเวลาที่จะให้งานเสร็จ
7. ครูเสนอเนื้อหาโดยใช้วิธีสอนที่เหมาะสม
8. ครูคอยช่วยเหลือนักเรียน (เมื่อจำเป็น) ขณะที่นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้
9. วัดผลนักเรียนแต่ละคน
10. ให้รางวัลกลุ่มที่ชนะ กระทำให้โดยการใช้คำ “ชมเชย”

นอกจากนี้แล้ว สลาบิน (Slavin, 1987) ได้เสนอแนวคิดเพื่อให้การสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้มีประสิทธิภาพไว้ ดังนี้

1. นักเรียนต้องรู้จักทำงานเพื่อกลุ่ม
2. ความลำเอียงของกลุ่มขึ้นอยู่กับผลรวมสมาชิกในกลุ่ม
3. ความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับ การเรียนรู้ของสมาชิกในกลุ่ม
4. นักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าจะต้องช่วยเหลือสมาชิกอื่น

Johnson, Johnson, and Stanne (2000) กล่าวถึงสาเหตุที่การเรียนแบบร่วมมือได้รับความนิยมและนำไปใช้อย่างแพร่หลายว่า เกิดจากปัจจัยหลักสามประการ ประการแรกได้แก่ การเรียนแบบร่วมมือมีหลายทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและนำไปใช้ได้ ทั้งทฤษฎีทางมานุษยวิทยา สังคมวิทยา

และจิตวิทยา ประการที่สอง จำนวนงานวิจัยและความสามารถในการนำไปประยุกต์ใช้ของการเรียนแบบร่วมมือนั้นสูงมาก เมื่อเทียบกับการเรียนรู้ที่เน้นการแข่งขันหรือเรียนรู้ที่เน้นปัจเจกบุคคล และจากผลการศึกษาวิจัยหลายงานพบว่า การเรียนแบบร่วมมือมีประสิทธิภาพเหนือกว่าการเรียนที่เน้นการแข่งขันหรือปัจเจกบุคคลในหลายๆด้าน เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การให้เหตุผล แรงจูงใจ ทักษะสังคม ฯลฯ และประการที่สาม คือ การเรียนแบบร่วมมือมีวิธีสอนที่ครูผู้สอนสามารถนำไปใช้ได้หลายวิธี โดยกลุ่มร่วมสืบค้นก็เป็นหนึ่งในระเบียบวิธีดังกล่าว

3. เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ

เทคนิคการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ซึ่งได้รับการวิจัยและพัฒนาขึ้นที่มหาวิทยาลัยจอห์น ฮอปกินส์ (John Hopkins University) ประเทศสหรัฐอเมริกา เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือมีหลายรูปแบบแตกต่างกันไป การจะเลือกใช้เทคนิคแบบใดนั้นขึ้นอยู่กับเนื้อหาวิชา วัตถุประสงค์ในการเรียนและตัวผู้เรียน ได้แก่ อายุ ระดับชั้น ความรู้พื้นฐาน เป็นต้น เทคนิคการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ที่นิยมใช้มีดังนี้

1. เทคนิคกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD)
2. เทคนิคแบบทีมการแข่งขัน (TGT)
3. เทคนิคกลุ่มช่วยสอนเป็นรายบุคคล (TAI)
4. เทคนิคการอ่านและเขียนเรียงความ (CIRC)
5. เทคนิคการร่วมมือกันแบบ Jigsaw
6. เทคนิคการร่วมมือกันแบบ Jigsaw II
7. เทคนิคการเรียนร่วม (LT)
8. เทคนิคกลุ่มร่วมสืบค้น (GI)

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีสอนแบบการร่วมมือกันเรียนรู้โดยสังเคราะห์ จากวิธีการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้เทคนิคกลุ่มร่วมสืบค้น (Sharan and Sharan, 1990)

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้น (Group Investigation)

1. แนวคิดและความหมายของกลุ่มร่วมสืบค้น

ผู้เชี่ยวชาญในวงการศึกษาได้กล่าวถึงแนวคิดและความหมายของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นดังนี้

Slavin (1995) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือเทคนิคกลุ่มร่วมสืบค้น (Group Investigation) เป็นเทคนิคหนึ่งที่อยู่ในประเภทที่ใช้วิธีการให้ภาระงานเฉพาะ ซึ่งรูปแบบของเทคนิคกลุ่มร่วมสืบค้นนี้ John Dewey เป็นผู้คิดค้นขึ้นและต่อมา Thelen, Shlomo & Yael Sharan และ

Rachel Hertz - Lazarowitz ได้นำมาศึกษาวิจัยเพิ่มเติมและจัดรูปแบบให้มีความเหมาะสมและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

Joyce, Calhoun, and Hopkins (2002) กล่าวถึงความเป็นมาของกลุ่มร่วมสืบค้นว่า เป็นการสร้างความรู้ผ่านกระบวนการทางประชาธิปไตยซึ่งเกิดจากที่ John Dewey นำแนวคิดการเรียนแบบร่วมมือมาต่อยอด Dewey ได้จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มเพื่อแก้ปัญหาทางวิชาการด้วยวิธีการอันเป็นประชาธิปไตย และวิธีการวิทยาศาสตร์ในการสืบค้น เสาะแสวงหาความรู้ ความเคลื่อนไหวในการฝึกใช้ประชาธิปไตยในห้องเรียนเป็นก้าวแรกแห่งความพยายามที่จะปฏิรูปการศึกษาในประเทศอเมริกาและทำให้เกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์มากมายช่วงปี ค.ศ. 1930- 1940 การศึกษาเกี่ยวกับการใช้กระบวนการประชาธิปไตยร่วมกับการศึกษาชี้ให้เห็นว่า เป้าหมายทางสังคมและเป้าหมายทางการศึกษานั้นไม่ได้ขัดแย้งกันแต่กลับส่งผลดีกว่าการศึกษาที่เน้นการแข่งขัน และไม่ให้ความสำคัญกับการศึกษาเพื่อสังคม นักการศึกษาที่มีความพยายามที่จะใช้รูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาสังคมและพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนในทุกด้าน และกลุ่มร่วมสืบค้นก็เป็นรูปแบบการสอนที่ให้ผลดังเช่นที่กล่าวมา

Joyce, Weil, and Calhoun (2004) กล่าวถึงการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นว่า เกิดขึ้นจากแนวคิดของ John Dewey โดยเป็นรูปแบบที่เน้นให้ผู้เรียนร่วมกันทำงานเป็นกลุ่มผ่านกระบวนการประชาธิปไตยและการสืบเสาะหาความรู้ที่ผู้เรียนต้องถกเถียง ตกลงและร่วมมือกัน ภายใต้ความสามารถของแต่ละบุคคลภายในกลุ่ม มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นพลเมืองที่ดีของสังคม

Thelen (1960, อ้างถึงใน Joyce, Weil, and Calhoun, 2004) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นประกอบด้วยกรอบแนวคิดหลักสองประการคือการสืบเสาะหาความรู้และความรู้สิ่งสำคัญที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกหรือความต้องการที่จะสืบค้นหรือแสวงหาความรู้ก็คือ ปัญหาหรือสถานการณ์เร้าที่มีความหมายต่อผู้เรียนและท้าทายเพียงพอที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะแสวงหาคำตอบ ความขัดแย้งทางความคิดที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลหรือในกลุ่มเป็นสิ่งที่บุคคลต้องพยายามหาหนทางจัดแก้ไขหรือจัดการทำความเข้าใจให้เป็นที่น่าพอใจหรือยอมรับของตนเองและผู้เกี่ยวข้อง ส่วนในด้านความรู้ นั้น เป็นเป้าหมายของกระบวนการสืบสอบทั้งหลาย ความรู้เป็นสิ่งที่ได้จากการนำประสบการณ์หรือความรู้เดิมมาใช้ในประสบการณ์ใหม่ ดังนั้น ความรู้จึงเป็นสิ่งที่ค้นพบผ่านกระบวนการสืบค้นโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ สุริย์ บาวเออร์ (2535) อธิบายว่าการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นบางรายงานกล่าวว่าพัฒนาโดย Sharan บางส่วนรายงานที่เทคนิคนี้พัฒนาโดย Sharan & Sharan และ Sharan & Hertz - Lazarowitz ในปี ค.ศ. 1980 ให้แนวความคิดว่า ในกลุ่มควรประกอบด้วยสมาชิก 2-6 คนโดยร่วมมือกันวางแผน ถกปัญหา ค้นหาคำตอบทั้งในและนอกห้องเรียนแล้วนำผลมาอภิปรายสรุปผลเพื่อรายงานหน้าชั้น ส่วนการวัดผลจะ

ตัดสินจากผลงานสรุปจากกลุ่ม เทคนิคนี้ใช้ได้เหมาะสมที่สุดกับการสอนความเข้าใจความคิดรวบยอด นักเรียนจะเข้าใจเนื้อหาได้ดีกว่าการสอนในห้องเรียนปกติ

จากแนวคิดดังกล่าว สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นอาศัยหลักการของการเรียนแบบร่วมมือ มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนผ่านประสบการณ์ตรงในการทำงานร่วมกันกับกลุ่มที่ใช้วิธีประชาธิปไตยเป็นฐานในการยอมรับความแตกต่างและความคิดเห็นของผู้อื่น มีการแบ่งหน้าที่ภาระงานอย่างชัดเจน ช่วยพัฒนากระบวนการทางสังคมและความรู้เชิงวิชาการในหัวข้อที่ผู้เรียนสนใจอยากศึกษาด้วยการลงมือค้นคว้า สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ช่วยเหลือกันในกลุ่มจนประสบผลสำเร็จ

2. องค์ประกอบและขั้นตอนของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้น

Sharan & Sharan (1990) ระบุว่า การเรียนรู้แบบกลุ่มสืบค้น มีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ (The 4 I's) ได้แก่

- 1) Investigation คือ การสืบเสาะ ค้นคว้าหาความรู้ตามหัวข้อที่ผู้เรียนสนใจ
- 2) Interaction คือ การมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมกลุ่มในการทำงานร่วมกัน
- 3) Interpretation คือ การตีความจากข้อมูลที่ค้นคว้า ศึกษา
- 4) Intrinsic motivation คือ แรงจูงใจจากภายในอันเกิดจากผู้เรียนมีอิสระเลือก

ประเด็นที่สนใจและอยากเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวอย่างแท้จริง

Sharan & Sharan ได้อธิบายขั้นตอนของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นอย่างละเอียด ประกอบไปด้วย 6 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดหัวข้อและจัดกลุ่มนักเรียน

จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่มละ 4-6 คน แต่ละกลุ่มเลือกหัวข้อที่สนใจจากเรื่องที่ผู้สอนนำเสนอ โดยให้นักเรียนเป็นผู้คิดคำถามหรือสิ่งที่ต้องการศึกษาค้นคว้าในเรื่องนั้นๆเองเป็นหัวข้อย่อย เริ่มต้นด้วยการวางแผนการเรียนรู้กันในห้องเรียนโดยผู้สอนแนะนำหัวข้อแก่นักเรียนในห้องเรียน จากนั้นนักเรียนเสนอหัวข้อที่สนใจที่จะค้นคว้า หรือให้นักเรียนปรึกษากันกับเพื่อนๆเพื่อเสนอสิ่งที่ตนสนใจจะค้นคว้าแล้วนำเสนอกับชั้นเรียน ชั้นเรียนอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับหัวข้อย่อยที่สนใจ

ขั้นที่ 2 วางแผนการทำงาน

เมื่อนักเรียนได้เลือกกลุ่มตามหัวข้อที่สนใจแล้ว ขั้นนี้นักเรียนจะต้องวางแผนในการค้นคว้าข้อมูล โดยผู้สอนอาจมีใบงานเป็นแบบฟอร์มให้ กำหนดบทบาทแบ่งภาระงานและกำหนดเป้าหมายของงานแต่ละหัวข้อย่อย โดยควรให้นักเรียนที่เรียนอ่อนเลือกก่อน

ขั้นที่ 3 ดำเนินการค้นคว้า

ขั้นนี้เป็นขั้นตอนที่ใช้เวลานานที่สุดเพื่อให้นักเรียนได้ค้นคว้าข้อมูลอย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตามผู้สอนควรกำหนดเวลาโดยให้มีการยืดหยุ่นได้แต่ต้องระบุเวลาอย่างเจาะจง ผู้สอนจะต้องดูแลความเรียบร้อยให้เป็นไปตามกระบวนการ นอกจากนี้ควรช่วยเหลือหากผู้เรียนมีอุปสรรคในการค้นคว้า ในขั้นตอนนี้ นักเรียนอาจค้นคว้าเป็นรายบุคคลหรือเป็นคู่กับสมาชิกในกลุ่มในการรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลและประเมินค่าข้อมูล รวมทั้งสรุปข้อมูลและแบ่งปันความรู้ให้กับกลุ่มเพื่อแก้ปัญหาของกลุ่มตามที่ได้ตั้งไว้ในขั้นที่ 2 กลุ่มควรมีเลขานุการเพื่อทำการจดบันทึกสิ่งที่ได้จากสมาชิกแต่ละคนที่ค้นคว้ามา หรือสมาชิกแต่ละคนนำเสนอข้อสรุปจากที่ตนค้นคว้ามาเองก็ได้

ขั้นที่ 4 เตรียมการนำเสนอ

ในขั้นนี้นับว่ามีการวางแผนอีกครั้งแต่เปลี่ยนจากการวางแผนในการค้นคว้าข้อมูลเป็นการวางแผนในการนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าของกลุ่ม หรือวางแผนที่จะสอนคนอื่นในชั้นเรียนให้เข้าใจและเกิดความรู้ในสิ่งที่กลุ่มได้ศึกษาค้นคว้ามา ในขั้นนี้ผู้สอนมีบทบาทในการเป็นผู้ให้คำปรึกษา โดยสนับสนุนให้สมาชิกในกลุ่มให้ความร่วมมือกับตัวแทนที่จะนำเสนอผลงานของกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นการช่วยกันคิด ช่วยกันตัดสินใจสรุปข้อความต่างๆ รวมถึงการเตรียมอุปกรณ์ที่ช่วยในการนำเสนอต่างๆ สิ่งที่น่าเสนอควรคำนึงมีดังนี้

1. นำเสนอใจความหลักหรือสาระสำคัญที่กลุ่มได้ค้นคว้ามา
2. บอกถึงแหล่งข้อมูลที่กลุ่มได้มาซึ่งความรู้
3. อนุญาตหรือเปิดโอกาสให้ผู้ฟังได้ซักถามข้อสงสัยและตอบคำถามนั้นๆ
4. พยายามให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการนำเสนอให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

โดยอาจกำหนดบทบาทให้ผู้ฟัง เพื่อให้มีส่วนร่วมกับการนำเสนอของแต่ละกลุ่ม

5. ต้องให้ทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมในการนำเสนอข้อมูล แม้จะไม่ได้เป็นผู้นำเสนอ
6. ต้องมั่นใจว่าการนำเสนอผลงาน กลุ่มได้เตรียมอุปกรณ์และสื่อต่างๆ อย่างเพียงพอและเหมาะสม

ขั้นที่ 5 นำเสนอข้อมูล

ทุกคนควรมีส่วนร่วมนำเสนอผลงานไม่ว่าจะเป็นการเตรียมสิ่งต่างๆ การตอบคำถามที่กลุ่มอื่นๆอาจมีข้อสงสัยหลังการนำเสนอของตัวแทนกลุ่ม หรืออาจนำเสนอผลงานในรูปแบบรายงานฉบับเดียวของกลุ่ม

ขั้นที่ 6 ประเมินผล

การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นนั้นในการประเมินผลควรคำนึงถึงความแตกต่างของการได้มาซึ่งข้อมูลของแต่ละกลุ่ม ในการเรียนแบบเก่านั้นนักเรียนจะถูกประเมินผลด้วย

เครื่องมือเดียวกันและอยู่ในรูปแบบเดียวกันเสมอซึ่งวัดได้ไม่ตื้นัก ในการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นครูควรประเมินผลจากการพัฒนาหรือให้คะแนนความก้าวหน้าของผู้เรียนในวิชาที่นักเรียนกำลังศึกษาอยู่ นักเรียนได้ค้นคว้าข้อมูลอย่างไรนักเรียนได้ประยุกต์ความรู้ที่ได้มาใช้อย่างไร นักเรียนมีหลักการในการวิเคราะห์และตัดสินใจอย่างไร และนักเรียนได้ข้อสรุปอย่างไร ซึ่งการประเมินผลนี้จะได้มาจากช่วงการค้นคว้าหาข้อมูลของนักเรียน การเรียนในรูปแบบนี้ครูและนักเรียนสามารถมีส่วนร่วมในการประเมินผล สามารถทดสอบได้โดยการให้ครูตั้งคำถาม การประเมินผลอีกแนวทางที่สามารถทำได้คือนักเรียนและครูร่วมมือกันประเมินผลโดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มตั้งคำถามที่เป็นใจความสำคัญของกลุ่มแล้วให้นักเรียนกลุ่มอื่นได้ตอบคำถามหลังจากที่กลุ่มตนได้นำเสนอข้อมูลเรียบร้อยแล้ว จากนั้นให้สมาชิกในกลุ่มช่วยกันตรวจสอบความถูกต้องของคำตอบ วิธีการนี้จะทำให้ทุกคนได้เป็นผู้เชี่ยวชาญในหัวข้อที่ตัวเองนำเสนออีกทั้งยังได้รับความรู้จากกลุ่มอื่นๆอย่างเต็มที่เช่นเดียวกัน วิธีการประเมินผลอีกวิธีที่ครูสามารถขอความร่วมมือจากนักเรียนได้คือ กำหนดให้แต่ละกลุ่ม ตั้งคำถามที่เป็นใจความหลักของหัวข้อที่กลุ่มได้ค้นคว้า จากนั้นครูจึงรวบรวมคำถามเหล่านั้นจาก ทุกกลุ่มจัดทำเป็นข้อสอบนำมาทดสอบนักเรียน โดยเว้นระยะเวลาประมาณ 1-2 สัปดาห์เพื่อให้นักเรียนได้เตรียมความพร้อมในการสอบ

กล่าวโดยสรุปการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นนั้นประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นกำหนดกลุ่มและหัวข้อ ขั้นวางแผนการทำงาน ขั้นดำเนินการตามแผนงาน ขั้นเตรียมพร้อมนำเสนอ ขั้นนำเสนอ และขั้นประเมินผล และจากขั้นตอนทั้ง 6 จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นนั้นมีความองค์ ประกอบสำคัญอยู่ 4 ประการคือ การสืบสวนเสาะหาความรู้ การมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน การตีความจากข้อมูลที่ศึกษา และ แรงจูงใจจากภายใน ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการทั้งด้านความรู้ สังคมและกระบวนการทำงาน

3. บทบาทของผู้สอน

Slavin (1995) กล่าวว่าในการชี้แนะนักเรียนในการเรียนแบบกลุ่มร่วมสืบค้นนั้น ผู้สอนจะเป็นผู้ให้บริการในฐานะแหล่งข้อมูลบุคคล (Resource Person) และเป็นผู้สนับสนุน (Facilitator) โดยผู้สอนจะหมุนเวียนให้คำแนะนำตรวจสอบความเรียบร้อยในการวางแผนการทำงานของกลุ่ม และช่วยกลุ่มที่ต้องเจอกับปัญหาที่ยากในการวางแผนงานในหัวข้อที่ได้รับผิดชอบ บทบาทของผู้สอนนั้นเริ่มต้นด้วยการเป็นต้นแบบในด้านทักษะสังคมและการติดต่อ สื่อสารกับนักเรียน มีหลายโอกาสที่ผู้สอนจะแสดงบทบาทความเป็นผู้นำกลุ่มในช่วงเวลาเรียนที่ผู้เรียนสามารถนำมาปฏิบัติเมื่อต้องการนำกลุ่มอภิปรายกัน การที่ผู้สอนนำกลุ่มอภิปรายนั้น ผู้สอนสามารถเป็นแบบให้กับผู้เรียนได้หลายทักษะ เช่น ทักษะการฟัง การถ่ายทอดข้อมูล การแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบที่ไม่ได้เป็นการตัดสิน การให้กำลังใจ การมีส่วนร่วม และอื่นๆ ในการเรียนแบบกลุ่มร่วมสืบค้นนั้นนักเรียนจะได้เลือกหัวข้อ

ตามความสนใจของนักเรียนและผู้สอนสามารถปรับเปลี่ยนหรือขยายขอบเขตของหัวข้อได้ตามความสนใจของนักเรียนตามที่เห็นสมควร

Siddiqui (2013) กล่าวว่า บทบาทที่สำคัญของครูในการเรียนแบบกลุ่มร่วมสืบค้น คือ เป็นที่ปรึกษาที่คอยให้คำปรึกษาอย่างเป็นมิตร และให้คำแนะนำที่สะท้อนให้เห็นผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มใน 3 ระดับ ดังนี้

1. ขั้นการแก้ไขปัญหาหรือภาระงาน ครูผู้สอนต้องชี้แนะให้ผู้เรียนทราบว่าอะไรคือลักษณะของปัญหา และอะไรคือปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเกิดปัญหานั้นๆ
2. ขั้นการบริหารจัดการภายในกลุ่ม ครูผู้สอนต้องชี้แนะให้ผู้เรียนทราบถึงข้อมูลที่สำคัญที่ต้องทราบและจะจัดระเบียบอย่างไรเพื่อให้สามารถเข้าถึงข้อมูลนั้นๆได้
3. ขั้นความรู้สึกของแต่ละบุคคล ครูผู้สอนต้องชี้แนะให้ผู้เรียนอธิบายความรู้สึกเกี่ยวกับข้อสรุปที่ได้มาและจะทำอย่างไรเมื่อทราบผลจากการเรียนรู้

กล่าวโดยสรุปได้ว่า บทบาทของครูผู้สอนในกิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้น คือ เป็นผู้ให้บริการในฐานะเป็นแหล่งข้อมูลบุคคล (Resource Person) และเป็นผู้สนับสนุน (Facilitator) คอยให้คำปรึกษาอย่างเป็นมิตร และให้คำแนะนำที่สะท้อนให้เห็นผลของการจัดกิจกรรมทั้งด้านการแก้ปัญหา การจัดการการทำงานกลุ่มและรายบุคคล

4. ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้น

Athyal & Dutt (2010) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้กลุ่มร่วมสืบค้นว่า ผู้เรียนจะได้ฝึกวิธีการค้นคว้าหาข้อมูลและสร้างความรู้ด้วยตนเองอย่างมีระบบระเบียบ ได้ฝึกการสื่อสาร พัฒนาทักษะสังคมและได้ร่วมกันทำงานทำให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีกว่าการทำงานเพียงลำพัง

Tan, Lee & Sharan (2007) กล่าวถึงประโยชน์ของกลุ่มร่วมสืบค้นโดยอ้างจากผลการวิจัยว่า ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะต่างๆในการเรียนรู้ เช่นทักษะในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ทักษะการรวบรวมข้อมูล ทักษะสังคมเนื่องจากได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มและได้ช่วยเหลือกัน และยังส่งผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

Embrose (2003, อ้างถึงใน สมบัติ พิมพ์จันทร์, 2555) ได้กล่าวถึงประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมสืบค้น ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนสามารถกำกับตนเองได้และส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจเนื่องจากการเรียนแบบนี้จะเปิดกว้างให้การตัดสินใจของตัวผู้เรียนในการใช้วิธีการค้นคว้า
2. สนับสนุนให้มีการพัฒนาในทักษะการค้นคว้าข้อมูลเพราะเป็นเทคนิคการเรียนที่มีกระบวนการค้นคว้าทั้งในด้านส่วนตัวและค้นคว้าวรร่วมกับกลุ่ม

3. สนับสนุนให้มีการพัฒนาทักษะในการทำงานกลุ่มเกิดการร่วมมือกันทำงาน เนื่องจากนักเรียนต้องช่วยกันวางแผนงานของกลุ่มในการแก้ปัญหาและทำให้เกิดความคล่องตัวในกระบวนการเรียน

4. สนับสนุนความคิดสร้างสรรค์เนื่องจากกระบวนการเรียนแบบกลุ่มร่วมสืบค้นนี้ นักเรียนสามารถคิดหาวิธีการให้ได้มาซึ่งคำตอบและนำเสนอได้หลายวิธีส่งผลให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์

5. ผู้เรียนสามารถเลือกค้นคว้าหาข้อมูลได้หลายๆทางในมิติที่หลากหลายในแต่ละหัวข้อ

6. ผู้เรียนจะกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับหัวข้อที่นักเรียนได้ค้นคว้า

Sharan & Sharan (1990) กล่าวถึงข้อดีของการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นว่าเป็นการช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางความคิดก่อให้เกิดความพึงพอใจในการเรียนในลักษณะที่เป็นรางวัลในตัวเด็กได้เรียนรู้วิธีที่ศึกษาค้นคว้าโดยได้มีโอกาสค้นพบสิ่งต่างๆด้วยตนเอง ช่วยให้เกิดความเข้าใจและจำสิ่งที่เรียนไปได้ยาวนานเพราะเด็กเป็นผู้เริ่มสังเกต ค้นคว้ารวบรวมข้อมูลต่างๆด้วยตนเอง ซึ่งทำให้เกิดประโยชน์ 4 ประการ คือ

1. การค้นพบด้วยตนเอง จะช่วยเพิ่มแรงจูงใจภายในมากกว่าการเรียนแบบท่องจำ เพราะเมื่อผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาหรือค้นพบความรู้ด้วยตนเองแล้วจะทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองได้รับรางวัลจากผลการทำงานของตนเอง ส่วนผู้ที่เรียนด้วยการท่องจำนั้นจะมีแรงจูงใจภายนอกคือคะแนนเป็นรางวัลหรือการลงโทษ ถ้าเมื่อใดไม่มีแรงจูงใจภายนอกมาบังคับแล้วผู้เรียนจะไม่สนใจที่จะเรียนรู้

2. การเรียนรู้ด้วยวิธีการกลุ่มร่วมสืบค้นทำให้สติปัญญาของผู้เรียนฉลาดยิ่งขึ้น ทำให้ผู้เรียนเป็นนักสร้างสรรค์ เป็นผู้ที่สามารถจัดระเบียบสิ่งที่พบเห็นได้อย่างเหมาะสม การฝึกหัดให้ค้นพบด้วยตนเองอยู่เสมอจะช่วยให้เด็กเรียนรู้สามารถรวบรวมข้อมูลซึ่งมีประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาได้ดีขึ้น

3. การเรียนรู้ด้วยวิธีนี้เป็นการฝึกฝนให้เกิดเทคนิคในการสืบเสาะหาความรู้ด้วยตนเองและช่วยให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. การเรียนรู้ด้วยวิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนจดจำความรู้ได้ดีกว่าการเรียนรู้ด้วยวิธีอื่น กล่าวได้ว่าการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นมีเพียงแต่มีประโยชน์ต่อการพัฒนาความรู้ของผู้เรียนด้วยการให้ผู้เรียนมีอิสระในการเลือกหัวข้อที่ตนสนใจและได้ค้นคว้าด้วยตนเองทำให้มีแรงจูงใจภายในและจดจำความรู้ได้นานกว่าการเรียนแบบท่องจำ แต่ยังช่วยพัฒนาความสามารถด้านอื่นๆเช่น การสืบค้น แสวงหาข้อมูล การวางแผนการทำงานอย่างเป็นระบบ การแก้ปัญหาและการทำงานร่วมกับผู้อื่น

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า กิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นช่วยให้ผู้เรียนฝึกทักษะ การสืบเสาะค้นคว้าหาข้อมูล ทักษะการรวบรวมข้อมูลและสร้างความรู้ด้วยตนเองอย่างมีระบบ ส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ ก่อให้เกิดทักษะสังคมจากการทำงานกลุ่ม เกิดการร่วมมือกัน ทำงาน ทำให้ผู้เรียนเป็นนักสร้างสรรค์ช่วยให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เอกสารเกี่ยวกับการเขียน (Writing)

การเขียนเป็นการสื่อสารด้วยตัวอักษรเพื่อถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ความรู้ ประสบการณ์ ข่าวสารและจินตนาการจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน ในเรื่องของการเขียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้นำเสนอเกี่ยวกับความหมายของการเขียน ความสำคัญของการเขียน องค์ประกอบของการเขียน และทฤษฎีการสอนการเขียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ความหมายของการเขียน

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ดังนี้

รีตนา มหาสกุล (2540, น. 163) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการแสดงออก ด้านความคิดในลักษณะตัวอักษร เพื่อใช้ในการสื่อความหมาย

ทิตนา แชนมณี (2551, น. 294) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการทาง สติปัญญา (Intellectual linguistics) ดังนั้นการเรียนการสอนจึงควรมุ่งเน้นที่กระบวนการที่ใช้ในการ สร้างงานเขียน

ไบร์น (Byrne, 1991, pp. 4-5) กล่าวถึงการเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิดไปสู่ ภาษา ทักษะเขียนเป็นทักษะที่มีความซับซ้อนมาก ซึ่งผู้เรียนต้องอาศัยทั้งทักษะกายภาพและ กระบวนการทางความคิด

ลาโด (Lado, 1997, p. 143) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็น การรวบรวมความคิด การลำดับเรียบเรียงความคิด การเลือกสรรถ้อยคำถ่ายทอดออกมาเป็นลาย ลักษณะอักษรหรือข้อความ ที่สามารถสื่อความหมายได้ตรงกับความต้องการ

นูแนน (Nunan, 2003, p. 88) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการที่ผู้เขียน เสนอความคิดที่เรียบเรียงอย่างดีแล้วถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียนในลักษณะต่างๆ เพื่อให้ผู้อ่าน เข้าใจตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

จากคำกล่าวของนักวิชาการข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าการเขียนหมายถึง กระบวนการ ทางสติปัญญา การลำดับเรียบเรียงความคิด การเลือกสรรถ้อยคำถ่ายทอดออกมาในลักษณะตัวอักษร เพื่อใช้ในการสื่อความหมายตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

2. ความสำคัญของการเขียน

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2540, น. 30) ได้สรุปความสำคัญของการเขียนไว้ว่า ในการเรียนการสอนทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ ทักษะการเขียนนั้นเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนมากที่สุด นักเรียนจะต้องมีความสามารถในทุก ๆ เรื่องของ 4 ทักษะ เพื่อที่จะเขียนถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจได้

กุกยา แสงเดช (2548, น. 145-146) ได้สรุปความสำคัญของการเขียนไว้ว่า เป็นทักษะการสอนเขียนที่ส่วนมากจะเริ่มจากการเขียนแบบคัดลอก เปลี่ยนคำ เปลี่ยนประโยค ตามกรอบกิจกรรมที่ครูจัดไว้ให้ (Controlled Writing) เพื่อสะดวกในการตรวจแก้ไขพร้อมๆ กัน การสอนทักษะการเขียนควรสอนจากความถูกต้อง จะทำให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการเขียน ดังนั้นการสอนเขียน สิ่งที่ควรคำนึงมากที่สุดคือต้องให้ข้อมูล คำศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์ (Grammar Pattern) และเนื้อหา (Content) แก่ผู้เรียนอย่างเพียงพอที่จะเป็นแนวทางในการคิดและเขียนต่อไป

นูแนน (Nunan, 1995, p. 37) กล่าวถึงการเขียนว่า การเขียนมีความสำคัญมาก เพราะสามารถส่งข้อมูลข่าวสารที่เป็นหลักฐานอ้างอิงเผยแพร่ให้ผู้อื่นทราบ

ฮวง (Huang, 1993, pp. 14-15) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่า การเขียนช่วยให้ผู้เรียนจำในสิ่งที่ได้ยินหรืออ่านในชั้นเรียน ทำให้ผู้เรียนได้สัมผัสภาษาเป้าหมายมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร เช่น ในรูปของจดหมาย บันทึกลงและข้อความ เป็นต้น

จากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า การเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อน และมีความสำคัญมากในการสื่อสารเพราะเป็นเครื่องมือถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจได้ การสอนทักษะการเขียนจึงควรสอนจากความถูกต้อง จะทำให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการเขียน

3. องค์ประกอบของการเขียน

จากความหมายและความสำคัญของงานเขียนดังที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่า การเขียนต้องประกอบไปด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ หรือความสามารถหลาย ๆ อย่างของผู้เขียน ดังที่จะได้กล่าวต่อไป นักการศึกษาหลายท่าน ได้แก่ Folse, Solomon, and Clabeaux (2010, pp. 40-56) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนไว้ดังนี้

1. จุดประสงค์ (Purpose) ก่อนจะกำหนดจุดประสงค์ของงานเขียนแต่ละชิ้น ผู้เขียนต้องคำนึงว่าเนื้อหาที่เขียนสอดคล้องกับหัวข้อที่เขียน มีความชัดเจน เป็นความคิดของผู้เขียนและสมเหตุสมผล

2. ผู้อ่าน (Audience) ผู้เขียนต้องคำนึงถึงการเลือกลีลาในการเขียนควรเหมาะสมกับผู้รับสารหรือผู้อ่าน

3. ความชัดเจน (Clarity) หมายถึงความง่ายสำหรับผู้อ่านที่สามารถเข้าใจการเขียนได้นักเขียนที่ดีต้องอธิบายประเด็นที่เขียนได้อย่างชัดเจน สร้างประโยคที่ชัดเจนไม่คลุมเครือ ใช้ภาษากระชับและเข้าใจง่าย

4. ความสามัคคี (Unity) ความสามัคคีในงานเขียน หมายความว่าทุกประโยคควรสัมพันธ์กับประโยคของหัวข้อและแนวคิดที่วางไว้ นักเขียนที่ดีต้องเขียนอยู่ในหัวข้อโดยตรวจสอบให้แน่ใจว่าแต่ละประโยคสนับสนุนเกี่ยวข้องกับประโยคหัวข้อ

5. การเชื่อมโยง (Coherence) การเขียนที่ดีจะต้องเขียนแต่ละประโยคให้เชื่อมโยงกัน เช่นประโยคสนับสนุน ต้องสัมพันธ์กับหัวข้อที่เขียน เมื่อย่อหน้าหรือเรียงความมีความเชื่อมโยงกัน ผู้อ่านสามารถทำตามหลักได้ความคิดได้ง่ายขึ้น

Jacobs et al. (1981, pp. 28-30) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อความหมายของผู้เขียนนั้นเป็นความสามารถที่มีองค์ประกอบ ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะประสานเข้าด้วยกันทั้งหมดเพื่อให้เป็นเรียงความที่สามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพ ซึ่งองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนมีดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา สามารถเขียนขยายความเนื้อหาได้อย่างต่อเนื่อง สมเหตุสมผลและเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขียน
2. การเรียบเรียงความคิด สามารถเขียนเรียงความได้อย่างสะดวกสบาย แสดงความคิดเห็นได้อย่างชัดเจน มีเหตุผลสนับสนุน ตรงประเด็น และมีการเชื่อมโยงความคิดอย่างต่อเนื่อง
3. การใช้คำศัพท์ สามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่มีความหมายลึกซึ้ง เหมาะสม รวมทั้งการใช้สำนวนการเขียนที่เหมาะสมอีกด้วย
4. การใช้ไวยากรณ์ สามารถใช้รูปประโยคแบบซับซ้อนได้ มีความสอดคล้องระหว่างประโยคกับกริยา และยังสามารถใช้กาล รูปนามเอกพจน์ พหูพจน์ คำนำหน้านาม คำสรรพนาม และคำบุพบท ตลอดจนสามารถเรียงลำดับคำในประโยคได้อย่างถูกต้องอีกด้วย
5. การใช้กลไกทางภาษา สามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้าได้

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของงานเขียนที่ดีจะต้องมีจุดประสงค์และเนื้อหาที่คำนึงถึงผู้รับสาร เนื้อหา การใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ การเรียบเรียงความคิดอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการใช้ลีลาและกลไกทางภาษาด้วย โดยงานวิจัยครั้งนี้ข้าพเจ้าได้ประยุกต์ใช้องค์ประกอบการเขียนของ Jacobs มาใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินความสามารถทางการเขียนของนักเรียน

4. ทฤษฎีการสอนการเขียน

4.1 การสอนเขียนแบบเน้นผลงาน (Product Writing Approach)

แนวคิดการสอนเขียนแบบเน้นผลงานเป็นงานเขียนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสร้างงานเขียนตามรูปแบบที่ครูได้จัดเตรียมไว้ จุดประสงค์หลักคือให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หลักการด้านภาษาศาสตร์ ในแง่ของความถูกต้องของการใช้ภาษา และการเรียบเรียงอย่างถูกต้องตามหลักการเขียน (Pincas, 1982)

White and Arndt (1991) ได้กล่าวถึงลักษณะการเขียนตามแนวคิดนี้ว่า เป็นการเขียนที่เรียนรู้ได้จากการเรียนการสอน มิได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ สามารถผลิตงานเขียนเวลาใดก็ได้โดยไม่ถูกจำกัดในด้านของเวลา ข้อเขียนต้องมีความชัดเจน โดยไม่สรุปเอาว่าผู้อ่านรู้ในเรื่องที่เขียนแล้ว

ไรเมส์ (Raimes, 1983) และบราวน์ (Brown, 2000) ได้กล่าวว่าการสอนเขียนแบบเน้นผลงานเป็นการสอนที่เริ่มจากการเขียนแบบควบคุมไปสู่การเขียนอิสระโดยให้ผู้เรียนเขียนเลียนแบบตัวอย่างประโยค และย่อหน้า เขียนตามคำบอก ซึ่งมุ่งเน้นไวยากรณ์ (Grammar) โครงสร้างระดับประโยค (Syntax) และกลไกทางภาษา (Mechanics) รวมทั้งให้ความสำคัญที่ความถูกต้องของตัวภาษา (Accuracy) มากกว่าความคล่องของการใช้ภาษา (Fluency) หรือความคิดริเริ่ม (Originality) โดยมีลักษณะที่สำคัญของการสอนเขียนแบบเน้นผลงาน เริ่มด้วยการเลียนแบบ (Copying) โดยผู้เรียนเขียนประโยคและย่อหน้า เลียนแบบตัวอย่างที่ครูกำหนดให้เปลี่ยนเฉพาะคำศัพท์หรือโครงสร้างให้ถูกต้องตามไวยากรณ์

สรุปได้ว่า การสอนเขียนแบบเน้นผลงาน (Product Approach) เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเขียนเลียนแบบ คัดลอกตามตัวอย่างที่ผู้สอนกำหนดให้ โดยผู้เรียนต้องอยู่ในกรอบควบคุม รวมทั้งให้ความสำคัญที่ความถูกต้องของตัวภาษา (Accuracy) มุ่งสอนรูปแบบและกฎเกณฑ์ของภาษามากกว่าการพัฒนาความสามารถในการเขียน

4.2 การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Process Writing Approach)

มีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการโดยไรเมส์ (Raimes, 1983, p. 6) และไวท์และอาร์นดท์ (White and Arndt, 1991) ได้กล่าวว่าการเขียนแบบเน้นกระบวนการเป็นการผลิตงานเขียนที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติตามขั้นตอนอย่างครบถ้วน โดยย้อนกลับไปมาจนกว่าจะได้งานออกมาสมบูรณ์ และการทำกิจกรรมในห้องเรียน ควรให้นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่ม ตลอดกระบวนการ และให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเขียนเป็นหัวหน้ากลุ่มเพื่อช่วยเหลือแนะนำผู้เรียนที่มีความสามารถน้อยกว่า ตามขั้นตอนในการส่งข้อมูลย้อนกลับตามกระบวนการ จะทำให้ผู้เรียนที่มีความสามารถน้อยกว่ามองเห็นแนวทางในการเขียนและพัฒนางานเขียนของตนเองให้ดียิ่งขึ้น

ฟอลส์ และคณะ (Folse et al, 1999, pp. 160-168) กล่าวว่า การผลิตงานเขียนนั้น ผู้เรียนควรสร้างความคิด วางแผนการเขียน ร่างงาน และเขียนงานครั้งสุดท้ายด้วยตนเอง โดยปฏิบัติตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้เรียนเลือกหัวข้อที่จะเขียน (Choosing a topic)
2. ผู้เรียนระดมความคิด (Brainstorming)
3. ผู้เรียนร่างงานคร่าวๆ (Writing a rough draft) โดยนำข้อมูลที่ได้จากการสร้างความคิดมาเขียนเป็นประโยคอาจมีข้อผิดพลาดมาก ผู้เรียนไม่ต้องกังวล
4. ผู้เรียนตรวจแก้ไขงานร่าง (Cleaning up the rough draft) หลังจากร่างงานเสร็จแล้วให้เว้นระยะ 2-3 วัน นำงานร่างมาเขียนใหม่ ปรับปรุงแก้ไขด้วยตนเอง
5. ผู้เรียนแลกเปลี่ยนตรวจงานร่างกับเพื่อน (Peer editing) โดยใช้ใบตรวจงานที่มีคำถามเกี่ยวกับงานเขียน (Paragraph checklist) เป็นตัวชี้แนะแนวทางในการแสดงความคิดเห็น ผลงานของเพื่อน
6. ผู้เรียนแก้ไขงานร่าง (Revising the draft) ผู้เรียนนำข้อมูลย้อนกลับมาแก้ไขปรับปรุงงานร่าง โดยเป็นงานเขียนครั้งสุดท้าย
7. ผู้เรียนตรวจงานครั้งสุดท้าย (Proofing the final paper) ก่อนส่งงานให้ผู้สอนตรวจ

Tompkins (1994) กล่าวว่า การสอนการเขียนแบบเน้นกระบวนการประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นก่อนการเขียน เป็นขั้นของการเลือกหัวข้อ การสร้างความคิด การเลือกกลุ่ม ผู้อ่านการเลือกประเภทของการถ่ายทอดเรื่องราวที่เลือกตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ว่าจะนำเสนอผู้อ่านประเด็นใด และการอธิบายวัตถุประสงค์งานเขียน

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นการร่าง ประกอบด้วยการร่างความคิดเน้นไปทางด้านโครงสร้างมากกว่าด้านเนื้อหา

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นการทบทวน ซึ่งขั้นตอนนี้อาจทำได้หลายรอบ โดยการให้เพื่อนร่วมชั้น หรือว่าครูตรวจดูข้อบกพร่องแล้วให้คำแนะนำเพื่อการเขียนครั้งต่อไป

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นแก้ไขปรับปรุง ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนของการอ่านทบทวนอีกครั้งหนึ่งเพื่อดูรายละเอียดทางด้านความถูกต้องของภาษา หลักไวยากรณ์ คำศัพท์ โดยสามารถให้เพื่อนอ่านให้หรือทบทวนด้วยตัวเอง

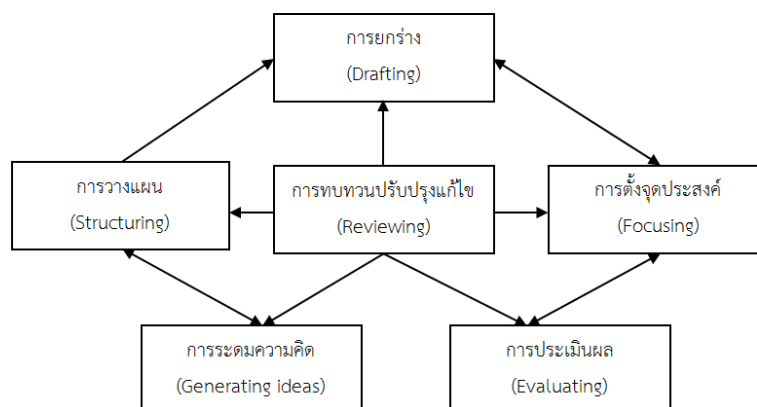
ขั้นตอนที่ 5 เป็นขั้นตอนของการเผยแพร่

Nation (2009, p. 114) กล่าวว่า ปัจจัยที่สำคัญในการสอนการเขียนแบบเน้นกระบวนการมีส่วนประกอบย่อย ดังนี้

1. การเลือกเป้าหมายของผู้เขียน
2. มีรูปแบบของผู้อ่าน
3. การรวบรวมความคิด
4. การจัดระเบียบความคิด
5. เปลี่ยนความคิดไปสู่การเขียน
6. ทบทวนสิ่งที่ได้เขียนผ่านไปแล้ว
7. แก้ไขปรับปรุง

White and Arndt (1991) ได้กล่าวถึง รูปแบบของการเขียนตามกระบวนการเขียนไว้ดังนี้

1. การรวบรวมความคิด (generating ideas) เป็นจุดเริ่มต้นของการเขียนที่ได้จากการระดมความคิด (brainstorming) โดยผู้สอนหรือผู้เรียนโดยใช้คำถาม (using questions) การจดบันทึก (making notes) การใช้สื่อต่างๆ (using visuals) อาจใช้ภาพถ่าย ภาพต่อเนื่อง แผนภาพ และแผนงาน การใช้การแสดงบทบาทสมมติ การเลียนแบบ (using role play/simulation)
2. การตั้งจุดประสงค์ (focusing) โดยการค้นหาใจความสำคัญ (discovering main ideas) การพิจารณาจุดประสงค์ (considering purpose) การพิจารณาผู้อ่าน (considering audience) การพิจารณาแบบของการเขียน (considering form)
3. การสร้างงานเขียน (structuring) เป็นขั้นตอนที่นำความคิดมาเรียบเรียงข้อมูลตามลำดับมีการทดลองเขียนดูความต่อเนื่อง
4. การยกร่าง (drafting) เป็นการลงมือเขียน การยกร่างอาจทำโดยผู้สอนช่วยเขียนให้ดูเป็นตัวอย่าง มีการฝึกเขียนตั้งแต่เริ่มต้นเขียน ฝึกการต่อเติมข้อความวิธีจับ จนกระทั่งเป็นเนื้อเรื่องที่สมบูรณ์
5. การประเมินผล (evaluating) เป็นการนำเอางานเขียนที่ยกร่างมาตรวจซึ่งสามารถตรวจด้วยตัวของผู้เขียนเอง ให้เพื่อนช่วย หรือผู้สอนตรวจให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป
6. การทบทวนปรับปรุงแก้ไข (re-viewing) เป็นขั้นสุดท้ายของการเขียนที่จะให้ได้อ่านงานเขียนที่สมบูรณ์ เริ่มต้นด้วยการตรวจดูเนื้อหา คำเชื่อม ข้อความที่ต่อเนื่องตลอดจนการใช้คำที่แสดงถึงอารมณ์ ทัศนคติ ความรู้สึก ความคิดเห็น รวมทั้งรูปแบบการเขียนและตรวจดูความถูกต้องของการใช้ภาษาโดยมีรูปแบบการเขียน (A Model of Writing) ดังนี้

ภาพประกอบ 1 รูปแบบการเขียน (A Model of Writing)

ที่มา: White and Arndt (1991)

4.3 การสอนเขียนแบบเน้นประเภท (Writing as a Genre)

หลักการและแนวคิด

แนวการสอนนี้จะยึดหลักเกี่ยวกับทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (System Linguistic Theory) ของ ฮอลลิเดย์ (Halliday, 1985) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาศาสตร์ระดับโลก และเป็นที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไปในกลุ่มของนักภาษาและผู้สอนภาษาในสมัยปัจจุบัน ทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบดังกล่าวจะเน้นการใช้ภาษา เพื่อการสื่อเนื้อความจากบริบทภาษา ในกาลเทศะต่าง ๆ ที่ใช้ กันในสังคมหรือชุมชน ซึ่งย่อมจะมีสถานการณ์แวดล้อมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป หลักการสำคัญของแนวคิดการสอนภาษาแบบเน้นประเภทจะอิงหลักการสำคัญตามประเด็นดังนี้

1. ภาษาและความหมายในสังคมหรือชุมชนย่อมมีภาษาเพื่อใช้ในการสื่อความหมาย ในการสื่อสารระหว่างบุคคล รูปแบบของภาษาอันได้แก่ เสียง ระบบไวยากรณ์ คำ ที่ใช้เป็นสื่อในการติดต่อสื่อสารย่อมจะผิดแปลกแตกต่างกันออกไปด้วย แล้วแต่สภาพแวดล้อมของสถานการณ์ต่าง ๆ วัฒนธรรม สังคมและธรรมชาติ ซึ่งมีอิทธิพลต่อการพัฒนารูปแบบของภาษาให้เป็นที่เข้าใจและยอมรับกันในแต่ละสังคมหรือชุมชน แม้ว่ารูปของภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคมหรือชุมชนจะแตกต่างกันในแต่ละภาษาทุกมุมโลก แต่เป้าหมายของการสื่อสารที่จะใช้ภาษานั้นจะเหมือนกันคือ ความเข้าใจเนื้อความ (Text) ที่ต้องการติดต่อสื่อสาร โดยใช้ภาษาเป็นสื่อไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ความหมายของภาษาจึงเป็นหัวใจสำคัญในการใช้ภาษา ในการติดต่อสื่อสาร ความสามารถในการเข้าใจเนื้อความของเรื่องในการสื่อสารจึงนับว่าเป็นทักษะสำคัญของมนุษย์

2. ภาษาและบริบทภาษา ความเข้าใจความหมายของภาษาในการติดต่อสื่อสารย่อมขึ้นอยู่กับบริบทภาษา หรือสิ่งแวดล้อมในสถานการณ์และวัฒนธรรมต่างๆ ที่

เกี่ยวข้อง ในกาลเทศะต่างกัน การเข้าใจเนื้อความจากการติดต่อสื่อสารไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน บริบทภาษา (Context) ย่อมจะต้องได้รับการพิจารณาเป็นอันดับแรก เพราะบริบทภาษาจะเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้เนื้อความเป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้องเหมาะสมความหมายของภาษาจึงชัดเจนในการติดต่อสื่อสาร ความเข้าใจภาษาจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อเรามีความเข้าใจบริบทภาษา ซึ่งจะช่วยให้เนื้อความชัดเจนขึ้น เนื้อความของภาษาอาจมีความสำคัญ 2 ประเด็น คือ 1) เป็นผล (Output or Product) ของการสื่อความหมาย หมายถึง เนื้อความจะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวที่ชัดเจนขึ้นว่าหมายถึงสิ่งใด 2) เป็นกระบวนการ (Process) ของการใช้ภาษา หมายถึง เนื้อความจะทำให้เข้าใจได้ว่าควรใช้ภาษาอย่างไรเพื่อให้การสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจได้ในแต่ละลักษณะของการพูดหรือเขียน

3. ภาษาและทำเนียบภาษาเมื่อบริบทภาษามีอิทธิพลทำให้ “เนื้อความ” ของสารที่สื่อสารกันเป็นที่เข้าใจและมีความหมายชัดเจนขึ้น องค์ประกอบของบริบทภาษาก็มีอิทธิพลที่จะทำให้ลักษณะของการใช้ภาษาต่างกัน บริบทภาษาในแต่ละสถานการณ์หรือวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันไป คำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์ก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย

4. การเรียนรู้ภาษาในบริบท การเรียนรู้เพื่อการใช้ภาษาทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนควรเริ่มจากการรับรูปแบบภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะของบริบทภาษา สถานการณ์ รวมทั้งวัฒนธรรมต่าง ๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อความของภาษาในบริบทนั้นได้อย่างถูกต้อง (Language Learning in Context) จึงจะนับได้ว่าผู้เรียนภาษาได้อย่างมีความหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้รับรูปแบบที่ถูกต้องจากการเลียนแบบการฝึกหัดภายใต้การควบคุมของผู้สอน และจากการหาประสบการณ์ฟัง พูด อ่าน และเขียนด้วยตนเองจากตัวอย่างรูปแบบภาษาที่เคยเรียนไป แบบหรือชนิดของภาษาหรืออรรถลักษณะนั้น นักภาษาศาสตร์การศึกษาใช้คำจากภาษาฝรั่งเศส “Genre” ซึ่งหมายถึง แบบหรือชนิดของเนื้อความต่าง ๆ ในแต่ละบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรม ซึ่งหมายถึงจุดมุ่งหมายที่แน่นอนตายตัวในการให้ผู้เรียนภาษาประสบความสำเร็จได้ ในการใช้ภาษาผู้สอนและผู้เรียนภาษาจำเป็นต้องยึดเป็นหลักในการเรียนการสอนภาษา ผู้สอนสามารถนำอรรถลักษณะของเนื้อความประเภทต่าง ๆ มาใช้เป็นรูปแบบของกิจกรรมในการเรียนการสอน ซึ่งผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกฝนและใช้ภาษาเป็นอิสระได้เป็นของตนเองในที่สุด

จากแนวคิดกล่าวโดยสรุปได้ว่าองค์ประกอบทั้ง 4 ประการในบริบทของสถานการณ์ภาษานั้นมีอิทธิพลทำให้การใช้ภาษา และเนื้อความในแต่ละบริบทนั้นแตกต่างกันไปตามกาลเทศะของการใช้ภาษาที่เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อม ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน เกิดการตอบสนองทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษากาย ภาษาภาพ หรือใช้วิธีการอื่นอย่างใดอย่างหนึ่งทีก่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบทของภาษา วัฒนธรรมและสถานการณ์ที่ต่างกัน

อรรถลักษณะของภาษา

อรรถลักษณะของภาษา (Writing Genre) จะมีเป้าหมายในตัวเองที่ชัดเจนที่จะสื่อความให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านสามารถเข้าใจเนื้อความที่ได้ฟังหรือผู้เขียนมีเจตนาอย่างไรในการสื่อความ ความเข้าใจอรรถลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ จะทำให้การฟัง การพูดหรือการอ่านชัดเจนขึ้น การจับใจความสำคัญของเรื่องราว การหารายละเอียดของเรื่องราว ทั้งการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อความที่พูดจะทำให้ง่ายขึ้น เพราะคนฟังหรือคนพูดมีจุดมุ่งหมายในการพูดที่แน่นอนและชัดเจน นอกจากนี้แล้วการลำดับความคิดตามเนื้อความจะเป็นได้ง่ายขึ้นด้วยหากผู้ฟังหรือผู้พูดเข้าใจอรรถลักษณะของเนื้อความนั้น

ตัวอย่างอรรถลักษณะที่สำคัญที่ใช้อยู่ทั่วไปในการสื่อความมีดังนี้

1. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)
2. การสังเกต (Observation)
3. การอธิบาย (Explanation)
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition)
5. วิธีกร (Procedure)
6. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount)
7. อภิปราย (Discussion)
8. รายงาน (Report)

อรรถลักษณะแต่ละชนิดย่อมมีลักษณะโครงสร้างลักษณะภาษาในบริบทและโครงสร้างที่ดำเนินเนื้อหาแตกต่างกันออกไป ดังนั้นการเรียนรู้ตามกระบวนการอรรถลักษณะจึงส่งผลต่อการอ่านและการเขียน คือ ผู้อ่านจะสามารถอ่านจับประเด็นของเรื่องที่อ่านได้รวดเร็วเพราะทราบจุดมุ่งหมายของการสื่อความหมายของผู้เขียน โดยจะสามารถนำความที่ได้จากการอ่านไปเป็นแนวทางในการเขียนรายงานให้ผู้อื่นอ่านได้อย่างถูกต้อง

กล่าวโดยสรุป ในกระบวนการสอนเขียน ผู้สอนควรคำนึงถึงกระบวนการเขียนที่เกิดขึ้นอย่างสลับซับซ้อนตั้งแต่ประเภทของงานเขียน การระดมความคิด การวางแผนการค้นหาข้อมูล การเชื่อมโยง การเรียบเรียงข้อมูล การพัฒนาความคิด และการทบทวนปรับปรุงแก้ไข ขั้นตอนเหล่านี้สามารถนำมาใช้ได้โดยไม่ต้องเรียงลำดับ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสสร้างสรรค์และถ่ายทอดผลงานการเขียนที่มีประสิทธิภาพ

4.4 การวัดและการประเมินการเขียน

การวัดความรู้ความสามารถในการเขียนของผู้เรียนเป็นสิ่งจำเป็น เนื่องจากผู้เรียนจะได้ทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้ว พร้อมทั้งรับทราบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของตนว่าบรรลุวัตถุประสงค์

ที่กำหนดไว้เพียงใด การวัดและประเมินการเขียนนั้นสามารถทำได้หลายวิธีและหลายแบบ ซึ่งผู้ประเมินควรให้ความสำคัญกับผลงานและกระบวนการอย่างสมดุล มีผู้เสนอแนวทางในการทดสอบการเขียนไว้ดังนี้

Heaton (1979, pp. 127-137) กล่าวถึงหลักการทดสอบการเขียนดังนี้ ผู้ออกข้อสอบไม่ควรตั้งความมุ่งหมายให้สูงเกินสภาพของผู้เรียน การทดสอบการเขียนควรคาดหวังให้ผู้เรียนเขียนภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อสื่อความหมายตามต้องการ นอกจากนั้นควรออกแบบข้อสอบที่สอดคล้องกับการเรียนการสอนและระดับความสามารถของผู้เรียน

1. การเขียนเรียงความเป็นการให้โอกาสผู้เรียนแสดงความสามารถในการใช้ภาษาและการสื่อความหมาย
2. ข้อสอบการเขียนควรอยู่ในรูปปัญหาหรือสถานการณ์ที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเขียน ควรเป็นงานที่ผู้เรียนเกิดความคิดเห็นและมีความมุ่งหมายในการเขียนสถานการณ์ที่ให้ออกข้อสอบควรให้การกระตุ้นและข้อมูลที่พอเพียงสำหรับงานเขียนทั้งในการกำหนดรูปแบบและลีลาที่จะใช้ในงานเขียน

Valette (1997, pp. 164-174) กล่าวว่า การทดสอบกลไกของภาษา ความรู้ของภาษาและการถ่ายโอนภาษาเป็นขั้นตอนการทดสอบการเรียนรู้ทางภาษาหรือทักษะ ควรใช้ข้อสอบที่มีลักษณะแยกเป็นข้อย่อย แต่ถ้าต้องการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและการวิจารณ์ ควรใช้แบบทดสอบที่มีลักษณะการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง ซึ่งมีลักษณะดังนี้ 1) ทำให้ผู้เรียนดำเนินการกับองค์ประกอบต่างๆของภาษาภายในเวลาอันจำกัด 2) มีรูปแบบที่ทำให้การให้คะแนนทำได้อย่างรวดเร็วและมีความเชื่อมั่น 3) เป็นการใช้ทักษะอย่างผสมผสาน

Jacobs et al. (1981) ได้เสนอแนะการตรวจให้คะแนนงานเขียนโดยใช้เกณฑ์การประเมินที่เรียกว่า ESL Composition profile ซึ่งเป็นวิธีการตรวจงานเขียนที่ละเอียดมาก ซึ่งผู้ตรวจต้องตัดสินงานเขียนทั้งเรื่องว่า ผู้เขียนได้สื่อความคิดและความหมายในขบวนการสื่อสารไปยังผู้อ่านตามที่มุ่งหวังได้หรือไม่ถ้าได้แสดงว่าผู้เขียนได้มีการรวบรวมข้อมูลเรียบเรียงเรื่องราว โดยการทำให้ส่วนประกอบทางภาษาหลาย ๆ ส่วนสอดคล้องกัน เจตคตชี้ให้เห็นว่ามีสาเหตุบางประการที่ผู้ตรวจไม่เชื่อมั่นในการตัดสินคุณภาพการประเมินผลที่แตกต่างกัน โดยที่ผู้ตรวจคนหนึ่งอาจเข้มงวดในการให้คะแนนในขณะที่อีกคนหนึ่งให้คะแนนง่าย หรือแม้แต่การนำเกณฑ์การตรวจมาใช้ก็อาจจะแตกต่างกันนอกจากนี้ ผู้ตรวจบางคนอาจละเลยโดยไม่รู้จักด้วยการคาดหวังความสามารถของผู้เขียนไว้ก่อนหรืออาจจะให้คะแนนจากส่วนประกอบบางประการที่ปรากฏให้เห็นเท่านั้น เช่น ลายมือ คำที่สะกดผิด หรือกลไกทางภาษา หรือความคิดทางไวยากรณ์อื่น ๆ ที่ไม่ใช่เกณฑ์ในการสื่อสารซึ่งผู้ตรวจเห็นว่าเพียงพอแล้วที่จะให้คะแนนถึงแม้ว่าจะไม่สมบูรณ์นักก็ตามอีกทั้งผู้ตรวจแต่ละคนอาจจะ

มีจุดเน้นในการประเมินงานเขียนแตกต่างกัน เช่น บางคนอาจจะ เน้นความคิดของผู้เขียนเป็นสำคัญ หรือบางคนอาจจะพิจารณาเพียงแค่การเรียบเรียงเรื่องราวและการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นต้น ด้วยเหตุดังกล่าว จากอบส์ จึงเน้นว่าการตรวจแบบ ESL Composition Profile เท่านั้นที่สามารถควบคุมสาเหตุต่างๆ เหล่านี้ได้ โดยพิจารณาลักษณะรวม ๆ ของการเขียนนั้น ดังที่ได้กล่าวไว้ในองค์ประกอบ การเขียน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539) ได้กล่าวว่าเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินงานเขียนมัก ประกอบด้วย

1. ความถูกต้องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ คำศัพท์และโครงสร้าง
2. ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์และสำนวนว่าสื่อหน้าที่ภาษา ได้ตามวัตถุประสงค์ และประเภทของงานเขียนหรือไม่ ความชัดเจน กระชับได้ใจความไม่อ้อมค้อม
3. ความมีจุดเน้นและการนำเสนอความคิดที่ชัดเจน
4. ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดและความสมมูลของการนำเสนอ
5. การใช้เทคนิควิธีการนำเสนอข้อมูลทั้งที่เป็นนามธรรมและรูปธรรมที่เหมาะสม เช่น การเล่า การบรรยาย การยกตัวอย่างเปรียบเทียบเหมือนและการเปรียบเทียบ การจัดประเภท การให้คำนิยาม การแสดงความคิดเห็นเชิงวิพากษ์วิจารณ์ การวิเคราะห์การชักจูงใจ การใช้ความคิดสร้างสรรค์
6. การนำเข้าสู่เรื่องได้อย่างน่าสนใจ
7. การดำเนินเรื่องอย่างสัมพันธ์กัน มีการสนับสนุนความคิดการนำเสนอ หลักฐานด้วย รายละเอียดที่จำเป็นอย่างต่อเนื่องและเป็นไปตามลำดับ
8. การสรุปหรือขมวดท้ายเรื่องให้เห็นประเด็น หรือการตีความพาดพิงให้ประเด็นที่สรุปมีความหมายและมีความเกี่ยวข้องกับแนวคิดหรือแนวทางปฏิบัติที่สำคัญ

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินงานเขียนควรออกแบบข้อสอบที่สอดคล้องกับการเรียนการสอนและระดับความสามารถของผู้เรียน หัวข้อหรือกรอบการเขียนควรอยู่ในรูปปัญหาหรือสถานการณ์ที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเขียนได้ ควรเป็นการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงและมีเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้การประเมินโดยการใช้เกณฑ์วัดคะแนน (Rubric) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

เกณฑ์วัดคะแนน (Rubric) คือ เครื่องมือในการให้คะแนน (Scoring Tool) ที่เกิดจากการรวมกันระหว่างเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring criteria) กับมาตราประมาณค่าหรือระดับคะแนน (Rating scale) เพื่อระบุถึงความแตกต่างของผลงาน หรือประสิทธิภาพของงาน

Goodrich (1997) กล่าวว่า Rubric เป็นเครื่องมือในการให้คะแนนที่เป็นที่ยอมรับของทั้งผู้สอนและผู้เรียนด้วยเหตุผลต่อไปนี้

1. เกณฑ์วัดคะแนน (Rubric) เป็นเครื่องมือที่ช่วยได้มากทั้งการสอนของผู้สอนและใช้วัดความสามารถของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงการปฏิบัติงานของตนได้เพราะผู้เรียนได้ทราบถึงความคาดหวังของผู้สอน ที่กำหนดไว้ในรูปของเกณฑ์และระดับคะแนน ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ เกณฑ์วัดคะแนน (Rubric) นั้นประเมินความสามารถของตนว่าอยู่ในระดับใด และใช้เป็นแนวทางปรับปรุงงานของตนให้บรรลุถึงเกณฑ์ขั้นสูงสุดได้ ส่งผลให้มีการพัฒนาหรือปรับปรุงทั้งคุณภาพชิ้นงานและการเรียนรู้ของผู้เรียนควบคู่กันไป

2. เกณฑ์วัดคะแนน (Rubric) ช่วยให้ผู้เรียนมีความรอบคอบมากขึ้นในการพิจารณาคุณภาพงานที่ตนทำอยู่ในระดับใด และสามารถเปรียบเทียบกับผลงานของเพื่อนได้ด้วย ผู้เรียนได้รู้ถึงข้อดีและข้อที่ต้องปรับปรุง การใช้เกณฑ์วัดคะแนน นั้นสามารถตัดสินคุณภาพชิ้นงานอย่างมีเหตุผลทั้งงานของตนเองและผู้อื่นทำให้ผู้เรียนแก้ปัญหาได้ตรงจุด และมีแนวทางที่จะทำให้งานของตนมีคุณภาพมากขึ้นจนถึงเกณฑ์ขั้นสูงสุดได้และเกิดความรับผิดชอบในงานของตนเองมากขึ้น

3. ช่วยลดเวลาที่ใช้ในการตรวจงาน หรือประเมินงานของผู้เรียน ผู้สอนไม่ต้องเขียนผลสะท้อนกลับมากมาย เพราะสามารถใช้ Rubric นั้นให้ข้อมูลย้อนกลับได้อย่างดีผู้เรียนทราบถึงข้อดีและข้อที่ต้องปรับปรุงของตนเอง ผู้สอนเพียงแต่ชี้หรือวงกลมข้อความใน Rubric ให้ผู้เรียนทราบว่าส่วนใดที่ผู้เรียนทำได้ถึงเกณฑ์ขั้นสูง หรืออยู่ในขั้นต่ำและต้องปรับปรุง

4. เกณฑ์วัดคะแนน (Rubric) เป็นเครื่องมือที่สามารถใช้กับผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน กล่าวคือ ผู้เรียนที่มีความสามารถในการเขียนระดับสูงและต่ำสามารถใช้ Rubric เดียวกันได้ เนื่องจาก Rubric เป็นเครื่องมือให้คะแนนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเองให้ไปถึงจุดสูงสุดได้ตลอดเวลา

การตัดสินผลงานของผู้เรียนในการประเมินสภาพจริงมีการให้คะแนนตามกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน การกำหนดเกณฑ์การประเมิน หรือเกณฑ์การให้คะแนนนั้น ครูผู้สอนและผู้เรียนควรจะกำหนดร่วมกัน และควรจัดทำให้เสร็จก่อนผู้เรียนลงมือปฏิบัติงานขึ้นนั้นเกณฑ์การประเมินใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินและเป็นเครื่องมือในการสอนด้วย เพราะเป็นเหมือนเป้าหมายในการเรียนที่ผู้เรียนต้องทราบ วิธีกำหนดเกณฑ์การประเมินมี 2 แบบ คือ

1. การกำหนดเกณฑ์โดยภาพรวม (Holistic score) เป็นการให้คะแนนเดียวสำหรับงาน เช่น การประเมินการเขียนจะได้ระดับคะแนนออกมาเป็นระดับคะแนนเดียวแต่จะบรรยายคุณภาพการเขียนทั้งฉบับเป็นระดับคะแนน

2. การกำหนดเกณฑ์โดยแยกเป็นด้านๆ (Analytic score) เป็นการแบ่งคะแนนเป็นส่วนๆ จากความสามารถที่จะต้องปฏิบัติงาน หรือนาผลผลิตนั้นมาแจกแจงรายละเอียดออกเป็นด้านๆ

และแต่ละด้านมีคุณภาพอย่างไร เช่น การประเมินการเขียน จะดูด้านภาษาความคิดสร้างสรรค์ การเขียนถูกไวยากรณ์

ดังนั้นการประเมินงานเขียนโดยใช้เกณฑ์วัดคะแนน (Rubric) เป็นการประเมินงานเขียนที่ใช้อธิบายความสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียน เป็นประโยชน์ต่อผู้สอนในการให้คะแนนความสามารถในการเขียนของผู้เรียน และยังส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และแรงจูงใจในการเขียนมากขึ้นเพราะผู้เรียนสามารถที่จะแก้ไขงานเขียนของตนเองได้ตามระดับคะแนนที่ตนเองพอใจตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีมาตรฐานและเป็นที่ยอมรับ โดยสรุป Rubric เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินงานเขียนที่เอื้อประโยชน์ทั้งต่อตัวครูผู้สอนและนักเรียน

การเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล (Cause-Effect Paragraph Writing)

1. ความหมาย

การเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล เป็นหนึ่งในการเขียนเชิงอธิบาย (Expository Text) การเขียนประเภทนี้เป็นการเขียนเชิงโน้มน้าวที่มุ่งอธิบายประเด็นเหตุและผลที่เกิดขึ้นโดยมีการเชื่อมโยงเหตุต่างๆเข้าด้วยกันเพื่อแสดงให้เห็นผลอย่างชัดเจน ซึ่งการเขียนประเภทนี้สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการอธิบายการระดมความคิดจากสมองของทุกคนในกลุ่ม แสดงให้เห็นเหตุของปัญหา และผลที่เกิดขึ้นที่มีมาอย่างต่อเนื่อง จนถึงปมสำคัญที่จะนำไปปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้นๆ รวมถึงสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในหน้าที่การงาน สังคมและชีวิตประจำวันได้

2. รูปแบบและโครงสร้าง

การเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล สามารถพบได้ทั่วไปในงานเขียนประเภทต่างๆ เพื่ออธิบายจุดมุ่งหมายของผู้เขียน เช่น บทความทางวิทยาศาสตร์ บทความทางวิชาการ ข่าว จดหมายสมัครงาน สมัครเข้าศึกษาต่อ และงานเขียนประเภทอื่นๆ ที่แสดงความสัมพันธ์เป็นผลของเนื้อหา การเขียนอนุเฉทที่ดี ต้องมีเอกภาพ มีความเชื่อมโยงเกี่ยวเนื่อง (coherence) เชื่อมโยงเนื้อหา (cohesion) โดยมีการลำดับความ เช่น ตามความสำคัญมากสู่น้อยหรือน้อยสู่มาก เรียงตามเวลา สถานที่ ใช้คำเชื่อมโยงความ การเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลนั้นจะมีรูปแบบและโครงสร้างทางการเขียน ดังนี้

1) มีหัวข้อเรื่อง (Topic) ต้องรู้ว่าเขียนเรื่องอะไร

2) มีประโยคใจความสำคัญ (Main Idea) ต้องรู้ว่าเน้นเขียนอะไรเป็นหลักเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องนั้นๆ (Topic Sentence) มีประโยคความคิดหลัก 1 ประโยค ซึ่งนิยมเขียนไว้ในประโยคแรกของงานเขียนอนุเฉท บางครั้งผู้เขียนนำประโยคความคิดหลักไว้ตรงกลางหรือตอนท้ายของงานเขียน แต่จะเขียนยากกว่าการนำไปใส่ไว้ตอนแรกของงานเขียน

3) มีประโยคสนับสนุนหลัก (Main Supporting Sentences) ต้องรู้ว่า มีข้อมูลอะไรบ้างที่จะนำมาสนับสนุนความคิดหลัก ซึ่งมีได้หลายประโยคและนำมาเขียนเรียงต่อกันอย่างเป็นระบบ หมายความว่า ต้องพิจารณาว่าประโยคใดควรมาก่อน หรือประโยคใดมีความสำคัญน้อยกว่าความทีหลัง

4) มีประโยคสนับสนุนรอง (Minor Supporting Sentences) มีหรือไม่มีก็ได้ ถ้ามีประโยคจะสนับสนุนประโยคหลักและควรวางไว้ใกล้กัน เมื่ออ่านแล้วจะได้เนื้อหาใจความที่ต่อเนื่องกัน

5) ประโยคสรุป (Concluding Sentence) มีหรือไม่มีก็ได้ ถ้ามีให้เขียนอยู่ประโยคสุดท้ายของงานเขียนอนุเขต

รูปแบบและโครงสร้างทางการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลแสดงดังตาราง 1

ตาราง 1 แผนผังแสดงโครงสร้างการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล

รูปแบบ Pattern	คำอธิบาย Description	คำที่บ่งบอก Transitional Expressions	แผนผังองค์ประกอบ Graphic Organizer
Cause-to-effect	The topic sentence of a paragraph states the main idea in such a way that some cause produces some effects.	cause, lead to, result in, bring about, create, is/are the cause of, because of	1. Topic 2. Topic Sentence 3. Main Supporting Sentences 4. Minor Supporting Sentences
Effect-to-cause	The topic sentence of a paragraph will also clearly state that some effect or result comes from some cause	due to, caused by, result from, come from, arise from, as the result of	5. concluding sentence

รูปแบบที่ 1: A cause-to-effect pattern

Topic sentence: statement of the effect and overview of the causes (เขียนประโยคที่ระบุถึงผลและภาพรวมของสาเหตุ)

Body: causes, arranged in chronological or logical order เขียนประโยคที่อธิบายถึงสาเหตุที่นำไปสู่ผล โดยระบุคำที่แสดงสาเหตุให้ชัดเจน เช่น cause, lead to, result in, bring about เรียงลำดับเหตุการณ์ให้เหมาะสม และเขียนประโยคขยายความถึงสาเหตุอย่างน้อย 2-3 ประโยค ดังนี้

- Cause 1 (Supporting detail)
- Cause 2 (Supporting detail)
- Cause 3 (Supporting detail)

Conclusion: restatement of effect, summary of causes – call for action เขียนประโยคทบทวนผลและสรุปสาเหตุให้ครอบคลุมเนื้อหาที่กล่าวมาข้างต้น

ภาพประกอบ 2 รูปแบบที่ 1: A cause-to-effect pattern

ตัวอย่างการเขียนอนุเฉท A cause-to-effect pattern

What are the Causes of Road Accident?

Traffic accidents occur because of several reasons. There are several reasons why traffic accidents happen, but three of them are the most significant causes of traffic accidents. One of the main reasons of traffic accidents is careless drivers. Some drivers ignore the traffic rules such as traffic lights and other warning signals. Moreover, they resist wearing seat belts. In addition, some drivers drink alcohol while or before driving. Another cause that results in traffic accidents is weather conditions. Drivers tend to lose the control of the car on icy, wet, or slippery roads and this gives rise to traffic accidents. To sum up, careless drivers, weather conditions, and too many cars cause traffic accidents. Drivers should take all these into consideration if they do not want to have an accident. What are the causes of road accident?

รูปแบบที่ 2: An effect-to-cause pattern

Topic sentence: statement of cause and overview of the effects (เขียนประโยคที่ระบุถึงเหตุและภาพรวมของผล)

Body: effects, arranged in chronological or logical order เขียนประโยคที่อธิบายถึงผลที่นำไปสู่สาเหตุ โดยระบุคำที่แสดงสาเหตุให้ชัดเจน เช่น due to, caused by, result from, come from, arise from, as the result of เรียงลำดับเหตุการณ์ให้เหมาะสม และเขียนประโยคขยายความถึงผลอย่างน้อย 2-3 ประโยค ดังนี้

- Effect 1 (Supporting detail)
- Effect 2 (Supporting detail)
- Effect 3 (Supporting detail)

Conclusion: restatement of cause, summary of effects – call for action เขียนประโยคบทวนเหตุและสรุปผลที่เกิดขึ้นให้ครอบคลุมเนื้อหาที่กล่าวมาข้างต้น

ภาพประกอบ 3 รูปแบบที่ 2: An effect-to-cause pattern

ตัวอย่างการเขียนอนุเฉท An effect-to-cause pattern

Headaches

Headaches can have several causes. Many people think that the major cause of headache is nervous tension, but there is strong evidence that suggests diet and environment as possible factors. Some people get headaches because they are dependent on caffeine. Other people may be allergic to salt, or they may have low blood sugar. Still other people are allergic to household chemicals including polishes, waxes, bug killers, and paint. If they can manage to avoid these substances, their headaches tend to go away. When a person has recurring headaches, it is worthwhile to look for the underlying cause, especially if the result of that search is freedom from pain.

3. เทคนิคการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล

การเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล ผู้เขียนต้องระบุวัตถุประสงค์ของตนเองให้ชัดเจนว่าจะเขียนเพื่อเป็นการบอกกล่าวหรือเพื่อแสดงความคิดเห็นส่วนตัว นฤมล ช่วยกลาง (2558) ได้อธิบายเทคนิคการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล ไว้ดังนี้

1) การสร้างรายการ (Listing)

วิธีการที่สามารถช่วยในการพัฒนางานเขียนประเภทแสดงเหตุและผล คือ การสร้างรายการ (Listing) หรือการแยกประเภทของเหตุการณ์ฝั่งซ้ายของตารางให้เป็นเหตุและฝั่งขวาเป็นผลที่เกิดขึ้น ดังตาราง 2

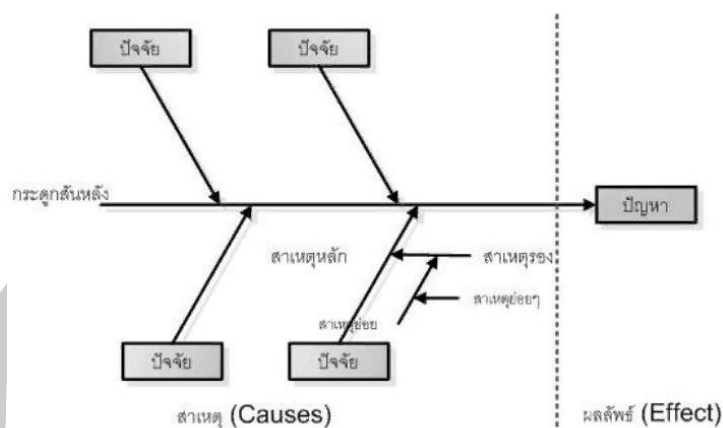
ตาราง 2 แสดงความสัมพันธ์ของเหตุและผลของเหตุการณ์

เหตุ	เหตุการณ์หรือสถานการณ์	ผล
Stress	Headache	Nauseous
Diet		Sleep is interrupted
Environment		physical emotional

การสร้างรายการเหตุและผลเป็นการสร้างข้อมูลในขั้นตอนก่อนการเขียนเพื่อให้ผู้เขียนได้แนวคิดและวิเคราะห์ทิศทางในการเขียนมากขึ้น การเขียนรายการเป็นการสร้างรายการความคิด วลีที่สนใจหรือข้อสังเกตที่คิดไว้ในรูปแบบของรายการเพื่อหาในสิ่งที่เราจะสามารถนำมาเขียนต่อได้

2) การสร้างไดอะแกรมของเหตุและผล (Developing Cause-Effect Diagram)

วิธีการอีกรูปแบบหนึ่งที่สามารถช่วยให้นักเรียนแยกแยะเหตุผลได้คือการสร้างไดอะแกรมของเหตุและผล (Cause-Effect Diagram) หรือแผนผังก้างปลา (Fishbone Diagram) (ประชาสารรณ์ แสนภักดี, 2547) กล่าวไว้ว่า แผนผังเหตุและผลเป็นแผนผังที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัญหา (Problem) กับสาเหตุทั้งหมดที่เป็นไปได้ที่อาจก่อให้เกิดปัญหานั้น (Possible Cause) เนื่องจากหน้าตาแผนภูมิมีลักษณะคล้ายปลาที่เหลือแต่ก้าง หรือหลายๆ คนอาจรู้จักในชื่อของแผนผังอิชิคาว่า (Ishikawa Diagram) ซึ่งได้รับการพัฒนาครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1943 โดย ศาสตราจารย์คาโอรุ อิชิคาว่า แห่งมหาวิทยาลัยโตเกียว

ภาพประกอบ 4 ผังก้างปลาแสดงเหตุและผล

ที่มา : ประชาสารณ์ แสนภักดี (2547)

จากภาพประกอบ 4 ผังก้างปลาประกอบด้วยส่วนต่างๆ ดังต่อไปนี้ ส่วนปัญหาหรือผล (Problem or Effect) ซึ่งจะแสดงอยู่ที่หัวปลา ส่วนสาเหตุ (Causes) จะสามารถแยกย่อยออกได้อีกเป็น

1. ปัจจัย (Factors) ที่ส่งผลต่อปัญหา (หัวปลา)
2. สาเหตุหลัก
3. สาเหตุย่อย

ซึ่งสาเหตุของปัญหา จะเขียนไว้ในก้างปลาแต่ละก้าง ก้างย่อยเป็นสาเหตุของก้างรองและก้างรองเป็นสาเหตุของก้างหลัก เป็นต้นขั้นตอนการทำผังก้างปลา สรุปได้ดังนี้

1. กำหนดประโยคปัญหาที่หัวปลา
2. กำหนดกลุ่มปัจจัยที่จะทำให้เกิดปัญหานั้นๆ
3. ระดมสมองเพื่อหาสาเหตุในแต่ละปัจจัย
4. หาสาเหตุหลักของปัญหา
5. จัดลำดับความสำคัญของสาเหตุ
6. ใช้แนวทางการปรับปรุงที่จำเป็น

3) การสร้างประโยคใจความสำคัญ (Developing Topic Sentence)

เมื่อนักเรียนแยกระหว่างเหตุและผลด้วยวิธีการสร้างรายการแล้วขั้นตอนต่อไปของการเขียนแสดงเหตุและผล คือ การเลือกประโยคใจความสำคัญ (Topic sentence or thesis statement) หรือใจความหลักหรือใจความสำคัญของเรื่อง (Main Point) ในการเขียนแสดงสาเหตุและผลนั้น ผู้เขียนต้องแยกแยะว่าประเด็นใดสำคัญที่สุดและหาข้อความมาสนับสนุนประเด็น

4) ข้อเสนอแนะและกลยุทธ์อื่น ๆ เพื่อการค้นหาหัวข้อและแนวความคิดใหม่ สำหรับการเขียน (Guidelines : Strategies for Discovering New Ideas and Topics for Writing)

1. การระดมสมอง (Brainstorming) เป็นขั้นตอนการเขียนในสิ่งที่ตนเองสนใจไม่ว่าจะเป็นแนวความคิด วลีที่ชอบ หรือการสังเกตในช่วงเวลาสั้นๆ ประมาณสิบนาที หลังจากนั้นกลับมาอ่านทบทวน ในสิ่งที่เขียน

2. การเขียนแผนภูมิรูปภาพ (Mapping) เป็นการนำแนวความคิด วลีที่ชอบหรือข้อสังเกตที่เราได้จากขั้นตอนการระดมสมองมาเขียนเป็นแผนภูมิรูปภาพ แล้วจัดกลุ่มแนวความคิดอย่างเหมาะสมในสิ่งที่เราจะสามารถต่อยอดทางความคิดได้

3. การจัดกลุ่ม (Grouping) เป็นการจัดกลุ่มทางความคิดของสิ่งที่เราสนใจที่จะเขียนเราต้อง จัดกลุ่มแนวความคิดที่คล้ายกันไว้ในหมวดเดียวกัน เพื่อให้ง่ายต่อการสร้างหัวข้อ

4. การสร้างคำถาม (Asking the Journalist' s questions) เป็นการตั้งคำถามโดยใช้คำถามว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อไร ทำไม จากนั้นกระจายแนวความคิดเหล่านั้น เพื่อให้เป็นแนวทางการสร้างหัวข้อ

5. การจดบันทึก (Keeping an idea journal) เป็นการจดบันทึกแนวความคิด ข้อสังเกต หรือสิ่งที่ตนเองสนใจจากการอ่าน ดู หรือเห็น ไว้ในสมุดบันทึกประจำวันเป็นการจดบันทึกอย่างอิสระไม่จำเป็นต้องมี ความถูกต้องทางภาษามากนัก เพราะสิ่งสำคัญของการจดบันทึกคือเพื่อหาความคิดใหม่เพื่อให้ได้หัวข้อ ที่ตนเองสนใจที่จะเขียน

จากเทคนิคและวิธีการต่างๆที่กล่าวมา ผู้เขียนจะต้องศึกษาหาความรู้ในเรื่องที่เขียนมาเป็นอย่างดี การอ่านและประสบการณ์จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสร้างหัวข้อในการเขียน รวมถึงการจดบันทึก การสังเกต การสร้างคำถาม และการจัดกลุ่ม ผู้เขียนสามารถเลือกใช้วิธีการเหล่านี้ไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับงานเขียนของตนเองเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเขียนให้มากที่สุด

4. การวัดและประเมินการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล

จากแนวความคิดวิธีประเมินงานเขียนในหลายรูปแบบต่างๆผู้วิจัยได้นำ การประเมินงานเขียนของ Jacobs et al. (1981) และ Rubric มาเป็นเกณฑ์ในการประเมินงานเขียนของนักเรียน เพราะครอบคลุมองค์ประกอบของงานเขียน มีวิธีการวิเคราะห์ที่แยกองค์ประกอบของการเขียนอย่างชัดเจน สะดวกและง่ายในการประเมินงานเขียน ผู้เรียนสามารถเห็นข้อบกพร่องของตนเอง สามารถนำมาพัฒนางานเขียนของตนเองได้ ผู้เขียนได้แบ่งเกณฑ์การวัดระดับความสามารถในการเขียนไว้ 5 ระดับ ประกอบด้วย ระดับที่ 5 (ร้อยละ 81-100) ดีมาก (Very Good) ระดับที่ 4 (ร้อยละ 61-80) ดี ระดับที่ 3 (ร้อยละ 41-60) ปานกลาง (Average) ระดับที่ 2 (ร้อยละ 21-40) อ่อน (Poor) และระดับที่ 1 (ร้อยละ 0-20) อ่อนมาก (Very Poor) โดยมีคะแนนเต็ม 30 ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหาจากเอกสารแล้วได้เกณฑ์การประเมินดังนี้

หัวข้อเรื่อง	3	คะแนน
ประโยคเกริ่นนำ	3	คะแนน
ประโยคใจความสำคัญ	3	คะแนน
ประโยคสนับสนุนหลัก	3	คะแนน
ประโยคสนับสนุนรอง	3	คะแนน
ประโยคสรุป	3	คะแนน
การใช้คำศัพท์	3	คะแนน
การเรียบเรียงความคิด	3	คะแนน
กลไกทางภาษา	3	คะแนน
เนื้อหา	3	คะแนน
รวม	30	คะแนน

คำอธิบายหลักการให้คะแนนในแบบประเมินความสามารถในการเขียนเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล มีดังนี้

1. หัวข้อเรื่อง (Topic) เกณฑ์การให้คะแนน
 - 1: มีหัวข้อเรื่อง ไม่ครอบคลุมเนื้อหา
 - 2: มีหัวข้อเรื่อง ครอบคลุมกับเนื้อหาบางส่วน
 - 3: มีหัวข้อเรื่อง ครอบคลุมเนื้อหาและสื่อความหมายชัดเจน
2. ประโยคเกริ่นนำ (Introductory sentence) เกณฑ์การให้คะแนน
 - 1: มีประโยคเกริ่นนำ
 - 2: มีประโยคเกริ่นนำและได้ใจความบางส่วน
 - 3: มีประโยคเกริ่นนำและได้ใจความครบถ้วน ชัดเจนและสมบูรณ์
3. ประโยคใจความสำคัญ (Topic Sentence) เกณฑ์การให้คะแนน
 - 1: มีประโยคใจความสำคัญ
 - 2: มีประโยคใจความสำคัญและได้ใจความบางส่วน
 - 3: มีประโยคใจความสำคัญและได้ใจความครบถ้วน ชัดเจนและสมบูรณ์
4. ประโยคสนับสนุนหลัก (Main Supporting Sentences) เกณฑ์การให้คะแนน
 - 1: มีประโยคสนับสนุนหลัก
 - 2: มีประโยคสนับสนุนหลักและได้ใจความบางส่วน
 - 3: มีประโยคสนับสนุนหลักและได้ใจความครบถ้วน ชัดเจนและสมบูรณ์
5. ประโยคสนับสนุนรอง (Minor Supporting Sentences) เกณฑ์การให้คะแนน
 - 1: มีประโยคสนับสนุนรอง

- 2: มีประโยคสนับสนุนรองและได้ใจความบางส่วน
- 3: มีประโยคสนับสนุนรองและได้ใจความครบถ้วน ชัดเจนและสมบูรณ์
6. ประโยคสรุป (concluding sentence) เกณฑ์การให้คะแนน
- 1: มีประโยคสรุป
- 2: มีประโยคสรุปและได้ใจความบางส่วน
- 3: มีประโยคสรุปและได้ใจความครบถ้วน ชัดเจนและสมบูรณ์
7. การใช้คำศัพท์และคำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล(Transitional Expressions) เกณฑ์การให้คะแนน
- 1: ใช้คำศัพท์หรือประโยคที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล ถูกต้อง 1 คำ หรือ 1 ประโยค ใช้สำนวนผิดมาก มีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษน้อยมาก
- 2: ใช้คำศัพท์หรือประโยคที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล ถูกต้อง 2 คำ หรือ 2 ประโยค ใช้สำนวนได้เหมาะสมและถูกต้องพอสมควร ผิดพลาดบ้างแต่ยังสื่อความได้
- 3: ใช้คำศัพท์หรือประโยคที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล ถูกต้อง 3 คำ หรือ 3 ประโยค ใช้สำนวนทั้งหมดได้ถูกต้องเหมาะสม
8. การเรียบเรียงความคิดตามรูปแบบการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล(Organization) เกณฑ์การให้คะแนน
- 1: ไม่มีการเรียบเรียงการเขียนตามองค์ประกอบของการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล ความคิดไม่ต่อเนื่อง ประมวลความคิดสับสน ไม่สามารถสื่อสารได้
- 2: มีการเรียบเรียงการเขียนตามองค์ประกอบของการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลไม่ค่อยต่อเนื่อง ประมวลความคิดไม่ค่อยสมเหตุสมผล
- 3: มีการเรียบเรียงการเขียนตามองค์ประกอบของการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลได้ดี ประมวลความคิดอย่างมีเหตุผลและสอดคล้องกันดีครบถ้วนสมบูรณ์
9. กลไทางภาษา (Mechanics)
- 1: มีข้อผิดพลาดในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำและการขึ้นย่อหน้าบ่อยมาก
- 2: พบข้อผิดพลาดในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำและการขึ้นย่อหน้าเป็นบางครั้ง
- 3: มีข้อผิดพลาดน้อยมากในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำและการขึ้นย่อหน้า

10. เนื้อหา (Content)

- 1: มีความรู้ในเรื่องที่เขียนอย่างจำกัด เขียนไม่ตรงกับเรื่อง ไม่มีรายละเอียด สนับสนุนใจความสำคัญ
- 2: มีความรู้ในเรื่องที่เขียนพอสมควร เขียนตรงกับเรื่อง มีรายละเอียดขยายใจความสำคัญค่อนข้างน้อย
- 3: มีความรู้เรื่องที่เขียนดีมาก เขียนตรงกับเรื่อง มีรายละเอียดขยายใจความสำคัญสมบูรณ์

การประเมินงานเขียนของผู้เรียนนั้น ผู้วิจัยได้ประเมินงานเขียนร่วมกับครูผู้สอน ภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอีก 2 คน รวมผู้ประเมินงานเขียนทั้งหมด 3 คน เพื่อความยุติธรรมในการตรวจสอบให้คะแนนงานเขียนของผู้เรียน

เจตคติ

ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อเจ้าของภาษา ดังที่ คราเชน (Krashen, 1982, p. 136) ได้กล่าวว่า เจตคติและความถนัดทางภาษามีความเกี่ยวข้องกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนแต่ไม่ขึ้นต่อกันและกัน ทั้งนี้เพราะผู้เรียนอาจจะ มีความถนัดต่ำและมีเจตคติที่ดีหรือมีความถนัดสูงแต่มีเจตคติในทางลบ ซึ่งเจตคตินั้นไม่ว่าจะเป็น ประเทศใดก็มีส่วนในการกำหนดความสำเร็จในการเรียนได้ทั้งนั้นเพราะผู้เรียนบางคนอาจไม่มีความ ต้องการที่จะเป็นเหมือนเจ้าของภาษาแต่มีความเห็นว่าภาษาต่างประเทศนั้นมีประโยชน์ในด้านต่างๆ เช่น ทำให้ได้รับรู้แนวคิดใหม่ๆ วิธีการดำเนินชีวิตสมัยใหม่ให้เป็นประโยชน์ในการทำงาน ดังนั้น เจต คติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศย่อมมีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมหรือสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ภาษาของผู้เรียนอย่างแน่นอน

1. ความหมายของเจตคติ

เจตคติ (Attitude) ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 อ่านว่า เจ-ตะ-คะ-ติ มีความหมายว่า ท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556) นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของเจตคติ ไว้ดังนี้

Munn (1971, p. 77) ทัศนคติคือ ความรู้สึก และความคิดเห็นที่บุคคลมีต่อสิ่งของ บุคคล สถานการณ์สถาบันและข้อเสนอใด ๆ ในทางที่จะยอมรับ หรือปฏิเสธ ซึ่งมีผลทำให้บุคคล พร้อมที่จะแสดงปฏิกิริยาตอบสนองด้านพฤติกรรมอย่างเดียวกันตลอด

ฮ็อก และคณะ (Hogg, Hains, and Mason, 1998) กล่าวถึง เจตคติว่าเกี่ยวข้องกับ ความเชื่อ ความรู้สึกและ การแสดงพฤติกรรม ซึ่งมีต่อกลุ่มคน สิ่งของ เหตุการณ์ และสัญลักษณ์ ความรู้สึกอาจจะเป็นไปทั้งในทางบวกและทางลบ

Hogg and Vaughan (2005) กล่าวว่า “เจตคติ” คือ ความสัมพันธ์ของการ จัดระบบความเชื่อ ความรู้สึกและแนวโน้มของพฤติกรรมของบุคคลหนึ่งที่ส่งผลต่อการแสดงออกต่อ วัตถุประสงค์ กลุ่ม เหตุการณ์หรือสัญลักษณ์

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง สภาพทางด้านจิตใจ ความคิดความรู้สึก และการแสดงพฤติกรรมตอบสนองที่เป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบต่อสิ่งต่างๆ โดยมีอารมณ์และประสบการณ์เป็นส่วนประกอบ

2. การวัดเจตคติ

ในการวัดเจตคตินั้นเราจะทราบเจตคติของคนได้ก็โดยการแสดงออก การพยากรณ์ การสังเกต คำพูด การกระทำหรือพฤติกรรมภายนอก และการสัมภาษณ์ ซึ่งวิธีวัดเจตคติแบ่งเป็น ประเภทใหญ่ๆได้ดังนี้ (สุภักษร อินทร, 2545)

1. ใช้แบบทดสอบวัดเจตคติโดยตรง ซึ่งมักเรียกกันว่า “มาตราส่วนวัดเจตคติ” (Attitude Scales) ที่นิยมใช้กันแพร่หลาย คือ แบบทดสอบวัดเจตคติของ Likert (The Likert Techniques) และแบบทดสอบทางเจตคติของเธอร์สโตน (The Thurstone Method)

1.1 แบบทดสอบวัดเจตคติของ Likert วิธีที่นิยมกันมากที่สุด คือ วิธีการใช้ มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 อันดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และแต่ละฉบับจะมีค่าเป็นตัวเลข คือ 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ

1.2 แบบทดสอบทางเจตคติของเธอร์สโตน (The Thurstone Method) (Thurstone & Chave 1966) เป็นมาตราส่วน 11 อันดับ ตั้งแต่ความรู้สึกพึงพอใจมากที่สุด ไปจนถึง ไม่พึงพอใจมากที่สุด แต่ละอันดับจะมีค่าเป็นตัวเลข คือ เห็นด้วยมากที่สุดได้ 11 คะแนน รองลงไปก็ เป็น 10, 9, 8, 7, 6 ความเห็นกลางๆได้ 5 ต่อลงไปเป็น 4, 3, 2, 1 และไม่เห็นด้วยมากที่สุดได้ 0

2. วิธีการประเมินแบบมาตราส่วน (Method of Summated Rating) วิธีนี้สร้างขึ้นโดย Likert วิธีการประเมินบนมาตราส่วนของ Likert นี้ แบบสอบถามจะประกอบด้วยข้อความ ต่างๆที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับประเด็นของเจตคติที่ต้องการศึกษา แต่ละข้อความมีมาตราส่วนประกอบ แบ่ง ความรู้สึกออกเป็น 5 ช่วง เท่าๆกัน คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง ตั้งแต่ 1-5 ค่า 1-2 เป็นเจตคติที่มีทิศทางลบ โดยค่า 1 เป็นระดับความรู้สึกสูงที่สุด ค่า 2 เป็น ระดับความรู้สึกรองลงมา สำหรับค่า 3 เป็นระดับความรู้สึกที่ก้ำกึ่งระหว่างเจตคติทางบวกและทางลบ ส่วนค่า 4 และ 5 เป็นเจตคติทางบวก โดยค่า 5 เป็นระดับความรู้สึกสูงที่สุด และค่า 4 เป็นระดับ ความรู้สึกรองลงมา หลังจากสร้างแบบสอบถามที่มีข้อความจำนวนมากพอควร นำแบบสอบถามไปใช้

กับคนกลุ่มหนึ่งที่มีลักษณะคล้ายกับคนในกลุ่มตัวอย่างที่ผู้สร้างต้องการวัดเจตคติ หลังจากนั้นคัดเลือกข้อความที่ชัดเจน ไม่คลุมเครือ มีค่าอำนาจจำแนกเหมาะสมไปใช้แบบสอบถามจริง โดยข้อความที่นำมาใช้จริง ควรมีเนื้อความที่แสดงเจตคติทั้งด้านบวกและด้านลบจำนวนใกล้เคียงกัน

3. วิธีการใช้ความหมายแฝงคุณศัพท์ (Semantic Differential Method) ซึ่งวิธีการนี้ ออสกูดและคนอื่นๆ (รวิวรรณ อังคนุรักษ์พันธุ์, 2533, น. 115-119) เป็นผู้สร้างขึ้น ทำการคัดเลือกคำหรือข้อความที่ต้องวัดเจตคติโดยการเลือกคำคุณศัพท์หรือเป็นวลีที่ตรงข้ามกันเป็นจำนวนคู่ให้มากๆ คำที่คัดเลือกมานั้นต้องมีความหมายสอดคล้องกันกับคำหรือข้อความที่จะต้องการวัดเจตคติ การกำหนดช่วงมาตราและการกำหนดคะแนนโดยทั่วไปกำหนดเป็น 7 ช่วง โดยกำหนดให้มีค่าเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย หรือจากน้อยไปหามาก จากนั้นนำแบบสอบถามวัดเจตคติที่สร้างขึ้นไปใช้กับบุคคลที่ต้องการวัด โดยให้ผู้ตอบทำเครื่องหมายบนช่วงมาตราตามความรู้สึกของผู้ตอบบนคำคุณศัพท์หรือวลีแต่ละคู่ ดังนั้น จะเห็นได้ว่าวิธีการวัดเจตคตินั้นมีหลายวิธี ซึ่งในแต่ละวิธีนั้น มีขั้นตอนและวิธีการในการวัดแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับการวัดเจตคตินั้นใช้กับบุคคลและสถานการณ์ใด เป็นต้น

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามวัดเจตคติโดยได้ปรับใช้ลักษณะแบบสอบถามวัดเจตคติของ Likert แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้ 5 คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง 4 คือ เห็นด้วย 3 คือ ไม่แน่ใจ 2 คือ ไม่เห็นด้วย 1 คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยข้อความที่นำมาใช้ มีเนื้อความที่แสดงเจตคติทั้งด้านบวกและด้านลบ

ข้อความด้านบวก Favorable Statement		ข้อความด้านลบ Unfavorable Statement	
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 5 คะแนน	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 5 คะแนน
เห็นด้วย	ให้ 4 คะแนน	ไม่เห็นด้วย	ให้ 4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้ 3 คะแนน	ไม่แน่ใจ	ให้ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้ 2 คะแนน	เห็นด้วย	ให้ 2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 1 คะแนน	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 1 คะแนน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้น (Group Investigation: GI) ดังนี้

1. งานวิจัยในประเทศ

ชนิษฐา สุวรรณประชา (2556) ได้ศึกษาวิจัยการใช้กลุ่มสืบค้นที่เน้นเนื้อหาท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมความรู้ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและทักษะการทำงานเป็นกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยปรากฏว่า ความรู้ของนักเรียนเพิ่มขึ้นหลังใช้กลุ่มสืบค้นที่เน้นเนื้อหาท้องถิ่น ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้หลังใช้กลุ่มสืบค้นที่เน้นเนื้อหาท้องถิ่น และนักเรียนมีทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม ในระดับดีหลังการใช้กลุ่มสืบค้นที่เน้นเนื้อหาท้องถิ่น

ฉัตรชัย ศรีสมบูรณ์, เรขา อธิวงค์, และ บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์ (2551) ได้ทำการวิจัยผลของการสอนแบบร่วมมือค้นคว้าภายในกลุ่มโดยใช้สื่อสภาพจริงที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังได้รับการสอนแบบร่วมมือค้นคว้าภายในกลุ่มโดยใช้สื่อสภาพจริงสูงกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการสอนแบบร่วมมือค้นคว้าภายในกลุ่มโดยใช้สื่อสภาพจริงสูงขึ้นกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 60% อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนมีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังได้รับการสอนแบบร่วมมือค้นคว้าภายในกลุ่มโดยใช้สื่อสภาพจริงสูงกว่าเกณฑ์ 60% อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุรีพร อินประโคน (2550) ได้ทำการศึกษากการพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหลัก อำเภอบ้านกรวด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุกดาหาร เขต 2 โดยใช้กิจกรรมกลุ่ม ผลการศึกษาปรากฏว่า การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สามารถพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนได้ดีขึ้นในระดับหนึ่ง ครูผู้สอนควรนำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ในกลุ่มสาระอื่น ๆ เพื่อพัฒนาทักษะของผู้เรียน

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Mayasari (2012) ได้ทำการวิจัยในชั้นเรียนเกี่ยวกับการนำวิธีกลุ่มร่วมสืบค้น (GI) ไปใช้ในการพัฒนารูปแบบการเขียน analytical exposition text ของนักเรียนและขอบเขตของการพัฒนารูปแบบการเขียน analytical exposition text ของนักเรียนหลังจากได้รับการสอนด้วยวิธีกลุ่มร่วมสืบค้น (GI) กับนักเรียนเกรด 11 ในประเทศอินโดนีเซีย การประเมินผลการทดสอบเน้นด้าน

ความสามารถในการเขียนของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่าวิธีกลุ่มร่วมสืบค้น (GI) ช่วยพัฒนาการเขียน และสร้างแรงจูงใจในการทำงานให้กับนักเรียน

Pitoyo, Waluyo, and Suwandi (2014) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยแบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการค้นคว้าภายในกลุ่ม กลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีเรียนรู้แบบเล่นปนเรียนและกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการค้นคว้าภายในกลุ่มมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าวิธีเรียนรู้แบบเล่นปนเรียนและวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ

Keshavarz, Shahrokhi, Reza, and Nejad (2014) ได้ทำการศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวอิหร่าน 100 คน โดยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่หนึ่งได้รับการสอนโดยวิธีแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) และกลุ่มร่วมสืบค้น (GI) กลุ่มที่สองได้รับการสอนโดยวิธีปกติ ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) และกลุ่มร่วมสืบค้น (GI) มีทักษะในการเขียนมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

Lestari and Ownie (2014) ได้ทำการศึกษาการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนบรรยาย (descriptive text) ผ่านเทคนิคกลุ่มร่วมสืบค้น (GI) การศึกษาครั้งนี้ใช้รูปแบบของการวิจัยในชั้นเรียน (classroom action research) กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียน เกรด 8 จำนวน 28 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีคะแนนในการเขียนเพิ่มขึ้นทุกการทดสอบ และนักเรียนมีความกระตือรือร้น ให้ความสนใจในการเขียนมากขึ้น แสดงให้เห็นว่า เทคนิคกลุ่มร่วมสืบค้น (GI) สามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนบรรยาย (descriptive text) ของนักเรียนได้

Khairina and Siregar (2015) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนบรรยายของนักเรียนเกรด 10 โดยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองสอนด้วยการใช้เทคนิคกลุ่มร่วมสืบค้น (GI) และกลุ่มควบคุมสอนด้วยวิธีสอนแบบปกติ ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนบรรยายของกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบกลุ่มร่วมสืบค้น (GI) สูงขึ้นกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Siregar and Saragih (2015) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้วิธีกลุ่มร่วมสืบค้น (GI) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนเล่าเรื่องของนักเรียนเกรด 11 โดยแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองสอนด้วยวิธีกลุ่มร่วมสืบค้น (GI) กลุ่มควบคุมสอนโดยไม่ใช้วิธีกลุ่มร่วมสืบค้น ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนเล่าเรื่องของกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบวิธีกลุ่มร่วมสืบค้น (GI) สูงขึ้นกว่ากลุ่มที่สอนโดยไม่ใช้วิธีกลุ่มร่วมสืบค้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Mariyam, Saragih, and Sinulingga (2017) ทำการวิจัยในชั้นเรียนเรื่องผลของการประยุกต์ใช้เทคนิคกลุ่มร่วมสืบค้น (GI) ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนบรรยาย (descriptive text) ของนักเรียนเกรด 8 โดยแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองสอนด้วยเทคนิคกลุ่มร่วมสืบค้น (GI) จำนวน 15 คน กลุ่มควบคุมสอนโดยไม่ใช้เทคนิคพิเศษใดๆ จำนวน 15 คน ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนบรรยายของกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเทคนิคกลุ่มร่วมสืบค้น (GI) สูงขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมที่สอนโดยไม่ใช้เทคนิคพิเศษใดๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า การประยุกต์ใช้เทคนิคกลุ่มร่วมสืบค้น (GI) ทำให้ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนบรรยาย (descriptive text) ของนักเรียนเพิ่มขึ้น

จากการศึกษาวิจัยทั้งภายในประเทศและต่างประเทศสรุปได้ว่า การสอนเขียนแบบกลุ่มร่วมสืบค้น เป็นกิจกรรมการสอนที่สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนได้ อีกทั้งยังส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบภาษาอังกฤษและฝึกทักษะการเขียนผ่านกิจกรรมและงานฝึกปฏิบัติที่สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ช่วยให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ ช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตามยังไม่ปรากฏว่ามีงานวิจัยที่ศึกษาการเขียนด้วยวิธีกลุ่มร่วมสืบค้นในนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6

(Mayasari, 2012; Pitoyo et al., 2014; Keshavarz et al., 2014; Lestari and Ownie 2014; Khairina and Siregar, 2015; Siregar and Saragih, 2015; Mariyam et al., 2017) และงานวิจัยทุกฉบับที่กล่าวมาข้างต้นมีข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไปควรทดลองในกลุ่มนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ และการเขียนประเภทอื่นด้วย ซึ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นระดับชั้นที่ต้องสอบคัดเลือกเข้าเรียนต่อระดับอุดมศึกษา จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความรู้พื้นฐานทางด้านการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือที่สำคัญทั้งในด้านการจบการศึกษาระดับโรงเรียน และเข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมถึงเป็นพื้นฐานการประกอบอาชีพที่มั่นคงอีกด้วย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษากิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นเพิ่มความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้วยรูปแบบกิจกรรมปฏิบัติที่มีขั้นตอนที่เอื้อให้นักเรียนได้เรียนรู้และฝึกฝนการเขียนทั้งเป็นรายบุคคลและการช่วยกันเขียนเป็นกลุ่ม ส่งเสริมให้มีอิสระทางความคิดภายใต้หลักเหตุผลและข้อตกลงร่วมกัน มีการวางแผน แบ่งหน้าที่รับผิดชอบ มีสิทธิในการแสดงความคิดเห็นอย่างเท่าเทียม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สืบค้นและสร้างองค์ความรู้ในงานส่วนของตนให้แตกฉานและนำมาอภิปรายเรียนรู้ร่วมกันในกลุ่มช่วยเหลือกันในการสร้างสรรค์ผลงานของกลุ่มรวมถึงร่วมกันคิดวิธีการที่จะนำเสนอผลงานเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้เรียนกลุ่มอื่นๆ (Sharan and Sharan, 1990) ประการสุดท้ายยังไม่มีผู้วิจัยคนใดทำงานวิจัยเกี่ยวกับงานเขียนประเภทการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล (cause-effect text) ร่วมกับกิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้น ซึ่งงานเขียนประเภทนี้มีรูปแบบการเขียนและการประเมินผลที่ชัดเจน อีกทั้งงานเขียนประเภทนี้ยังเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการอธิบายการระดมความคิด

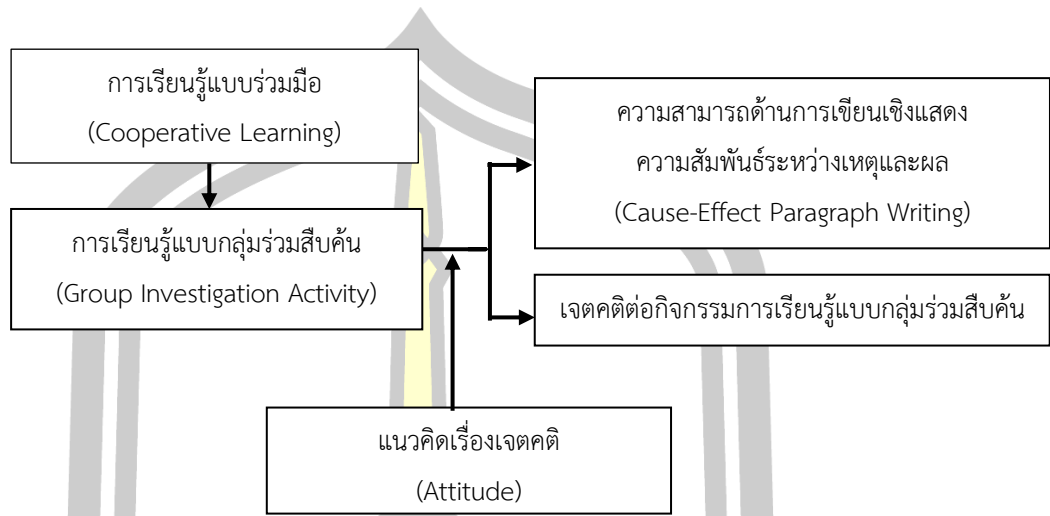
จากสมองของทุกคนในกลุ่ม แสดงให้เห็นเหตุของปัญหา และผลที่เกิดขึ้นที่มีมาอย่างต่อเนื่อง จนถึงปมสำคัญที่จะนำไปปรับปรุงแก้ไขปัญหาในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยจึงเห็นว่าน่าจะเป็นแนวการสอนที่สามารถแก้ไขปัญหาการเขียนที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำการสอนเขียนด้วยกิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นมาใช้แก้ปัญหาคือการเขียนภาษาอังกฤษและพัฒนาความสามารถด้านการเขียน แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยรับผิดชอบให้สามารถพัฒนาประสิทธิภาพและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่อไป

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้น (Group Investigation: GI) ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ได้รับการพัฒนาโดย Sharan & Sharan (1990) เป็นหนึ่งในการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มี 6 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นกำหนดหัวข้อและกลุ่ม จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละ 4-6 คน แต่ละกลุ่มเลือกหัวข้อที่สนใจเพื่อทำเป็นข้อย่อย 2) ขั้นวางแผนการทำงาน แต่ละกลุ่มวางแผนงานและแบ่งภาระงานตามหัวข้อย่อยโดยควรให้คนที่เรียนอ่อนเลือกก่อน 3) ขั้นดำเนินการดำเนินงานตามแผนที่วางไว้รับผิดชอบค้นคว้าตามหัวข้อย่อย 4) ขั้นเตรียมพร้อมนำเสนอ ผู้เรียนนำผลงานที่ตนรับผิดชอบมาอภิปรายร่วมกันในกลุ่ม วิเคราะห์ข้อมูล และลงข้อสรุปเพื่อนำเสนอต่อชั้นเรียน ทำเป็นผลงานฉบับเดียว 5) ขั้นนำเสนอ กลุ่มเสนอผลงานของกลุ่มต่อชั้นเรียนด้วยวิธีการที่กลุ่มต้องการและส่งผลงานของกลุ่ม 6) ขั้นประเมินผล ประเมินผลงานของกลุ่มโดยให้คะแนนเป็นกลุ่ม

ผู้วิจัยต้องการศึกษาถึงวิธีการหรือแนวทางเพิ่มความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเพื่อพัฒนางานเขียนที่มีประสิทธิภาพ และต้องการให้ผู้เขียนได้แสดงออกถึงทัศนคติ พร้อมทั้งได้แสดงความคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผลกันจึงได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนเขียนด้วยแนวคิดการสอนเขียนด้วยกิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้น (Group Investigation Method) โดยการนำเสนอผลงานเขียนแบบแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล (Cause- Effect Paragraph Writing) ซึ่งการเขียนดังกล่าวเป็นการเขียนที่ผู้เขียนได้เขียนประโยคเพื่ออธิบายปรากฏการณ์และสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน การเขียนดังกล่าวเป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของผู้เขียนผ่านตัวอักษรด้วยกระบวนการทางภาษาอย่างเต็มที่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาเรื่องดังกล่าวเพื่อนำมาเพิ่มความสามารถด้านงานเขียนสำหรับนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดในการวิจัยตามลำดับ ดังภาพประกอบ 5

ภาพประกอบ 5 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เพื่อเพิ่มความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลและเจตคติที่มีต่อการจัดกิจกรรมแบบกลุ่มร่วมสืบค้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยจะดำเนินการวิจัยตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดการกระทำกับข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร: ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1/2560 จำนวน 13 ห้องเรียน 420 คน

กลุ่มตัวอย่าง: กลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6/11 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล จำนวน 35 คน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม (อ30205) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งได้มาด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

ระยะเวลาในการวิจัย ใช้เวลาในการวิจัย จำนวน 20 ชั่วโมง เวลา 5 สัปดาห์ๆละ 4 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ไม่รวมชั่วโมงปฐมนิเทศ

การวิจัยครั้งนี้ใช้การเขียนอนุเขตแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล (Cause-Effect Paragraph Writing) โดยนำกรอบหัวข้อการเขียนมาจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดกิจกรรมการสอนเขียนแบบกลุ่มร่วมสื่บค้นเพื่อเพิ่มความสามารถทางการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
 - 2.1 แบบทดสอบการเขียนก่อนและหลังการใช้กิจกรรม
 - 2.2 แบบประเมินความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล
 - 2.3 แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมการสอนของครู
 - 2.4 แบบสอบถามวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการสอนเขียนแบบกลุ่มร่วมสื่บค้น
 - 2.5 แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

ขั้นตอนในการสร้างและดำเนินการแผนการจัดกิจกรรมการสอนเขียนแบบกลุ่มร่วมสื่บค้น มีดังต่อไปนี้

 - 1.1 ศึกษาทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวกับการสอนแบบกลุ่มร่วมสื่บค้นจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 1.2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานและเนื้อหาที่จะสอน คำอธิบายรายวิชาและจุดประสงค์ของการเรียนรู้เกี่ยวกับรายวิชาหลักการและจุดมุ่งหมายแนวการจัดการเรียนรู้เพื่อเพิ่มความสามารถในการเขียนเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล
 - 1.3 วิเคราะห์และกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดกิจกรรมการสอนเขียนตามขั้นตอนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการสอนที่ได้พัฒนาขึ้น
 - 1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสื่บค้นเพื่อเพิ่มความสามารถในการเขียนเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล ดังตารางนี้

ตาราง 3 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามกระบวนการกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อเพิ่ม
ความสามารถทางการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล

กิจกรรมที่	การปฏิบัติ	เวลา (ช.ม.)
1	ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)	1
2	ปฐมนิเทศ (Orientation)	1
3	กระบวนการเขียนเบื้องต้น (Introduction to process of writing)	2
4	ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการเขียน paragraph writing	1
5	การเขียนอนุเขตแบบ cause-effect paragraph	7
	Exploring	
	-What is Cause-Effect?	1
	- Explore Topics	1
	Developing	
	-The Topic Sentence	1
	-The Supporting Ideas	1
	-The Paragraph Plan	1
	-The First Draft	1
	Revising and Editing	
	-Revise and Edit a Cause- Effect Paragraph	1
6	Write a cause-effect paragraph by using Group Investigation technique	8
	Topic and Team (Exploring)	1
	Planning	1
	Action } (Developing)	2
	Final Report (Revising and Editing)	2
	Presentation and Evaluation	2
7	Post-test and Attitude Questionnaire	1
	รวม	21

1.5 นำแผนการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อแก้ไขและให้
ข้อเสนอแนะ

1.6 นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความสมบูรณ์และถูกต้อง

1.7 นำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาอีกครั้งหนึ่งเพื่อทำการแก้ไขปรับปรุงและจัดทำ
แผนการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบทดสอบการเขียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบอัตนัยมีขั้นตอนการสร้าง
ดังต่อไปนี้

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการทดสอบการเขียน
ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบไปเสนอ
ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ เมื่อได้ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์แล้วจึง
นำมาใช้ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างแบบทดสอบการเขียนแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ แบบทดสอบก่อน
การจัดกิจกรรมและแบบทดสอบหลังการจัดกิจกรรม ซึ่งนำมาใช้ในการวัดความสามารถทางการเขียน
แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียน แบบทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมจะใช้วัด
ความสามารถนักเรียนในช่วงแรกของการจัดกิจกรรม ส่วนแบบทดสอบหลังการจัดกิจกรรมนั้น
นำมาวัดความสามารถของนักเรียนในช่วงสุดท้ายของการจัดกิจกรรม

2.2 แบบประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง
เหตุและผล เป็นแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากการศึกษาหลักสูตรสถานศึกษา เอกสารคู่มือการวัด
และประเมินผลการเรียนรู้ แล้วนำมาวิเคราะห์ส่วนต่างๆ ของรูปแบบการเรียนรู้กลุ่มร่วมสืบค้นและ
การเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลโดยแบ่งการให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบ ดังนี้

ตาราง 4 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง
เหตุและผล

ประเด็นการประเมิน	ระดับคะแนน		
	3	2	1
1. หัวข้อเรื่อง (Topic)	มีหัวข้อเรื่อง ครอบคลุม เนื้อหาและสื่อ ความหมายชัดเจน	มีหัวข้อเรื่อง ครอบคลุมกับเนื้อหา บางส่วน	มีหัวข้อเรื่อง ไม่ ครอบคลุมเนื้อหา

ตาราง 4 (ต่อ)

ประเด็นการประเมิน	ระดับคะแนน		
	3	2	1
2.ประโยคเกริ่นนำ (Introductory Sentence)	มีประโยคเกริ่นนำและ ได้ใจความครบถ้วน ถูกต้องและสมบูรณ์	มีประโยคเกริ่นนำและ ได้ใจความบางส่วน	มีประโยคเกริ่นนำ
3.ประโยคใจความสำคัญ (Topic Sentence)	มีประโยคใจความ สำคัญและได้ใจความ ครบถ้วนถูกต้องและ สมบูรณ์	มีประโยคใจความ สำคัญและได้ใจความ บางส่วน	มีประโยคใจความ สำคัญ
4. ประโยคสนับสนุนหลัก (Main Supporting Sentences)	มีประโยคสนับสนุน หลักและได้ใจความ ครบถ้วนถูกต้องและ สมบูรณ์	มีประโยคสนับสนุน หลักและได้ใจความ บางส่วน	มีประโยคสนับสนุน หลัก
5. มีประโยคสนับสนุนรอง (Minor Supporting Sentences)	มีประโยคสนับสนุนรอง และได้ใจความ ครบถ้วนถูกต้องและ สมบูรณ์	มีประโยคสนับสนุน รองและได้ใจความ บางส่วน	มีประโยคสนับสนุนรอง
6. ประโยคสรุป (concluding sentence)	มีประโยคสรุปและได้ ใจความครบถ้วน ถูกต้องและสมบูรณ์	มีประโยคสรุปและได้ ใจความบางส่วน	มีประโยคสรุป
7. การใช้คำศัพท์และคำที่ แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง เหตุและผล (Transitional Expressions)	ใช้คำศัพท์หรือประโยค ที่แสดงความสัมพันธ์ ระหว่างเหตุและผล ถูกต้อง 3 คำ หรือ 3 ประโยค ใช้สำนวน ทั้งหมดได้ถูกต้อง เหมาะสม	ใช้คำศัพท์หรือประโยค ที่แสดงความสัมพันธ์ ระหว่างเหตุและผล ถูกต้อง 2 คำ หรือ 2 ประโยค ใช้สำนวนได้ เหมาะสมและถูกต้อง พอสมควร ผิดพลาด บ้างแต่ยังสื่อความได้	ใช้คำศัพท์หรือประโยค ที่แสดงความสัมพันธ์ ระหว่างเหตุและผล ถูกต้อง 1 คำ หรือ 1 ประโยค ใช้สำนวนผิด มาก มีความรู้ด้าน คำศัพท์ภาษาอังกฤษ น้อยมาก

ตาราง 4 (ต่อ)

ประเด็นการประเมิน	ระดับคะแนน		
	3	2	1
8. การเรียบเรียงความคิดตามรูปแบบการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล (Organization)	มีการเรียบเรียงการเขียนตามองค์ประกอบของการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลได้ดี ประมวลความคิดอย่างมีเหตุผลและสอดคล้องกันดีครบถ้วนสมบูรณ์	มีการเรียบเรียงการเขียนตามองค์ประกอบของการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลไม่ค่อยต่อเนื่อง ประมวลความคิดไม่ค่อยสมเหตุสมผล	ไม่มีการเรียบเรียงการเขียนตามองค์ประกอบของการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล ความคิดไม่ต่อเนื่อง ประมวลความคิดสับสน ไม่สามารถสื่อสารได้
9. กลไกทางภาษา (Mechanics)	มีข้อผิดพลาดน้อยมากในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำและการขึ้นย่อหน้า	พบข้อผิดพลาดในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำและการขึ้นย่อหน้าเป็นบางครั้ง	มีข้อผิดพลาดในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำและการขึ้นย่อหน้าบ่อยมาก
10. เนื้อหา (Content)	มีความรู้เรื่องที่เขียนดี มาก เขียนตรงกับเรื่อง มีรายละเอียดขยายใจความสำคัญสมบูรณ์	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนพอสมควร เขียนตรงกับเรื่อง มีรายละเอียดขยายใจความสำคัญค่อนข้างน้อย	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนอย่างจำกัด เขียนไม่ตรงกับเรื่อง ไม่มีรายละเอียดสนับสนุนใจความสำคัญ

การประเมินงานเขียนนั้นผู้วิจัยได้ประเมินงานเขียนร่วมกับครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 2 คน ได้แก่ Mr.Yatheen Majanu และนางพรจิต สอนโกษา เพื่อให้มีความยุติธรรมในการประเมิน ซึ่งผู้ประเมินร่วมมีประสบการณ์ด้านการสอนเขียน

ภาษาอังกฤษมากกว่า 15 ปี และยังได้รับความรู้ความเข้าใจในเรื่องการเขียนอนุเขตประเภทนี้เป็นอย่างดี จากการได้รับการฝึกอบรมจากผู้วิจัย

2.3 แบบบันทึกของครู (Teacher Diary) เป็นแบบบันทึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการบันทึกผลการจัดกิจกรรมการสอนในแต่ละชั่วโมง รวมไปถึงบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในการจัดกิจกรรมด้วย โดยนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาดูความเหมาะสมของภาษาที่ใช้แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำและนำไปใช้ในการจัดกิจกรรม

2.4 แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการสอนแบบกลุ่มร่วมสืบค้น ดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

2.4.1 ศึกษาจากตำราและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดเจตคติแล้ว สร้างแบบสอบถามวัดเจตคติที่มีต่อการจัดกิจกรรมการสอนแบบกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อเพิ่มความสามารถทางการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียน ที่มีลักษณะการตอบแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) กำหนดค่าคะแนนตามวิธีของ Likert (สมนึก ภัทธิยธนี, 2544) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

2.4.2 นำแบบวัดเจตคติเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คนเพื่อวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (Item-Objective Congruence Index: IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญประเมินด้วยคะแนน 3 ระดับ คือ
 +1 แทน แน่ใจว่านวัตกรรมการหรือข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้จริง
 0 แทน ไม่แน่ใจว่านวัตกรรมการหรือข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้จริง
 -1 แทน ไม่สอดคล้องหรือแน่ใจว่านวัตกรรมการหรือข้อสอบข้อนั้นไม่ได้วัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้จริง

ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยใช้สูตรในการคำนวณดังนี้ สูตร การหา IOC

$$\text{สูตร } IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	R	แทน	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.4.3 นำแบบสอบถามที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

2.5 แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเพื่อสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมจากที่นักเรียนเขียนไว้ในงานเขียนของตนเอง นำแบบสัมภาษณ์ไปให้ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของภาษา หลังจากนั้นนำมาแก้ไขตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา และนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อเพิ่มความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลรวมระยะเวลา 20 ชั่วโมง
2. มีการประเมินความสามารถในการเขียนระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 1 ครั้ง โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้ประเมินและผู้เรียนประเมินตนเอง
3. มีการทดสอบ 2 ครั้ง คือการทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมและหลังการจัดกิจกรรม โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้ประเมินและครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษอีก 2 ท่าน ร่วมประเมิน โดยใช้แบบประเมินความสามารถทางการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
4. ในการทำกิจกรรมในแต่ละกิจกรรมผู้วิจัยจะบันทึกการสอน (Teacher Note) ในแต่ละขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยการสังเกตจากพฤติกรรม ปัญหาและอุปสรรค และบรรยากาศโดยรวมของการจัดกิจกรรมในแต่ละชั่วโมง
5. หลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามเพื่อวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพร้อมทั้งสัมภาษณ์นักเรียนโดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกและนำมาสรุปกิจกรรมการเรียนการสอน

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนตามแนวการสอนแบบกลุ่มร่วมสืบค้นระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบค่าที (t-test Dependent Samples)

2. วิเคราะห์เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่มร่วมมือสื่บค้น เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. วิเคราะห์คุณภาพของแผนการจัดการสอนเขียนด้วยสถิติพื้นฐานค่าเฉลี่ย (Mean, \bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation, S.D.) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด และคณะ, 2551)

$$\text{สูตร } \bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย
 ΣX แทน ผลรวมของคะแนนเฉลี่ย
 N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

$$\text{สูตร } S.D. = \frac{\sqrt{\Sigma(X-\bar{X})^2}}{N-1}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 X แทน คะแนนของแต่ละคน
 \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย
 ΣX แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนโดยใช้ค่าแจกแจง t-test แบบ Dependent Samples ดังนี้

$$\text{สูตร } t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{N\Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{N-1}}}; df = n - 1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t = distribution
	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	N	แทน	จำนวนคู่ของคะแนนหรือจำนวนนักเรียน
	ΣD	แทน	ผลรวมทั้งหมดของผลต่างของคะแนน ก่อนและหลังการทดลอง
	ΣD^2	แทน	ผลรวมของกำลังสองของผลต่างของคะแนน ก่อนและหลังการทดลอง

3. วิเคราะห์แบบสอบถามวัดเจตคติ ด้วยสถิติพื้นฐานค่าเฉลี่ย (Mean, \bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation, S.D.) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด และคณะ, 2551)

$$\text{สูตร } \bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนเฉลี่ย
	N	แทน	จำนวนทั้งหมด

$$\text{สูตร } \text{S.D.} = \frac{\sqrt{\Sigma(X-\bar{X})^2}}{N-1}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนของแต่ละคน
	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนทั้งหมด

พหุบัน ย์กต ฐเว

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้น และเพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต่อการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษอ่านและเขียน (อ30205) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 35 คน ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N แทน จำนวนนักเรียน

\bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย (Mean)

ΣX แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t – distribution

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้น โดยใช้สถิติพื้นฐาน ไตแก ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบค่าที (t-test Dependent Samples)

2. ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต่อการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือสืบค้น เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล โดยใช้ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดง ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วย กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือสืบค้น โดยใช้สถิติพื้นฐาน ไตแก ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบค่าที (t-test Dependent Samples)

1.1 การศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดง ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียน โดยใช้สถิติพื้นฐาน ไตแก ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลปรากฏดังตาราง 5 และ 6

ตาราง 5 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (30)	คะแนนหลังเรียน (30)	เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (30)	คะแนนหลังเรียน (30)
1	7	20	19	12	21
2	9	19	20	9	23
3	6	22	21	8	24
4	9	23	22	7	23
5	10	25	23	8	19
6	11	26	24	8	24
7	10	21	25	7	16
8	11	24	26	7	16
9	10	17	27	4	18
10	9	21	28	5	24

ตาราง 5 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (30)	คะแนนหลังเรียน (30)	เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (30)	คะแนนหลังเรียน (30)
11	8	22	29	5	17
12	8	26	30	8	16
13	9	21	31	8	18
14	9	25	32	7	23
15	5	17	33	7	22
16	9	23	34	8	21
17	11	21	35	10	26
18	11	24			
รวม				290	748
คะแนนเฉลี่ย				8.30	21.37
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)				1.92	3.07
ร้อยละ				27.71	71.24

จากตาราง 5 พบว่า คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 35 คน มีคะแนนทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 8.30 คะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.92 คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 27.71 และค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 21.37 คะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.07 คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 71.24

ตาราง 6 คะแนนการประเมินความสามารถในการเขียนก่อนและหลังการจัดกิจกรรม

คะแนน การทดสอบ	จำนวน นักเรียน (N)	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ร้อยละ	ระดับความสามารถด้าน การเขียนภาษาอังกฤษ
ก่อนเรียน	35	30	8.30	27.71	อ่อน
หลังเรียน	35	30	21.37	71.24	ดี

จากตารางสรุปได้ว่า นักเรียนมีผลการทดสอบก่อนเรียนโดยรวม เฉลี่ยเท่ากับ 8.30 คิดเป็นร้อยละ 27.71 อยู่ในระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษอ่อน ผลการทดสอบหลังเรียนโดยรวม เฉลี่ยเท่ากับ 21.37 คิดเป็นร้อยละ 71.24 อยู่ในระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษดี เมื่อเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่านักเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ 43.53

1.2 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนเขียนแบบกลุ่มร่วมสืบค้นระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สถิติทดสอบค่าที (t-test Dependent Samples) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตาราง 7

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนเขียนแบบกลุ่มร่วมสืบค้นก่อนเรียนและหลังเรียน

การสอบ	N	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ร้อยละ	S.D.	t	p
ก่อนเรียน	35	8.30	27.71	2.07	48.047	.000*
หลังเรียน	35	21.37	71.24	3.06		

* $p < .05$, $df = 34$

จากตาราง 7 พบว่า คะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มร่วมสืบค้น มีคะแนนเฉลี่ยทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 8.30 คิดเป็นร้อยละ 27.71 และคะแนนเฉลี่ยทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 21.37 คิดเป็นร้อยละ 71.24 ผลการเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มร่วมสืบค้นก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต่อการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล โดยใช้แบบวัดเจตคติต่อการจัดกิจกรรมการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มร่วมสืบค้น ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นข้อความ จำนวน 10 ข้อ แบ่งเป็นข้อความด้านบวก 9 ข้อ และด้านลบ 1 ข้อ จากนั้นนำค่าคะแนนจากการประเมินเจตคติที่ได้ มาหาค่าเฉลี่ยและแปรผลค่าคะแนนเฉลี่ยตามที่กำหนดเกณฑ์ไว้ ผลปรากฏดังตาราง 8

ตาราง 8 ผลการศึกษาระดับเจตคติต่อการจัดกิจกรรมการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มร่วม
สื่บคั่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (N=35)

ข้อคำถามด้านบวก

ที่	รายการ	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	S.D.	ระดับเจตคติ
1	การเรียนรู้การเขียนอนุเฉพาะภาษาอังกฤษเพื่อแสดงเหตุ และผลมีความจำเป็นต่อข้าพเจ้า	4.25	0.55	ดี
2	ข้าพเจ้าเกิดแรงบันดาลใจในการเลือกประเด็นที่สนใจมา สร้างงานเขียนได้เมื่อได้ระดมความคิดเห็นในกลุ่ม	4.00	0.59	ดี
3	ขั้นตอนการถามตอบประเด็นปัญหากระตุ้นให้ข้าพเจ้ามี ความสนใจในการเรียนรู้	4.22	0.48	ดี
5	การเข้ากลุ่มและแบ่งหน้าที่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดการเรียนรู้ จนสามารถสืบค้นข้อมูลด้วยตนเองมาใช้ในการเขียนได้ อย่างถูกต้อง	4.05	0.41	ดี
6	ข้าพเจ้าสามารถตีความข้อมูลที่ได้จากการสืบค้นมาใช้ใน งานเขียนได้	4.00	0.41	ดี
7	การนำเสนอข้อมูลและงานเขียนของตนเองต่อกลุ่ม ส่งเสริมให้ข้าพเจ้าเขียนหัวข้อย่อยของตนเองได้ดีขึ้น	4.14	0.42	ดี
8	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการเขียนภาษาอังกฤษยิ่งขึ้นเมื่อ ได้รับคำปรึกษาจากเพื่อนในกลุ่มและได้แก้ไขงานเขียน บ่อยครั้ง	4.22	0.42	ดี
9	ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มจนทำให้งาน เขียนเสร็จสมบูรณ์	4.25	0.55	ดี
10	ข้าพเจ้าได้รับความรู้เพิ่มขึ้นเมื่อได้ดูและประเมินการ นำเสนองานเขียนของแต่ละกลุ่ม	4.37	0.54	ดี
ข้อคำถามด้านลบ				
4	ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายเมื่อเข้ากลุ่มกิจกรรมการเขียน ภาษาอังกฤษ	1.77	0.68	ดี
รวมเฉลี่ย		4.17	0.51	ดี

จากตาราง 8 พบว่า หลังจากที่ได้รับการสอนเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดง ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลโดยใช้กิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเจตคติเท่ากับ 4.17 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.51 แสดงว่า นักเรียนมีเจตคติต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลโดยใช้ กิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้น โดยรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีระดับเจตคติอยู่ใน ระดับดีทุกข้อ โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยสามลำดับแรกของข้อคำถามด้านบวกได้ ดังนี้ ข้าพเจ้าได้รับความรู้เพิ่มขึ้นเมื่อได้ดูและประเมินการนำเสนองานเขียนของแต่ละกลุ่ม ($\bar{X} = 4.37$) รองลงมาทั้งสองลำดับ ได้แก่ การเรียนรู้การเขียนอนุเจตภาษาอังกฤษเพื่อแสดงเหตุและผลมีความ จำเป็นต่อข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มจนทำให้งานเขียนเสร็จสมบูรณ์ ($\bar{X} = 4.25$) และอันดับสาม ได้แก่ ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการเขียนภาษาอังกฤษยิ่งขึ้นเมื่อได้รับ คำปรึกษาจากเพื่อนในกลุ่มและได้แก้ไขงานเขียนบ่อยครั้ง ($\bar{X} = 4.22$) ข้อคำถามด้านลบมีจำนวนหนึ่ง ข้อที่ใช้เกณฑ์ประเมินคะแนนสลับกับข้อความด้านบวก (ดังปรากฏในบทที่ 2) ได้แก่ ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อ หน่ายเมื่อเข้ากลุ่มกิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 1.77$) ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลที่ผู้วิจัยได้จากการ สัมภาษณ์ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ ระหว่างเหตุและผลโดยใช้กิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้น ไว้ดังนี้

“...ดิฉันชอบกิจกรรมที่ให้ทำเป็นกลุ่มค่ะ เพราะเมื่อได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ทำให้ทราบข้อมูลมากขึ้น สามารถนำไปเขียนเรื่องที่ต้องการเขียนได้อย่างหลากหลาย อีกทั้งการรู้ ประเภทของการเขียนก็ช่วยให้ดิฉันสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ง่ายขึ้นค่ะ...”

(นักเรียนเลขที่ 6, วันที่ 29 กันยายน 2560: สัมภาษณ์)

“...หนูชอบขั้นตอนระดมความคิดและการหาข้อมูลค่ะ ที่คุณครูให้เสนอความคิดก่อนที่ จะเขียนเรื่อง บางเรื่องที่เพื่อนเสนอมาก็ตรงกับที่หนูคิดไว้ บางเรื่องก็ไม่ตรงกับที่คิด แต่คุณครูก็มี วิธีการพูดให้เพื่อนๆสรุปเป็นเรื่องเดียวกันได้ การค้นหาข้อมูลก็ทำได้ง่ายขึ้นค่ะ เพราะคุณครูแนะนำ วิธีการค้นหาและให้รู้จักเลือกข้อมูลมาใช้อย่างถูกต้อง เวลาลงมือเขียนคุณครูก็สอนคำศัพท์ที่ต้องมีใน เรื่องที่เขียนอย่างชัดเจน เมื่อก่อนการเขียนภาษาอังกฤษเป็นอะไรที่ยากมากสำหรับหนูค่ะ แต่เมื่อได้ ทำกิจกรรมกลุ่มกับเพื่อนๆแล้ว เดี่ยวนี้หนูสามารถเขียนเป็นparagraphแบบสั้นๆได้เองแล้วค่ะ...”

(นักเรียนเลขที่ 13, วันที่ 29 กันยายน 2560: สัมภาษณ์)

“...ในช่วงแรกคุณครูก็จะสอนเนื้อหาก่อน แล้วจากนั้นก็เริ่มให้ทำกิจกรรมกลุ่ม กระผมไม่เคยชอบทำงานกลุ่มเลยครับ แรกๆผมรู้สึกกังวลว่าอาจจะเป็นคนคนเดียวที่ต้องทำงานนี้ส่งคุณครู แต่เมื่อทำตามขั้นตอนต่างๆที่มีครูคอยแนะนำ งานกลุ่มเสร็จสมบูรณ์ แต่กว่าจะเสร็จได้ก็ใช้เวลานาน แต่ผมก็รู้สึกภูมิใจครับ ถึงงานกลุ่มจะไม่ได้คะแนนเต็ม ผมก็ได้ช่วยเพื่อนๆในกลุ่มโดยเฉพาะเพื่อนที่เรียนไม่เก่ง เพราะเราคือทีมเดียวกันครับ...”

(นักเรียนเลขที่ 19, วันที่ 29 กันยายน 2560: สัมภาษณ์)

จากข้อมูลการสัมภาษณ์นักเรียนจำนวน 17 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในประเด็นที่ตรงกัน คือ ชอบทำกิจกรรมกลุ่มที่มีคุณครูคอยให้คำปรึกษาและแนะนำไปที่ละขั้นตอน นักเรียนให้ความเห็นว่า วิธีการและขั้นตอนต่างๆทำให้รู้สึกว่าการเขียนภาษาอังกฤษง่ายขึ้น การที่คุณครูเลือกสถานการณ์ที่ใกล้ตัวนักเรียน เช่น การทะเลาะวิวาท การสร้างโดมในโรงเรียน และความรักในวัยเรียน และให้นักเรียนช่วยกันระดมความคิด ทำให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ที่มีอยู่กับสิ่งที่เขียนได้ง่ายขึ้น สามารถเลือกหัวข้อของงานกลุ่มได้อย่างรวดเร็ว ทั้งใบงาน กิจกรรมและภาพประกอบที่นำมาใช้เป็นสื่อการสอนทำให้นักเรียนจดจำคำศัพท์ได้มากขึ้น การแก้ไขผลงานหลายๆครั้งช่วยให้งานเขียนดีขึ้นตามลำดับ การนำเสนอหน้าชั้นเรียนยังช่วยส่งเสริมให้นักเรียนกล้าพูด กล้าแสดงออก การวัดและประเมินผลมีความชัดเจน นักเรียนสามารถร่วมประเมินงานของกลุ่มอื่นๆได้ สรุปได้ว่านักเรียนสนุกสนานกับการทำกิจกรรมกลุ่มและยังเพิ่มพูนความสามารถด้านเขียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นอีกด้วย

พูน ปณ ทิโต ชีเว

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เพื่อเพิ่มความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลและเจตคติที่มีต่อการจัดกิจกรรมแบบกลุ่มร่วมสืบค้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยสรุปผล อภิปรายผลและมีข้อเสนอแนะ ดังรายละเอียดตามประเด็น ดังต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. คำถามของการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สรุปผล
7. อภิปรายผล
8. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้น
2. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต่อการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล

คำถามการวิจัย

1. การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นสามารถพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้หรือไม่
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มร่วมสืบค้นหรือไม่

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดการกิจกรรมการสอนเขียนแบบกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อเพิ่มความสามารถทางการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียน เวลา รวม 20 ชั่วโมง (ไม่รวมชั่วโมงปฐมนิเทศ)
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
 - 2.1 แบบทดสอบการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้กิจกรรม เป็นการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล (Cause-Effect Writing) ความยาวประมาณ 80 - 100 คำ
 - 2.2 แบบประเมินความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล
 - 2.3 แบบบันทึกผลการจัดการกิจกรรมการสอนของครู
 - 2.4 แบบสอบถามเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการกิจกรรมการสอนเขียนแบบกลุ่มร่วมสืบค้น จำนวน 10 ข้อคำถาม โดยจัดทำเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น
 - 2.5 แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ดำเนินการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อเพิ่มความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลรวมระยะเวลา 20 ชั่วโมง
2. มีการประเมินความสามารถในการเขียนระหว่างการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน 1 ครั้ง โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้ประเมินและผู้เรียนประเมินตนเอง
3. มีการทดสอบ 2 ครั้ง คือการทดสอบก่อนการจัดการกิจกรรมและหลังการจัดการกิจกรรม โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้ประเมินและครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษอีก 2 ท่าน ร่วมประเมิน โดยใช้แบบประเมินความสามารถทางการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
4. ในการทำกิจกรรมในแต่ละกิจกรรมผู้วิจัยจะบันทึกการสอน (Teacher Note) ในแต่ละขั้นตอนของการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน โดยการสังเกตจากพฤติกรรม ปัญหาและอุปสรรค และบรรยากาศโดยรวมของการจัดการกิจกรรมในแต่ละชั่วโมง
5. หลังการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามเพื่อวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนพร้อมทั้งสัมภาษณ์นักเรียนโดยใช้แบบสัมภาษณ์

แบบกึ่งโครงสร้างเพื่อให้ได้ข้อมูลอย่างละเอียดและนำมาสรุปกิจกรรมการเรียนการสอน

6. ตรวจสอบให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้วนำคะแนนของนักเรียนมาหาค่าทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดง ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วย กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือสืบค้น โดยใช้สถิติพื้นฐาน ไตแก ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน และสถิติทดสอบค่าที (t-test Dependent Samples)

2. ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต่อการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือสืบค้น เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล โดยใช้ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. ผลของคะแนนที่ได้จากการทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดง ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลโดยรวมก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า คะแนนสอบ หลังเรียนของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนสอบก่อนเรียนโดยมีค่าเฉลี่ย 21.37 และ 8.30 และ ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คือ อยู่ในระดับดี อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือสืบค้นสามารถส่งเสริม ความสามารถทางการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนได้ดีขึ้น

2. ผลของคะแนนที่ได้จากแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต่อการ เรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือสืบค้นเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ ระหว่างเหตุและผล พบว่า อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 4.17$, S.D. = 0.51) แสดงว่า นักเรียนมีเจตคติต่อการ จัดกิจกรรมกลุ่มร่วมมือสืบค้นเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ ระหว่างเหตุและผล อยู่ในระดับดี

อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดง ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนและหลังการจัด กิจกรรมการสอนเขียนแบบกลุ่มร่วมสืบค้น ซึ่งแบ่งเป็น 6 ขั้นตอน ซึ่งผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้กิจกรรมการ เรียนรู้ตามแนวคิดของการสอนแบบร่วมมือ ด้วยกิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้น (Group Investigation: GI) ที่พัฒนาขึ้นโดย (Sharan & Sharan, 1990) จากผลการจัดกิจกรรมตามขั้นตอนของ GI สามารถ อภิปรายผลเป็นประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. การศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดง ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วย กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้น พบว่า นักเรียนมีผลการทดสอบก่อนเรียนโดยรวม เฉลี่ย เท่ากับ 8.30 คิดเป็นร้อยละ 27.71 ผลการทดสอบหลังเรียนโดยรวม เฉลี่ยเท่ากับ 21.37 คิดเป็นร้อยละ 71.24 เมื่อเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่านักเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ 43.53 แสดงว่ากิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นสามารถเพิ่มความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิง แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ ทั้งนี้การใช้กลุ่มร่วม สืบค้นมีหลายปัจจัยที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ประการแรก เนื่องจากนักเรียนมีพื้นฐานความรู้ในเรื่องประเภทการเขียนอนุเขต ภาษาอังกฤษจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในเบื้องต้นแล้ว เมื่อนักเรียนได้ปฏิบัติตามหลักการของ กลุ่มร่วมสืบค้น ที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีอิสระในการเลือกหัวข้อที่ตนเองสนใจ ซึ่งเป็นประเด็นหรือ ปัญหาหลักที่ใกล้ตัว เอื้อต่อการเชื่อมโยงความรู้หรือประสบการณ์เดิมของผู้เรียนได้ดี เกิดทฤษฎี โครงสร้างความรู้ขึ้น ในการที่มนุษย์จะรับรู้อะไรใหม่ๆ นั้น มนุษย์จะนำความรู้ใหม่ที่เพิ่งได้รับนั้นไป เชื่อมโยงกับกลุ่มความรู้ที่มีอยู่เดิม (Rumelhart and Ortony, 1977) ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการคิด หัวข้อย่อยเอง เมื่อนักเรียนระดมความคิดจนได้หัวข้อย่อยแล้ว เช่น การทะเลาะวิวาทในโรงเรียน การ สร้างโดมกีฬา และความรักในวัยเรียน ผู้เรียนสามารถคาดเดาและเข้าใจบริบทที่จะต้องเขียนได้อย่าง รวดเร็ว ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการศึกษาค้นคว้าและแลกเปลี่ยนข้อมูลประสบการณ์จริง ที่มีพื้นฐานความรู้เดิม สามารถนำมาต่อยอดและนำเสนอได้ ส่งผลให้สามารถค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมได้ ง่ายเกี่ยวกับงานเขียนของตนเอง

ประการที่สอง การใช้กิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นมาเพิ่มพูนความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล เพราะกิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นอาศัยหลักการ ของแนวคิดการเรียนแบบร่วมมือ ที่ช่วยให้นักเรียนสร้างเสริมความรู้จากการจัดกลุ่มเล็กๆให้ทำงาน ร่วมกัน มีจุดมุ่งหมายเดียวกันก่อให้เกิดความรู้สึกร่วมกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งแต่

ละคนมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบเพื่อให้กลุ่มบรรลุเป้าหมาย การใช้กิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นต้องแบ่งหน้าที่ให้ทั้ง 6 คนในกลุ่มรับผิดชอบ ทำให้เด็กที่เก่งต้องช่วยเด็กที่อ่อนกว่าในกลุ่ม โดยให้โอกาสคนที่อ่อนกว่าเลือกหัวข้อย่อยก่อน โดยในขั้นดำเนินการผู้เรียนแต่ละคนจะต้องศึกษาค้นคว้าข้อมูลในหัวข้อที่ตนเองได้รับผิดชอบตามขั้นตอนการวางแผนของกลุ่ม แล้วนำมาฝึกเขียนและเรียบเรียงเป็นรายบุคคล ขั้นนี้แต่ละคนต้องฝึกเขียนโดยใช้ภาษาของตนเองให้งานออกมาดีที่สุด โดยที่มีคุณครูคอยให้คำปรึกษาแนะนำเสนอต่อกลุ่ม ก่อให้เกิดการค้นพบและสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ถ้างานเขียนของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มทำได้ดี ก็จะส่งผลให้งานเขียนฉบับเดียวเป็นความสำเร็จของกลุ่ม จากนั้นจึงนำข้อมูลมาช่วยกันเขียนสรุปเป็นงานกลุ่มในขั้นเตรียมพร้อมนำเสนอ ผู้เรียนจะเขียนงานกลุ่มขึ้นเดี่ยวร่วมกัน ช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน ผู้เรียนต้องร่วมกันประเมินงานเขียนของเพื่อนในกลุ่มตนเองเพื่อตรวจสอบและแก้ไขให้ถูกต้อง เช่น การวางเค้าโครงเรื่อง การใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ที่ผิดพลาด และการเรียบเรียงข้อมูล ผู้เรียนจึงได้เพิ่มความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของตนเองผ่านการเรียนรู้จากงานเขียนของเพื่อน ส่งผลให้ทุกคนในกลุ่มประสบผลสำเร็จไปพร้อมกัน เมื่องานของแต่ละกลุ่มสำเร็จแล้ว ก็ต้องวางแผนเพื่อนำเสนอให้กับเพื่อนกลุ่มอื่นได้รับความรู้ด้วย อีกทั้งยังได้ร่วมประเมินงานเขียนของกลุ่มอื่นๆ เพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นอีก

นอกจากนั้น ขั้นการสอนยังมีกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนเพิ่มขึ้น ขั้นแรก ผู้วิจัยได้ให้ความรู้เบื้องต้นแก่ผู้เรียนเกี่ยวกับรูปแบบการเขียนอนุเขตประเภทต่างๆ โดยเฉพาะการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล เช่น ความหมาย รูปแบบและโครงสร้างของงานเขียน อธิบายเทคนิคและวิธีการเขียน แนะนำขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมสืบค้นในแผนปฐมนิเทศ แจ้งให้ทราบถึงเกณฑ์การให้คะแนนงานเขียนและการประเมินผล ผู้วิจัยได้ยกตัวอย่างการเขียนประเภทนี้ทุกชั่วโมงที่จัดกิจกรรม ร่วมอภิปราย โดยใช้การถามคำถามโต้ตอบกับผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนจึงได้เรียนรู้รูปแบบการใช้ภาษา ใจความสำคัญที่ควรนำเสนอ การเรียบเรียงความคิด คำศัพท์และโครงสร้างภาษาที่ต้องปรากฏในงานเขียน ทำให้ผู้เรียนสามารถเขียนผลงานของกลุ่มออกมาได้ดี ส่งผลให้มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเพิ่มขึ้น

เมื่อทราบหัวข้อการเขียนแล้วผู้เรียนต้องเรียนรู้ผ่านขั้นตอนของกิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้น ตั้งแต่ขั้นระดมความคิดเพื่อหาหัวข้อย่อยที่จะศึกษาค้นคว้า วางแผนการทำงาน ดำเนินการเตรียมพร้อมนำเสนอผลงาน และนำเสนอผลงาน แล้วจึงได้รับการประเมินโดยมีผู้วิจัยเป็นผู้ช่วยเหลือและสนับสนุน ผู้เรียนต้องเขียนเรื่องเกี่ยวกับปัญหาหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในโรงเรียน ผู้วิจัยได้ให้ตัวอย่างงานเขียนเกี่ยวกับสถานการณ์ในโรงเรียนและร่วมอภิปรายกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสังเกตและเรียนรู้แนวทางการเขียน โครงสร้างประโยค การลำดับเนื้อหา หัวข้อย่อยที่ควรกล่าวถึง เป็นต้น

ในกิจกรรมที่ 6 ขั้นตอนที่ 3 และขั้นตอนที่ 4 เป็นช่วงที่นักเรียนต้องเขียนเป็นงานเดี่ยว ผู้วิจัยยังได้แนะนำแหล่งสืบค้นข้อมูล หนังสือ วารสาร และเว็บไซต์ ให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าและ

เลือกข้อมูลมาใช้ด้วยตนเอง ซึ่งผู้เรียนแบ่งภาระงาน รับผิดชอบกันว่า พยายามนำความรู้และข้อมูลที่ได้ออกมาแลกเปลี่ยนและช่วยกันเขียนได้เป็นอย่างดี โดยอาศัยการเรียนรู้จากตัวอย่างงานเขียน สื่อ วิดีทัศน์และแบบฝึกหัดที่ผู้วิจัยสอน รวมถึงขอคำแนะนำโดยเฉพาะเรื่องโครงสร้างประโยคและ คำศัพท์ ในขั้นตอนนี้เองที่ผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนมีการช่วยเหลือกันภายในกลุ่มเพื่อให้เกิดพัฒนาการในการเขียนอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากข้อมูลที่ได้มามีทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ เป็นข้อมูลที่ต้องมีการคัดกรองก่อนนำมาเขียน ผู้เรียนที่เก่งกว่าจึงผู้เรียนที่อ่อนกว่าในกลุ่มของตนด้วยการให้คำแนะนำ และช่วยกันแก้ไขส่วนที่ผิดหรือสื่อความยังไม่ชัดเจนทำให้ผู้เรียนที่อ่อนกว่าได้เรียนรู้และพัฒนาการเขียนโดยที่ไม่รู้สึกว่ายากด้อยกว่าเพราะข้อมูลของสมาชิกทุกคนสำคัญต่อกลุ่ม และผู้เรียนที่เก่งกว่าก็ได้ทบทวนความรู้และฝึกฝนตนเองมากขึ้นจากการอ่านงานเขียนของเพื่อนในกลุ่ม ด้วยปัจจัยเหล่านี้จึงทำให้ผู้เรียนสามารถเขียนงานกลุ่มออกมาได้ดี

สรุปได้ว่ากลุ่มร่วมสืบค้นสามารถเพิ่มความสามารถในการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลให้กับผู้เรียนได้ด้วยขั้นตอนของกลุ่มร่วมสืบค้นเอื้อให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนการเขียนทั้งแบบรายบุคคลและการเขียนร่วมกันเป็นกลุ่ม

2. ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียน ต่อการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล อยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ยรวม 4.17 คะแนน แสดงว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล ที่เป็นเช่นนี้เพราะการจัดกิจกรรมการสอนเขียนแบบกลุ่มร่วมสืบค้น เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง อีกทั้งมีกระบวนการการทำงานกลุ่มมาช่วยเสริมสร้างการทำงานให้บรรลุผล ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกโดดเดี่ยวในการทำงาน อีกทั้งนักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการจัดกิจกรรมไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน และกับงานเขียนประเภทอื่นได้อีกด้วย การที่นักเรียนรู้จักประเภทของงานเขียนที่ชัดเจนยังส่งผลให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการเขียนในรูปแบบนั้นๆ ได้ดีขึ้น จนสามารถเขียนแสดงเหตุและผลที่เกิดจากเหตุต่างๆ ได้โดยเฉพาะในขั้นตอนของการฝึกเขียนขั้นระดมความคิด นักเรียนสามารถรวบรวมข้อมูลและเนื้อหาใดเจาะจงขึ้น ส่งผลให้สามารถสื่อความได้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการเขียนมากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยพบว่าในช่วงแรกของการเรียนการสอน เมื่อผู้เรียนทราบว่าแต่ละกลุ่มต้องส่งงานเขียนฉบับเดียวของกลุ่ม ผู้เรียนหลายคนแสดงท่าทางดีใจที่ว่าของตนมีคนเก่งภาษาอังกฤษ และจะให้คนที่เก่งที่สุดเป็นคนเขียนเพื่อให้ได้คะแนนมาก จึงไม่ค่อยสนใจเนื้อหาเท่าที่ควร เนื่องจากคิดว่าทำยที่สุดงานเขียนฉบับเดียวของกลุ่มก็เป็นหน้าที่ของสมาชิกคนที่เก่งที่สุดในกลุ่ม แต่ด้วยขั้นตอนของกลุ่มร่วมสืบค้น และใบงานที่เป็นขั้นตอนชัดเจน ซึ่งมีขั้นตอนและใบงานที่สมาชิกกลุ่มทุกคนต้องเขียนในส่วนหัวข้อย่อยที่ตนเองรับผิดชอบ ผู้เรียนจึงเริ่มสนใจและทำหน้าที่ของตนเอง ในช่วงแรกของการ

เขียนงานเดี่ยว ผู้วิจัยได้คอยแนะนำและช่วยเหลือผู้เรียนในขั้นตอนต่างๆ รวมถึงจัดเตรียมข้อมูลให้ ทั้งนี้เป็นเพราะผู้เรียนยังไม่คุ้นกับการใช้กิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้น ดังนั้นจึงยังมีความสับสน และทำงานไม่เป็นขั้นตอน เมื่อวางแผนงานไม่ชัดเจนจึงทำให้สมาชิกกลุ่มบางคนไม่ได้ทำงานส่วนที่ตนได้รับมอบหมายภายในเวลาที่กำหนด จึงเกิดความล่าช้าในการทำงานเป็นกลุ่ม ผู้วิจัยจึงได้เพิ่มหัวข้อให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียนเพิ่มขึ้นจากแผนการสอนเดิมที่เตรียมไว้ เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมสืบค้น และฝึกเขียนหลายๆ ครั้ง ผู้เรียนก็สามารถทำงานร่วมกันได้เป็นอย่างดี มีการวางแผนงานการทำงาน แบ่งภาระงานที่ชัดเจนกว่าช่วงแรก ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความรับผิดชอบทำงานส่วนของตนเองได้ดีขึ้น รวมถึงช่วยเหลือกันในขั้นตอนของการนำข้อมูลมาเขียนร่วมกันเป็นผลงานกลุ่ม แต่ก็ยังมีผู้เรียนบางคนทำงานส่วนที่ตนรับผิดชอบเสร็จช้ากว่ากำหนดทำให้เพื่อนในกลุ่มต้องรอเพื่อจะดำเนินงานในขั้นตอนต่อไป แม้จะมีส่วนน้อยที่ทำงานล่าช้าเกินกำหนดการที่กลุ่มวางแผนไว้แต่ผู้เรียนทุกคนก็รับผิดชอบทำงานของตนเองจนเสร็จและให้ความร่วมมือในการทำงานเพื่อสร้างผลงานกลุ่มร่วมกัน

จากการบันทึกผลการจัดกิจกรรมการสอนของครู พบว่านักเรียนยังไม่คุ้นชินกับงานเขียนประเภทนี้ ครูผู้สอนจึงต้องตั้งคำถามให้หลากหลายเพื่อให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงข้อมูลที่เกี่ยวข้องมาใช้ในการเลือกหัวข้อมาใช้ในการเขียนของกลุ่มได้ เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะด้านการคิด รู้จักข้อบกพร่องในงานเขียนของตนและของกลุ่ม โดยครูจะต้องให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด นักเรียนกล้าที่จะซักถามเมื่อเกิดข้อสงสัยในงานเขียนหรือในงานส่วนที่ตนเองรับผิดชอบ และสามารถนำองค์ความรู้ที่ทำการศึกษาค้นคว้ามาเรียบเรียงและปรับใช้ในงานเขียนได้

จากการสัมภาษณ์ พบว่า สาเหตุที่นักเรียนเขียนภาษาอังกฤษไม่ได้ คือ นักเรียนไม่รู้คำศัพท์ และหลักไวยากรณ์ ไม่ทราบรูปแบบของการเขียน ไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นงานเขียนอย่างไร จัดลำดับความคิดไม่ได้ ไม่มีแบบแผนในการเขียน ไม่มีความมั่นใจในการเขียน เนื่องจากนักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนหรือในชีวิตประจำวัน การนำกระบวนการกลุ่มร่วมสืบค้นและรูปแบบการเขียนแสดงความสัมพันธ์มาปรับใช้ร่วมกัน ทำให้นักเรียนเสริมสร้างทักษะการคิด การตัดสินใจ การรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนการเขียนที่ชัดเจน ทำให้งานเขียนบรรลุวัตถุประสงค์และมีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังนั้นกิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นสามารถเพิ่มความสามารถทางเขียนของผู้เรียนและผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

สรุปได้ว่าผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการสอนเขียนอนุเขตภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้น เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนที่เก่งกว่าช่วยเหลือผู้เรียนที่อ่อนกว่าโดยที่ไม่ทำให้ผู้เรียนคนใดคนหนึ่งรู้สึกเด่นกว่าหรือด้อยกว่า ก่อเกิดความรับผิดชอบและสามัคคีกันภายในกลุ่มจนทำให้งานสำเร็จ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การจัดกิจกรรมการสอนเขียนแบบกลุ่มร่วมสืบค้น เป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกฝนพอสมควร การออกแบบกิจกรรมควรจัดเนื้อหาและเวลาให้เหมาะสมและเพียงพอเพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน บางกิจกรรมอาจต้องยืดหยุ่นเวลาให้นักเรียนมากขึ้น หรือบางกิจกรรมจะต้องกระตุ้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกลุ่มเพื่อกระชับเวลา ครูผู้สอนจะต้องเป็นผู้สนับสนุนด้านความรู้ เสริมแรง และให้กำลังใจ

1.2 งานเขียนเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล เป็นงานเขียนประเภทที่ต้องใช้ทักษะด้านการคิดวิเคราะห์ เชื่อมโยงเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้น และผลที่เกิดจากสาเหตุต่างๆอย่างสอดคล้องกัน นอกจากนี้ นักเรียนจะต้องฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษอีกด้วย ดังนั้น การเลือกตัวอย่างงานเขียนมาใช้ในการจัดกิจกรรมควรพิจารณาให้ดี เลือกตัวอย่างให้หลากหลายและเป็นสิ่งใกล้ตัวผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ได้ง่ายขึ้น

1.3 จำนวนผู้เรียนในชั้นเรียนไม่ควรมีมากเกินไป เพราะอาจส่งผลต่อจำนวนสมาชิกในแต่ละกลุ่ม และจำนวนกลุ่มที่ต้องเพิ่มขึ้นด้วย ทำให้บางกิจกรรมต้องใช้เวลาทำกิจกรรมเพิ่มขึ้น ผู้สอนอาจให้คำแนะนำและช่วยเหลือไม่ทั่วถึง

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

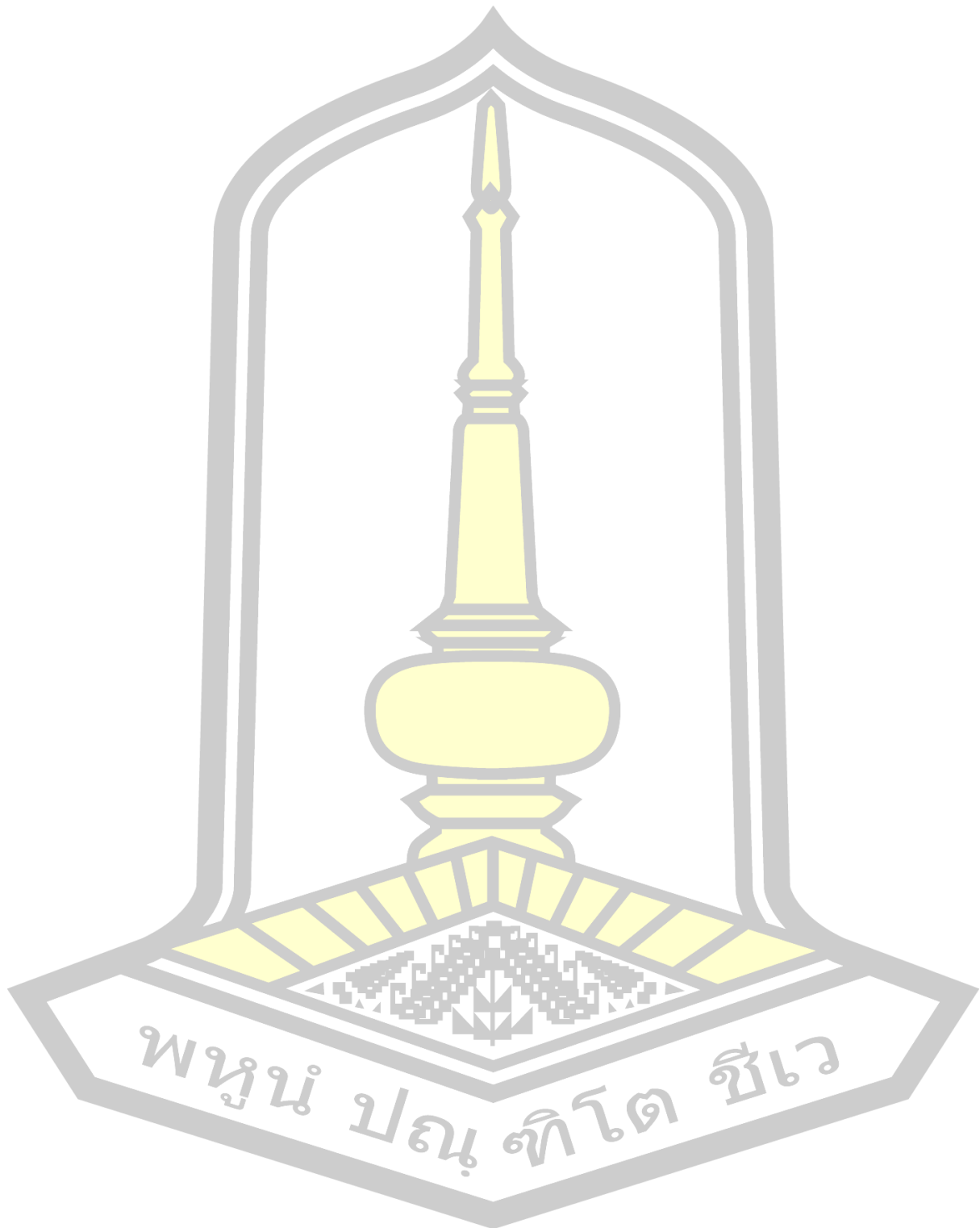
2.1 ควรมีการวิจัยการใช้กิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นในงานเขียนประเภทอื่น เช่น การเขียนแสดงความคิดเห็น การเขียนเชิงอภิปราย เป็นต้น

2.2 ควรนำกิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นไปใช้ในการพัฒนาทักษะทางภาษาในด้านอื่นๆ เช่น การฟัง การพูด การอ่าน

2.3 ควรพัฒนากิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นร่วมกับรายวิชาอื่นๆ

พหุ ประถมศึกษา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

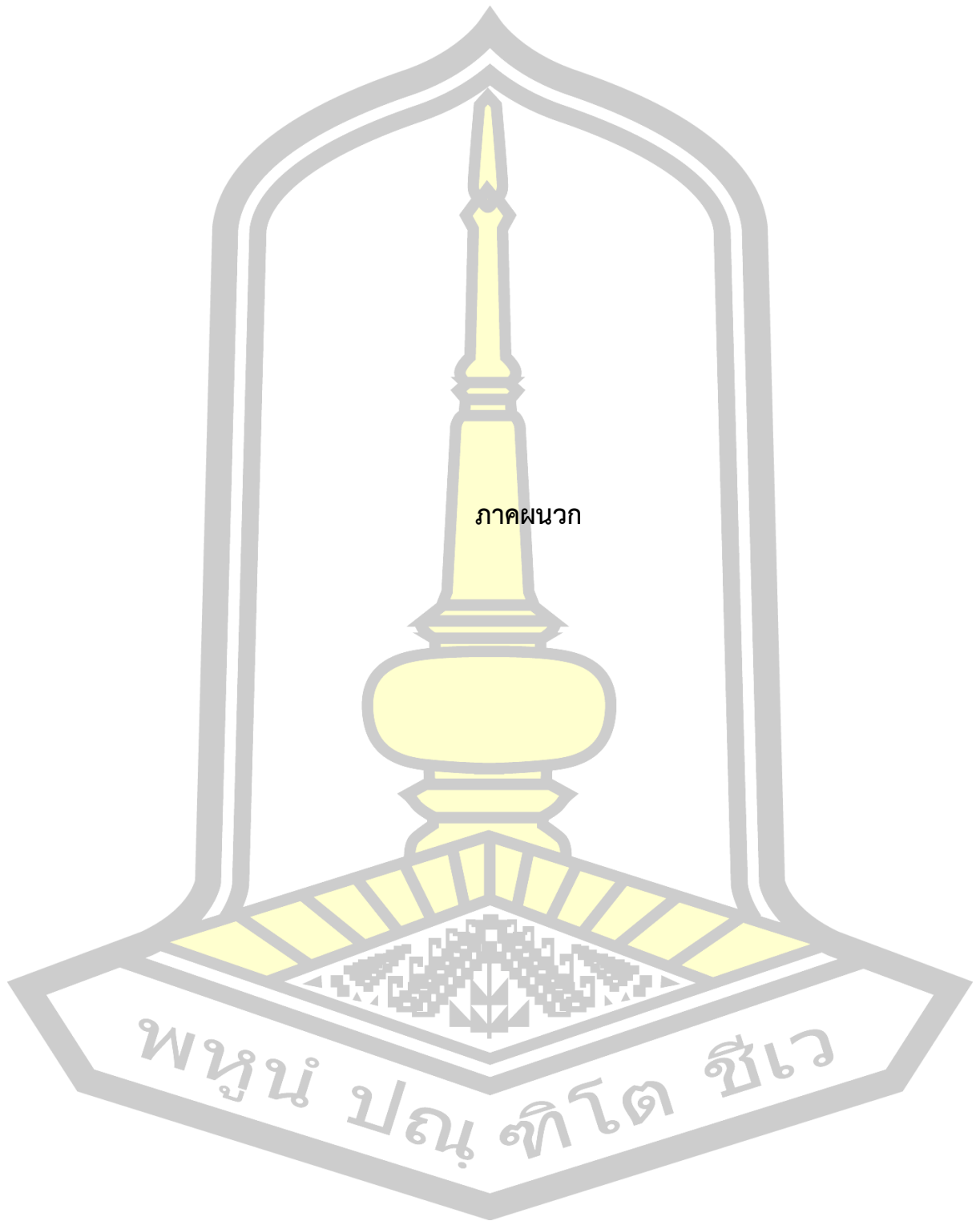
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กุกยา แสงเดช. (2548). *ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แม็ค.
- ชนิษฐา สุวรรณประชา. (2556). *การใช้กลุ่มสืบค้นที่เน้นเนื้อหาท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมความรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและทักษะการทำงานเป็นกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ฉัตรชัย ศรีสมบุรณ์, เรขา อรุณวงศ์, และบัณฑิต ฉัตรวิโรจน์. (2551). ผลของการสอนแบบร่วมมือค้นคว้าภายในกลุ่มโดยใช้สื่อสภาพจริงที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *สักทอง*, 14(1), 51–62.
- ทิตนา แคมมณี. (2551). *ศาสตร์การสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นฤมล ช่วยกลาง. (2558). *การจัดกิจกรรมการสอนแบบอรรถฐานเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงสาเหตุและผลกระทบของนักเรียน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญชม ศรีสะอาด และคณะ. (2550). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กทม: ประสานการพิมพ์.
- ประชาสรรณ์ แสนภักดี. (2547). *ความคิด Fish Bone Diagram & Mind Map*. [ออนไลน์].
ได้จาก: <http://www.prachasan.com> [สืบค้นเมื่อ วันที่ 10 เมษายน 2560].
- พิตรวัลย์ โกวิทวที. (2540). *ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพรินทร์ ยิ้มศิริ. (2548). *ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการเรียนรู้ตามรูปแบบ STAD*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธุ์. (2533). *การวัดทัศนคติเบื้องต้น*. ชลบุรี: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

- รัตน์า มหาสกุล. (2540). *การสอนทักษะการเขียน แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คพับลิเคชันส์ จำกัด.
- โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล. (2559). *รายงานประจำปี 2558*. ร้อยเอ็ด: โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล. (เอกสารอัดสำเนา).
- สมนึก ภัทธิยธนี. (2544). *การวัดผลการศึกษา*. ภาพสีนู้: ประสานการพิมพ์.
- สมบัติ พิมพ์จันทร์. (2554). การเปรียบเทียบเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคกลุ่มร่วมมือและเทคนิคสืบสวนเป็นกลุ่ม บนเครือข่ายเว็บแควสท์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วารสารบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์*, 5(2).
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- สุภักษร อินทร. (2545). *ความรู้ เจตคติและการปฏิบัติ ของผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรีในการดำเนินการปฏิรูปการเรียนรู้ระดับปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุริพร อินประโคน. (2550). *การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุรีย์ บาวเออร์. (2535). *องค์ประกอบของการเรียนแบบกลุ่มสัมพันธ์*. กรุงเทพฯ: ไทยบาวเออร์.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2539). *การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Athyal, J. G., & Maya Dutt, P. D. (2010). Effectiveness of Group Investigation Model and Simulation Model in Teaching English. *Language in India*, 10(1), 331-338.
- Brown, D. H. (2000). *To Language Pedagogy*. San Fran Cisco: San Francisco State University.
- Byrne, D. (1991). *Teaching Writing Skills*. 5th ed. London: Longman Group Ltd.
- Folse, K., Gabriella, J., Hadeed, L., Ivone, J., Muchmore-Vokoun, A., & Solomon, E. (1999). *100 Clear Grammar Tests*. Ann Arbor: University of Michigan Press.

- Folse S. Keith, Solomon Vestri Elene, & Clabeaux David. (2007). From Great Paragraphs to Great English. *TESL-EJ*, 11(2), 190.
- Foyle, Harvey C. and Lyman, L. (1989). Cooperative Learning: Theory, Research and Practice. *ERIC*. [Online]. Retrieved from <https://eric.ed.gov/?id=ED308131>.
- Goodrich, H. (1997). Understanding Rubrics. *Educational Leadership (Teaching for Authentic Student Performance)*, 94(2), 78–84.
- Halliday, M.A.K., & R. H. (1985). *Language, Context, and Text Aspects of Language in a Social-Semiotic Perspective*. Victoria: Deakin University.
- Heaton, J. B. (1979). *Writing English Language*. 5th ed. London: Longman Group Limited.
- Hogg, M. A., Hains, S. C., & Mason, I. (1998). Identification and leadership in Small Groups: Salience, Frame of Reference, and Leader Stereotypicality Effects on Leader Evaluations. *Journal of Personality and Social Psychology*, 75(5), 1248–1263.
- Hogg, M., & Vaughan, G. (2005). *Social Psychology*. 4th ed. London: Prentice-Hall.
- Huang, T. H. (1993). *A distance Education TEFL Programme Pilot Materials: Module Five the General Principles of Teaching Writing*. Singapore: SEAMEO Regional Language Centre.
- Jacobs, H.L., Zinkgraf, S.A., Wormuth, D.R., Hartfiel, V.F., & Hughery, J. B. (1981). *Testing ESL Composition : A Practical Approach*. Massachusetts: Newbury House Publishers.
- Johnson, D.W., Johnson, R.T., & Stanne, M. B. (2000). *Cooperative Learning Methods: A Meta-Analysis*. Minnesota: University Of Minnesota.
- Johnson, W., & Johnson, R. (1989). *Cooperation and Competition: Theory and Research*. Edina, MN, US: Interaction Book Company.
- Joyce, B., Calhoun, E., & Hopkins, D. (2002). *Models of Learning – Tools for Teaching*. 2nd ed. Buckingham: Open University Press.
- Joyce, B., Weil, & Calhoun, E. (2004). *Models of Teaching*. 7th ed. Boston: Pearson Allyn and Bacon.

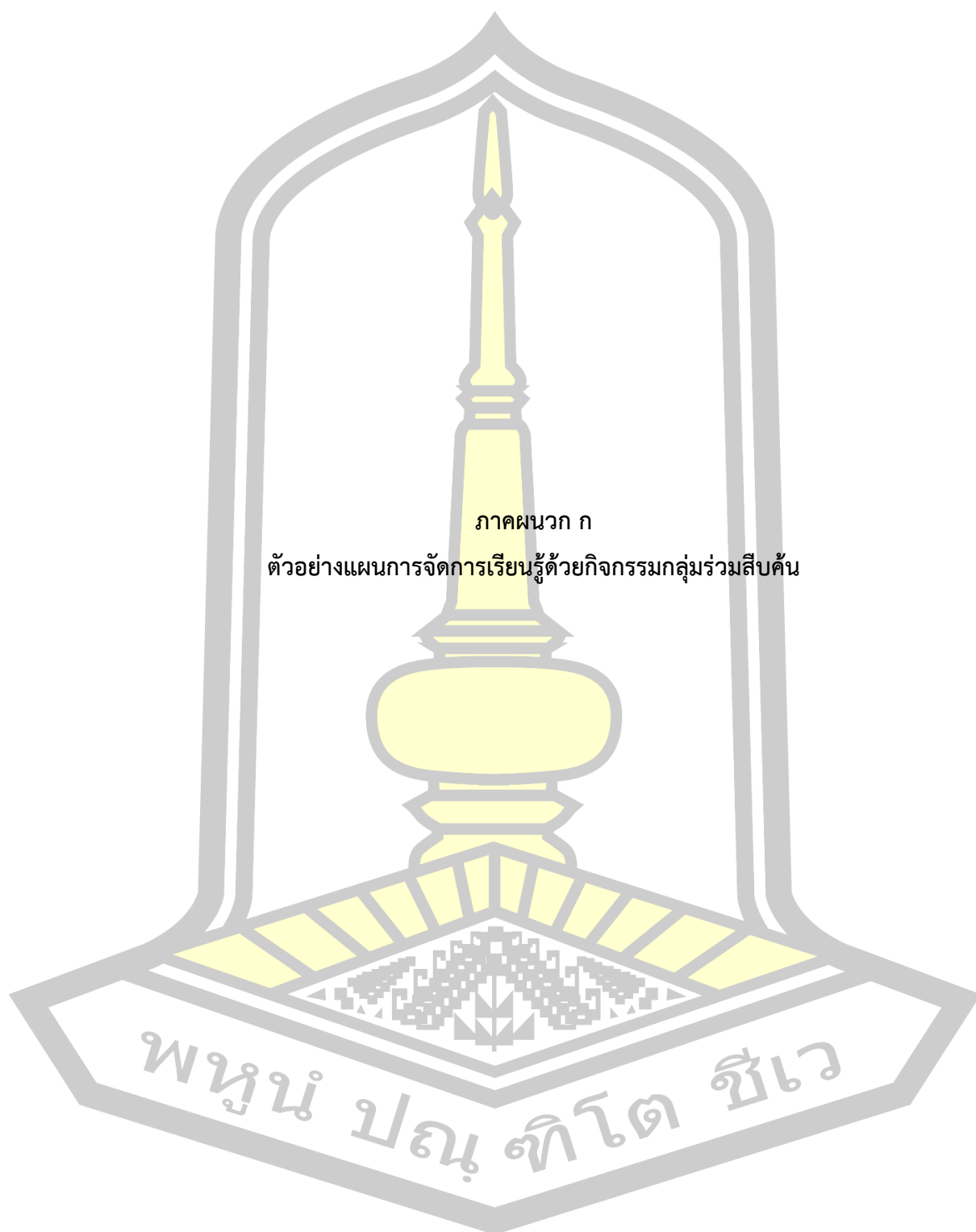
- Keshavarz, S. M., Shahrokhi, M., Reza, M., & Nejad, T. (2014). The Effect of Cooperative Learning Techniques on Promoting Writing Skill of Iranian EFL. *International Journal of Language Learning and Applied Linguistics World*, 5(1), 68–76.
- Khairina, Y., & Siregar, M. (2015). The Effect of Group Investigation Method on Students' Achievement in Writing Descriptive. *Journal of English Language Teaching of FBS-Unimed*, 4(1).
- Krashen, S. (1982). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. Oxford: Pergamon.
- Lado, R. (1997). *Language Testing*. London: McGraw Hill Book.
- Lestari, Y & Ownie, S. J. (2014). Improving Students Achievement in Writing Descriptive Text through Group Investigation Technique. *Journal of English Language Teaching of FBS-Unimed*, 3(4), 1–12.
- Mariyam, F., Saragih, A., & Sinulingga, J. (2017). The Effect of Group Investigation Technique on the Students' Achievement in Writing Descriptive Texts. In *Proceedings of the 2nd Annual International Seminar on Transformative Education and Educational Leadership (AISTEEL 2017)*, (2), 451.
- Mayasari, R. (2012). The Use of Group Investigation to Improve Students' Ability in Writing Skill on Analytical Exposition Text. Thesis in Bachelor's Degree of Education, English Language Education, Faculty Walisongo State Institute for Islamic Studies Retrieved from <http://library.walisongo.ac.id/digilib/files/disk1/118/jtptiain-gdl-rinamayasa-5852-1-rinamay-i.pdf>.
- McCafferty, S. G., Jacobs, G. M. & Iddings, A. C. D. (2006). *Cooperative Learning and Second Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Munn. (1971). *Norman, Introduction to Psychology*. Boston: Houghton Muffin.
- Nation, I. S. P. (2009). *Teaching ESL/EFL Reading and Writing*. New York and London: Routledge: ESL & Applied Linguistics Professional Series.
- Nunan, D. (1995). *Task Difficulty from Learner's Perceptions and Reality*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Nunan, D. (2003). *Practical English Language Teaching*. New York: McGraw- Hill/Contemporary.
- Pincas, A. (1982). *Teaching English writing*. London : MacMillan.

- Pitoyo, A., Waluyo, H. J., & Suwandi, S. (2014). The Effect of Group Investigation Learning Model, Accelerated Learning Team and Role Playing on Elementary School Students' Writing Skills viewed from Cognitive Style. *Journal of Education and Practice*, 5(2), 95–104.
- Raimes, A. (1983). *Techniques of Teaching Writing*. New York: Oxford University.
- Rumelhart, D.E., & Ortony, A. (1977). The Representation of Knowledge in Memory. In W. E. Anderson, R.C., Spiro, R. J., Montague (Ed.). *Schooling and the Acquisition of Knowledge*. New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates.
- Sharan, Y., & Sharan, S. (1990). Cooperative Learning. *Educational Leadership*, 47(4), 17–21.
- Siddiqui, M. H. (2013). Group Investigation Models of Teaching: Enhancing Learning Level. *Paripex - Indian Journal of Research*, 3(4), 79.
- Siregar, R. A., & Saragih, W. (2015). The Effect of Group Investigation Method on Students' Writing Achievement. *GENRE Journal of Applied Linguistics of FBS Unimed*, 1–10.
- Slavin, R. E. (1987). Cooperative Learning and the Cooperative School. *Educational Leadership*, 45(3), 7–13.
- Slavin, R. E. (1995). *Research on Cooperative Learning and Achievement : What We Know, What We Need to Know*. Baltimore, Maryland: Johns Hopkins University.
- Tan, I. G. C., Lee, C. K. E., & Sharan, S. (2007). Group Investigation Effects on Achievement, Motivation, and Perceptions of Students in Singapore. *The Journal of Educational Research*, 100(3), 142–154.
- Thurstone, L. L., & Chave, E. J. (1966). *The Measurement of Attitude*. Chicago: Chicago University.
- Tompkins, E. G. (1994). *Teaching Writing: Balancing Process and Product*. 2nd ed. New York: Macmillan College Publishing Company.
- Valette, R. M. (1997). *Modern Language Testing*. 3rd ed. New York: Harcourt Brace Javanovich Inc.
- White, R. & Arndt, V. (1991). *Process Writing*. Essex: Addison Wesley Longman Ltd.

ภาคผนวก

พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโต ชีเว

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้น

พหุ ประจักษ์ วิทยา

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามกระบวนการกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อเพิ่มความสามารถ
ด้านการเขียนภาษาอังกฤษแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 เวลา 21 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง งานเขียนที่ดีต้องอาศัยข้อมูล ที่ถูกต้องนำมาใช้ในงานเขียนและมีการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ เช่นเดียวกับการเขียนแสดง ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลซึ่งเป็นอีกหนึ่งประเภทของการเขียนที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก เพราะเป็นการเขียนที่อาศัยการศึกษาค้นคว้าข้อมูลเป็นอย่างดีก่อน จึงจะสามารถเขียนแสดง ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลได้ วิธีการที่จะช่วยให้การเขียนงานเขียนประเภทนี้บรรลุตาม จุดประสงค์คือการสอนตามกระบวนการกลุ่มร่วมสืบค้น ที่มีขั้นตอนต่างๆตามแนวคิดที่สามารถช่วยให้นักเรียนสามารถเขียนได้ตรงตามจุดประสงค์มากที่สุด

จุดประสงค์ (Objectives)

1. ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล (cause-effect paragraph writing)
2. ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการทำงานกลุ่มตามขั้นตอนของรูปแบบการสอนแบบ กลุ่มร่วมสืบค้น (Group Investigation)

สาระการเรียนรู้ (Contents)

1. ความรู้ (Knowledge)
 - 1.1 การเขียนอนุเขตแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล (cause- effect paragraph)
 - 1.2 การสอนแบบกลุ่มร่วมสืบค้น (Group Investigation)
2. ทักษะกระบวนการ (Process)
 - 2.1 การเขียนอนุเขตเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล (cause- effect paragraph writing)
 - 2.2 รูปแบบการสอนแบบกลุ่มร่วมสืบค้น (Group Investigation)

กิจกรรมการเรียนการสอน (Learning Activities)

กิจกรรมที่ 1 ปฐมนิเทศ (Orientation) เป็นกิจกรรมที่แจ้งให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามกระบวนการกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อเพิ่มความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล

ชั่วโมงที่ 1

เวลา(นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
30	- สนทนาพูดคุยแลกเปลี่ยนเรียนรู้ สอบถาม ข้อสงสัยต่างๆเกี่ยวกับการทำกิจกรรมการ เขียน	- ทักทายผู้เรียน - เตรียมความพร้อมในการเรียนโดย ชี้แจงรายละเอียดในการเรียน แจ้ง จุดประสงค์ในการจัดกิจกรรมการ เรียนการสอน
30	- แบ่งกลุ่มตามที่ครูกำหนด	- แบ่งกลุ่มผู้เรียนโดยละ ความสามารถ เก่ง-กลาง-อ่อน กลุ่ม ละ4-6 คน โดยใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของภาค เรียนที่แล้วเป็นเกณฑ์

สื่อการเรียนรู้

1. จุดประสงค์การเรียนรู้ในการจัดกิจกรรม
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในภาคเรียนที่ 2/2559
3. แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมของครู

แหล่งเรียนรู้

-

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนสังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการแบ่งกลุ่มทำกิจกรรม
ในห้องและมีส่วนร่วมกับครูผู้สอนอย่างไร
2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยภาพรวมของการจัดกิจกรรม

กิจกรรมที่ 2 ทดสอบก่อนเรียน(Pre-test) เป็นการทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามกระบวนการกลุ่มร่วมสืบค้น

ชั่วโมงที่ 2

เวลา(นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
60	- สอบถามข้อสงสัยต่างๆเกี่ยวกับการทำแบบทดสอบ - ทำแบบทดสอบ	- ทักทายผู้เรียน - ชี้แจงเกี่ยวกับการทำแบบทดสอบ - กำกับการสอบอย่างเคร่งครัด

สื่อการเรียนรู้

1. แบบทดสอบการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล
2. แบบประเมินงานเขียน
3. แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมของครู

แหล่งเรียนรู้ -

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

ตรวจแบบทดสอบตามเกณฑ์แบบประเมินความสามารถในการเขียนอนุเฉทแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล

กิจกรรมที่ 3 กระบวนการเขียนเบื้องต้น (Introduction to process of writing) เป็นกิจกรรมที่

ให้ความรู้เกี่ยวกับการเขียน

ชั่วโมงที่ 3-4

เวลา(นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
10	- ทักทายผู้สอน - สนทนาพูดคุยแลกเปลี่ยนเรียนรู้	- ทักทายผู้เรียน - ครูถามนักเรียนเรื่องการเขียนภาษาอังกฤษ เช่น การเขียนคืออะไร ประเภทของการเขียนมีอะไรบ้าง
100	- ฟังบรรยายเกี่ยวกับกระบวนการเขียน process writing	ให้ความรู้เกี่ยวกับการเขียนตามกระบวนการเขียน process writing ตามใบความรู้
10	- สอบถามข้อสงสัยต่างๆ	สรุปและอภิปรายข้อสงสัย

สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้ process writing
2. แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมของครู

แหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนผู้สอนจัดเตรียมให้
2. ห้องสมุด หรือการสืบค้นจาก internet

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนสังเกตว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการแบ่งกลุ่มทำกิจกรรมในห้องและมีส่วนร่วมกับครูผู้สอนอย่างไร
2. ใช้แบบบันทึกประจำวันของครูบันทึกบรรยากาศโดยภาพรวมของการจัดกิจกรรม

กิจกรรมที่ 4 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการเขียน paragraph writing เป็นกิจกรรมที่ให้ความรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียน paragraph

ชั่วโมงที่ 5

เวลา(นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
15	- ผู้เรียนโต้ตอบกับผู้สอน	- ทักทายนักเรียน
40	- อภิปรายแลกเปลี่ยนข้อมูล - สอบถามเพิ่มเติมและแสดงความ คิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนอนุเฉท - ศึกษาตัวอย่างการเขียนอนุเฉทจาก เอกสารที่ครูแจกให้ - ทำใบงานการเขียนอนุเฉท	- ให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการเขียนอนุ เฉทตามใบความรู้ - สังเกตพฤติกรรมพร้อมทั้งอำนวยความสะดวก ในการให้ข้อมูลเพิ่มเติมระหว่างการทำ กิจกรรมในห้องเรียน - แจกใบงานการเขียนอนุเฉท
10	- อภิปรายแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับ ส่วนประกอบของอนุเฉทจากเอกสาร ตัวอย่าง	- สรุปเนื้อหาและสังเกตพฤติกรรมพร้อม ทั้งอำนวยความสะดวกในการให้ข้อมูล เพิ่มเติม

สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้การเขียนอนุเฉท
2. เอกสารตัวอย่างอนุเฉทแบบสมบูรณ์
3. ใบงานการเขียนอนุเฉท
4. แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมของครู

แหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบที่ผู้สอนจัดทำให้
2. แหล่งค้นคว้าเพิ่มเติมจาก internet

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ตรวจสอบงานการเขียนอนุเฉท
2. ใช้แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมของครูบันทึกบรรยากาศโดยภาพรวมของการจัดกิจกรรม

กิจกรรมที่ 5 การเขียนอนุเฉทแบบ cause-effect paragraph เป็นกิจกรรมที่ให้ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลให้นักเรียนได้ทราบถึงลักษณะของภาษา การเชื่อมคำ วลีที่บ่งบอกถึงการแสดงเหตุและผลที่เกิดตามมา

ชั้น Exploring

ชั่วโมงที่ 6 What is Cause-Effect?

เวลา(นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
20	<ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนทักทายและแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่เรียนในคาบที่แล้ว - ผู้เรียนร่วมอภิปรายและแสดงความคิดเห็น - ศึกษาข้อมูลผ่าน power Point 	<ul style="list-style-type: none"> - ครูทักทายนักเรียน - ครูทบทวนเนื้อหาความรู้เดิมเกี่ยวกับกระบวนการเขียน การเขียนอนุเฉทประเภทของการเขียนภาษาอังกฤษแล้วให้นักเรียนช่วยตอบแล้วเชื่อมโยงเข้าสู่การเขียนประเภทแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล - นำเสนอตัวอย่างงานเขียนประเภท Cause- effect paragraph ผ่าน power point
10	-ดูวิดีโอคลิปเรื่อง Cause- Effect	-เปิดวิดีโอคลิปเรื่อง Cause-Effect เพื่อเพิ่มความเข้าใจในเนื้อหายิ่งขึ้น
10	-ศึกษาข้อมูลจากใบความรู้ที่ครูแจกให้ -ซักถามข้อสงสัย	-แจกใบความรู้เรื่อง What is Cause-Effect?
เวลา(นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
20	-ทำแบบฝึกหัดเรื่อง What is Cause-Effect	-ครูแจกแบบฝึกหัดเรื่อง What is Cause-Effect?

สื่อการเรียนรู้

1. ตัวอย่างงานเขียนประเภท Cause- effect paragraph
2. วิดีโอคลิปเรื่อง Cause-Effect
3. ใบความรู้เรื่อง What is Cause-Effect?
4. แบบฝึกหัดเรื่อง What is Cause-Effect?
5. แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมของครู

แหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบที่ผู้สอนจัดทำให้
2. แหล่งค้นคว้าเพิ่มเติมจาก internet
3. ห้องสมุด

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ตรวจสอบแบบฝึกหัดเรื่อง What is Cause-Effect?
2. ใช้แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมของครูบันทึกบรรยากาศโดยภาพรวมของการจัดกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนรู้ (Learning Activities)

กิจกรรมที่ 6 Writing a cause-effect paragraph by using group investigation method

เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้นำความรู้ที่ได้เรียนมาตั้งแต่เริ่มต้นมาประยุกต์ใช้ในการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลเพื่อให้นักเรียนมีความคุ้นเคยกับเทคนิคและขั้นตอนการเขียนตามกระบวนการกลุ่มร่วมสืบค้น

Step 1: Topic and Team

เวลา(นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
10	- ผู้เรียนทักทายและแสดงความ คิดเห็นในเรื่องที่เรียนในคาบที่แล้ว	- ครูทักทายนักเรียน สนทนา แลกเปลี่ยนเรียนรู้สอบถามข้อสงสัย เกี่ยวกับกิจกรรม การฝึกเขียนอนุ เฉทแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุ และผล
30	- แต่ละกลุ่มตอบคำถามร่วมกัน - นักเรียนสามารถเสนอหัวข้อย่ออื่นๆ เพิ่มเติมได้โดยร่วมกันปรึกษากายในกลุ่ม ของตนเอง	- ครูแสดงภาพหรือวีดิทัศน์เกี่ยวกับ ข่าวและเหตุการณ์ปัจจุบันให้ นักเรียนดูและถามคำถาม พร้อม นำเข้าสู่หัวข้อย่อที่นักเรียนเขียนได้

เวลา(นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
20	- แต่ละกลุ่มช่วยเลือกหัวข้อจากกระดาน และทำใบงาน	- ครูเขียนหัวข้อย่อยที่นักเรียนเสนอ ไว้บนกระดาน

Step 2: Planning

เวลา(นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
10	- ผู้เรียนทักทายและแสดงความ คิดเห็นในเรื่องที่เรียนในคาบที่แล้ว	- ครูทักทายนักเรียน สนทนา แลกเปลี่ยนเรียนรู้สอบถามข้อสงสัย เกี่ยวกับกิจกรรมการฝึกเขียน
40	- แต่ละกลุ่มวางแผนการทำงานในใบงานที่ ครูมอบหมายให้	- ครูแนะนำแหล่งเรียนรู้ในการ ค้นหาข้อมูลของนักเรียน
10	- ซักถามหากมีข้อสงสัย	- ครูสรุปเนื้อหาให้นักเรียนฟังอีก ครั้งพร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียน ซักถาม

Step 3: Action

เวลา(นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
10	- ผู้เรียนทักทายและแสดงความ คิดเห็นในเรื่องที่เรียนในคาบที่แล้ว	- ครูทักทายนักเรียน สนทนา แลกเปลี่ยนเรียนรู้สอบถามข้อสงสัย เกี่ยวกับกิจกรรมการฝึกเขียน
30	- ผู้เรียนศึกษาใบความรู้เรื่อง Writing Tips	- ครูอธิบายเนื้อหาในใบความรู้ พร้อมยกตัวอย่างเพิ่มเติม
70	- นักเรียนนำข้อมูลที่เตรียมจากใบงานที่ แล้วมาทำเป็นงานเดี่ยวตามใบงานที่ครูแจก ให้	- ครูแสดงภาพวิดีโอทัศนในชั่วโมงที่ แล้ว ให้นักเรียนดูอีกครั้ง พร้อมถาม คำถามเพื่อเชื่อมโยงกับหัวข้อที่จะ เขียน
10	- ซักถามหากมีข้อสงสัย	- ครูสรุปเนื้อหาให้นักเรียนฟังอีก ครั้งพร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียน ซักถาม

Step 4: Final Report

เวลา(นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
10	-ผู้เรียนทักทายและแสดงความ คิดเห็นในเรื่องที่เรียนในคาบที่แล้ว	- ครูทักทายนักเรียน สนทนา แลกเปลี่ยนเรียนรู้สอบถามข้อสงสัย เกี่ยวกับกิจกรรมการฝึกเขียน
70	-นักเรียนนำงานเดี่ยวมารวมกันเป็นงาน เขียนของกลุ่ม	- สังเกตพฤติกรรมพร้อมทั้งอำนวยความสะดวกในการให้ข้อมูลเพิ่มเติม ระหว่างการทำกิจกรรมในห้องเรียน
40	- แต่ละกลุ่มเตรียมนำเสนองานเขียนของ ตนเอง การนำเสนออาจเป็นในรูปแบบปาก เปล่า แผ่นพับ หรืองานนำเสนอพาวเวอร์ พอยท์	- ครูคอยติดตามงานเขียนของแต่ละ กลุ่มและคอยให้คำแนะนำเมื่อนักเรียนต้องการ
10	- ชักถามหากมีข้อสงสัย	- ครูสรุปเนื้อหาให้นักเรียนฟังอีก ครั้งพร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียน ซักถาม

Step 5: Presentation and Step 6: Evaluation

เวลา(นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
10	-ผู้เรียนทักทายและแสดงความ คิดเห็นในเรื่องที่เรียนในคาบที่แล้ว	- ครูทักทายนักเรียน สนทนา แลกเปลี่ยนเรียนรู้สอบถามข้อสงสัย เกี่ยวกับกิจกรรมการฝึกเขียน
100	-แต่ละกลุ่มนำเสนองานเขียนหน้าชั้นเรียน พร้อมส่งงานเขียนฉบับสมบูรณ์	- สังเกตพฤติกรรมพร้อมครูและ นักเรียนในชั้นเรียนร่วมกันชมเชย อภิปรายและให้ข้อเสนอแนะในการ นำเสนอของแต่ละกลุ่ม - ครูและผู้ร่วมประเมิน 2 ท่าน ประเมินงานเขียนของนักเรียนร่วมกัน
10	- ชักถามหากมีข้อสงสัย	- ครูสรุปเนื้อหาให้นักเรียนฟังอีกครั้ง พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

สื่อการเรียนรู้

1. ใบงาน
2. งานนำเสนอ
3. งานเขียนฉบับสมบูรณ์

แหล่งเรียนรู้

-

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ตรวจผลงานของนักเรียน
2. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เกณฑ์ผ่านการประเมินร้อยละ 70
3. ใช้แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมของครูบันทึกบรรยากาศโดยภาพรวมของการจัดกิจกรรม
4. ใช้แบบประเมินงานเขียน Cause-Effect Writing Ability Assessment เกณฑ์ผ่านการประเมินร้อยละ 60

กิจกรรมที่ 7 ทดสอบหลังเรียน(Post-test) เป็นการทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามกระบวนการกลุ่มร่วมสืบค้น

เวลา(นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
60	- สอบถามข้อสงสัยต่างๆเกี่ยวกับการทำแบบทดสอบ - ทำแบบทดสอบ	- ทักทายผู้เรียน - ชี้แจงเกี่ยวกับการทำแบบทดสอบ - กำกับการสอบอย่างเคร่งครัด

สื่อการเรียนรู้

1. แบบทดสอบการเขียน
2. แบบประเมินงานเขียน
3. แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมของครู

แหล่งเรียนรู้

-

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. ตรวจแบบทดสอบตามเกณฑ์แบบประเมินความสามารถในการเขียนอนุเลขแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล
2. ใช้แบบบันทึกผลการจัดกิจกรรมของครูบันทึกบรรยากาศโดยภาพรวมของการจัดกิจกรรม

กิจกรรมที่ 8 วัดเจตคติ (Attitude-test) เป็นการทดสอบเพื่อวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามกระบวนการกลุ่มร่วมสืบค้น

เวลา(นาที)	กิจกรรมผู้เรียน	กิจกรรมผู้สอน
60	- สอบถามข้อสงสัยต่างๆเกี่ยวกับการทำแบบทดสอบ - ทำแบบทดสอบ	- ทักทายผู้เรียน - ชี้แจงเกี่ยวกับการทำแบบทดสอบ - กำกับการสอบอย่างเคร่งครัด

สื่อการเรียนรู้

- แบบวัดเจตคติ

แหล่งเรียนรู้

-

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

- วิเคราะห์แบบวัดเจตคติ

บันทึกผลหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

.....

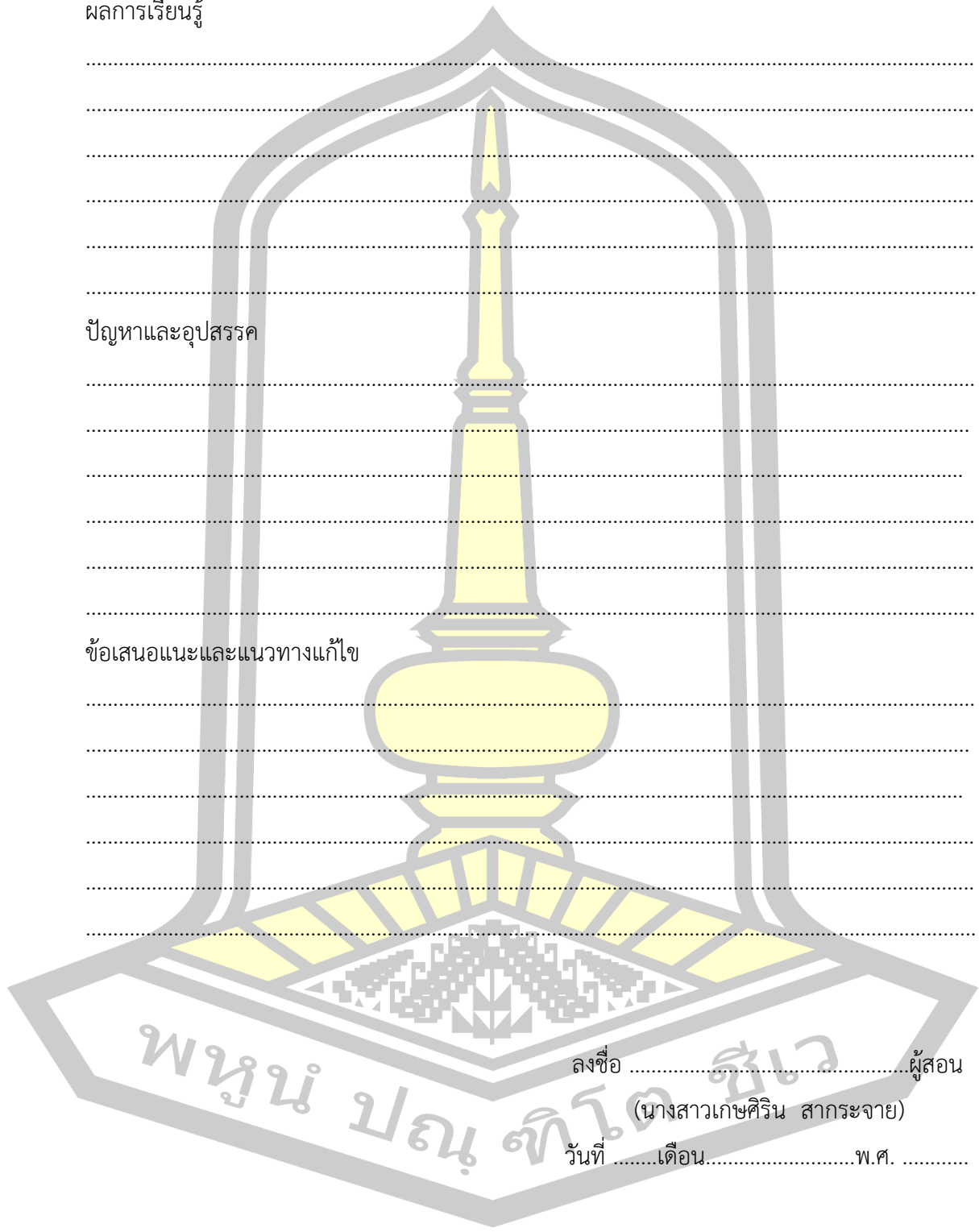
.....

.....

.....

.....

.....

พูนัน ปณุกิจ โสภณ

ลงชื่อ ผู้สอน

(นางสาวเกษศิริณ สากระจาย)

วันที่ เดือน พ.ศ.

Worksheet: Topic and Team

1. Group Name : _____

Group Members

- 1. _____ No _____
- 2. _____ No _____
- 3. _____ No _____
- 4. _____ No _____
- 5. _____ No _____
- 6. _____ No _____

2. Topic : _____

The advantage of English our group chooses to write about
is _____

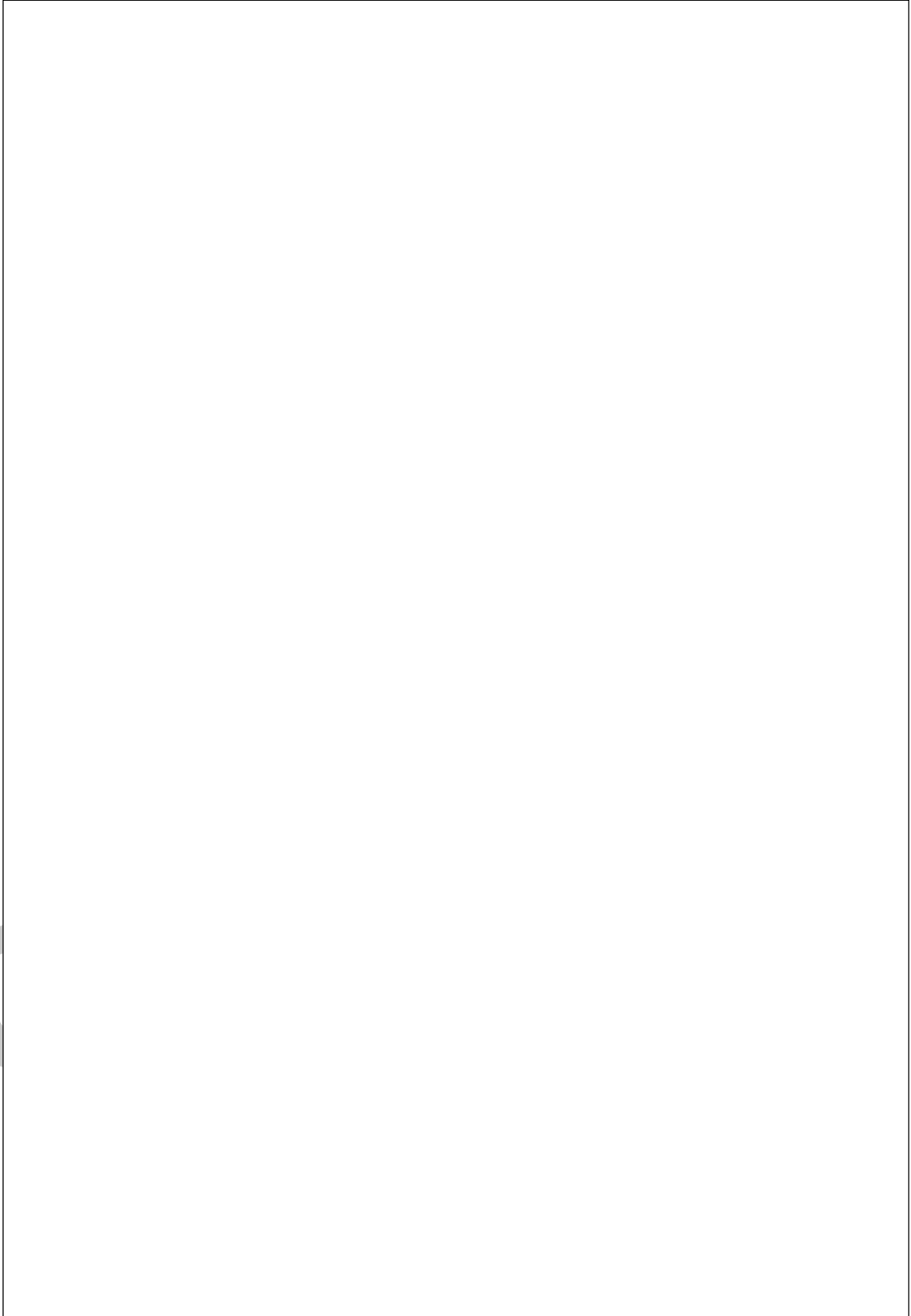
3. We would like to write about (keywords/sub-topics)?

- ✓ _____
- ✓ _____
- ✓ _____
- ✓ _____
- ✓ _____
- ✓ _____
- ✓ _____
- ✓ _____

พูนปัญญาพิไลโต ชีวะ

Mind Mapping

Group _____

1. Title: _____

2. Sub-Topics and Writers

Details of Writing	Writer(s)
1. Introduction	
2. Body Keywords/Sub-Topics 1. Topic sentence _____ _____ 2. Main supporting sentences _____ _____ 3. Minor supporting sentences _____ _____	_____ _____ _____ _____ _____ _____ _____
4. Concluding _____	_____

3. How long for the individual work on sub-topic?

Time limited _____

4. How are we going to gather information?

- Interviewing
 Internet
 Books
 Other

Name _____ Class _____ No. _____

Group _____

Worksheet: Action (Sub-topic) - individual

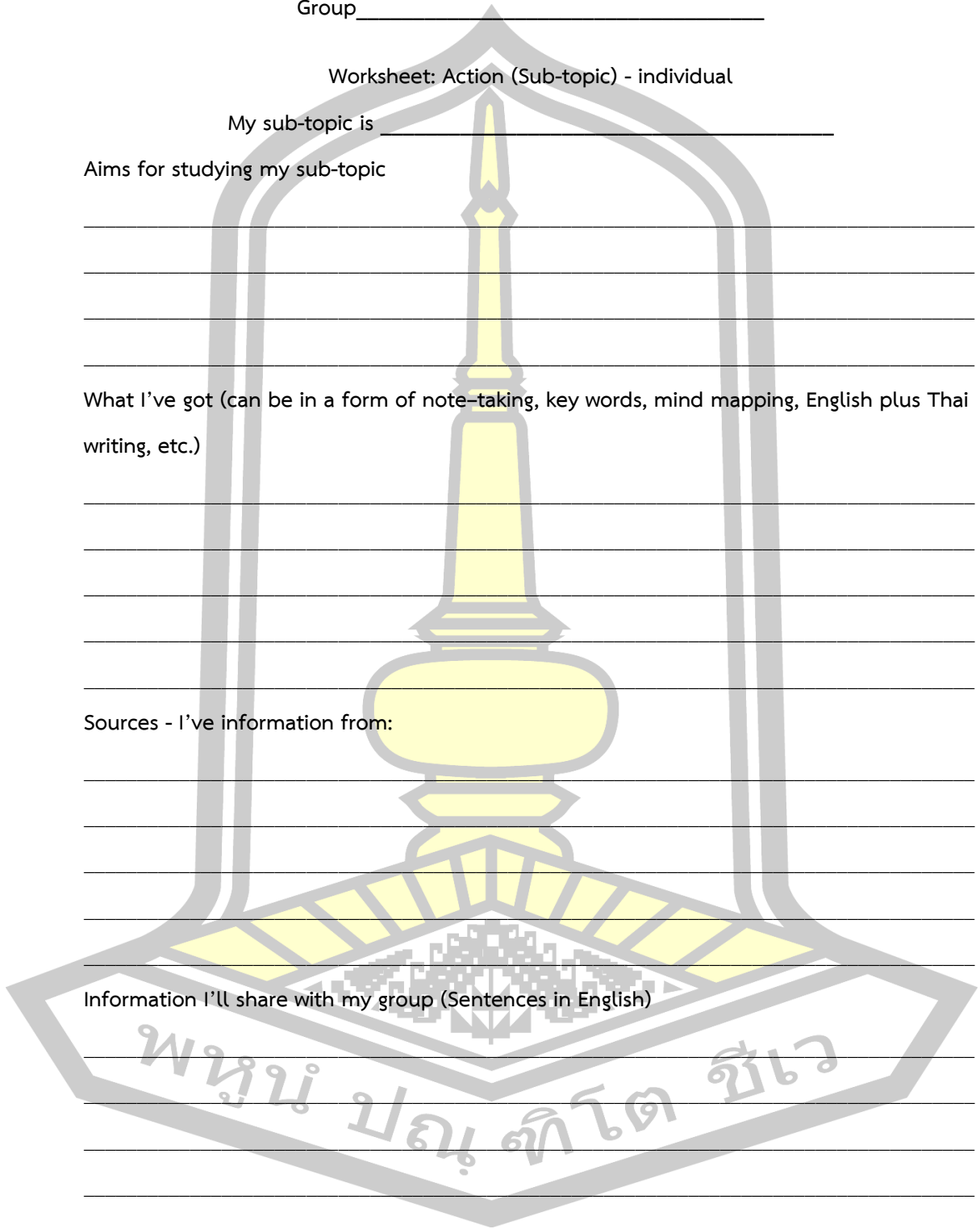
My sub-topic is _____

Aims for studying my sub-topic

What I've got (can be in a form of note-taking, key words, mind mapping, English plus Thai writing, etc.)

Sources - I've information from:

Information I'll share with my group (Sentences in English)

Group _____

Class _____

Worksheet 4: Prepare the Report and Presentation

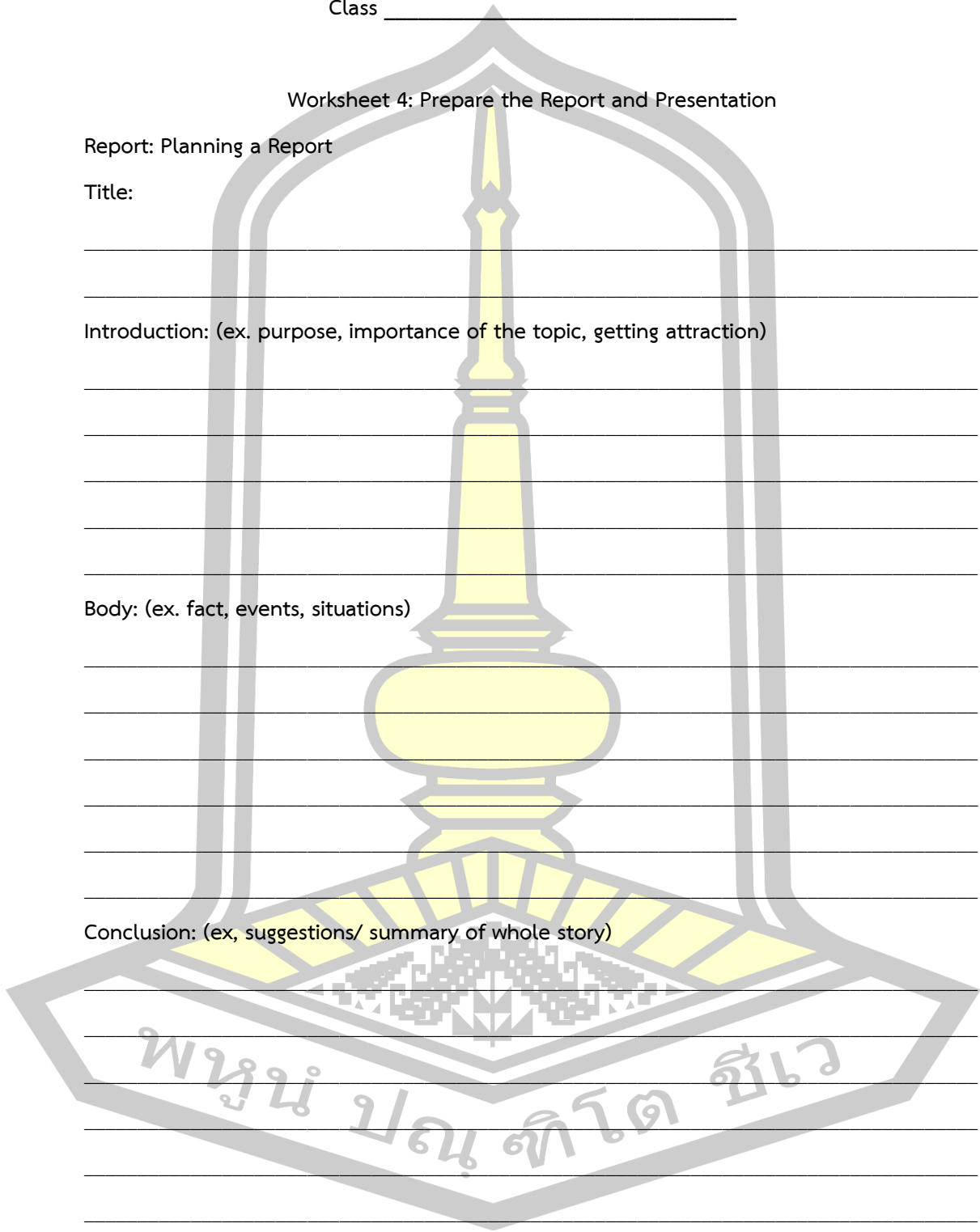
Report: Planning a Report

Title:

Introduction: (ex. purpose, importance of the topic, getting attraction)

Body: (ex. fact, events, situations)

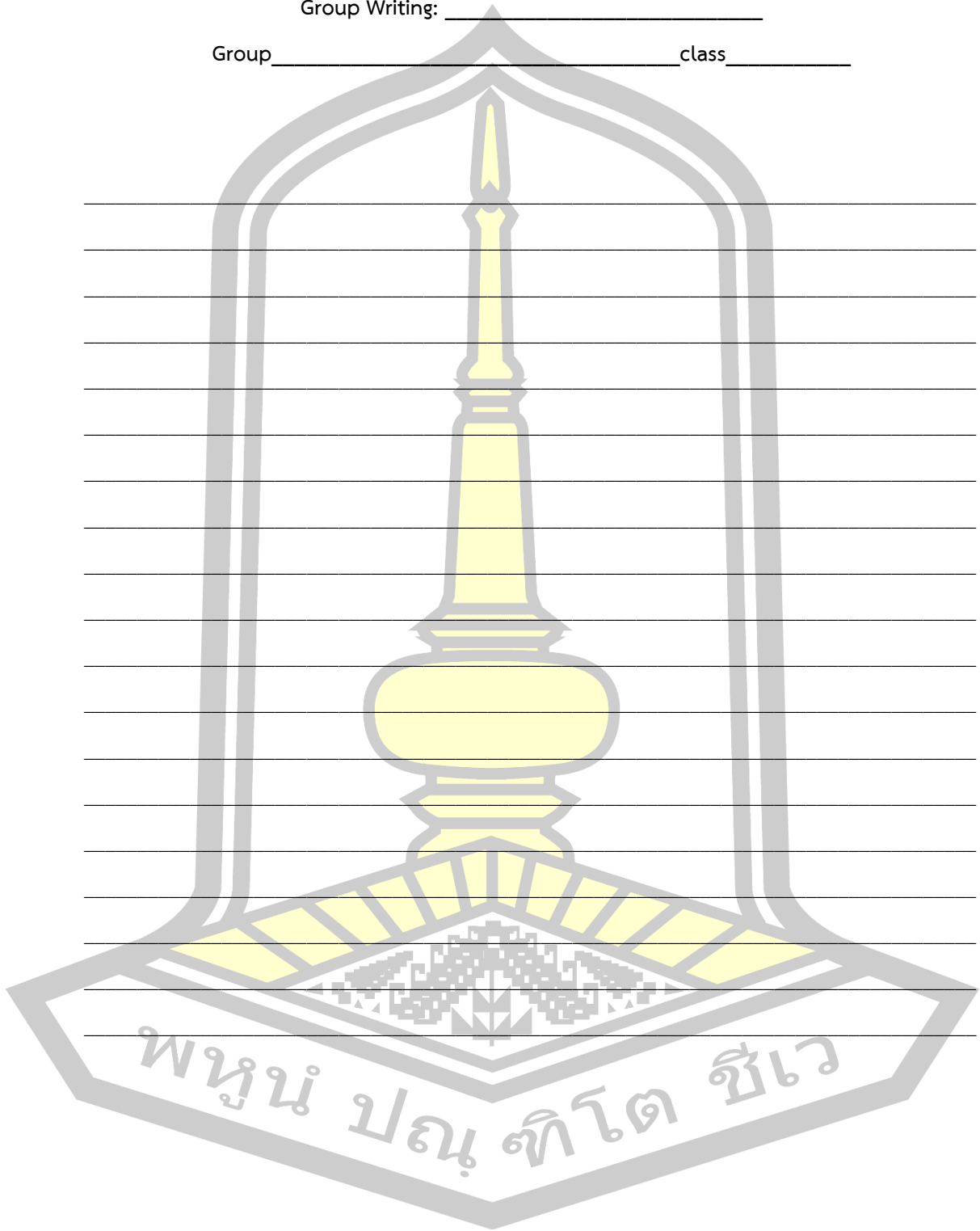
Conclusion: (ex, suggestions/ summary of whole story)

Work Sheet: Final Report

Group Writing: _____

Group _____ class _____

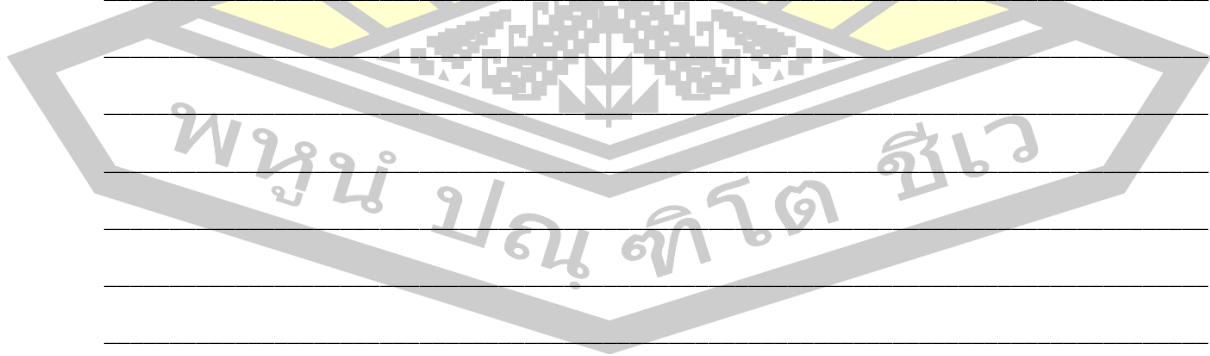
Work Sheet: Prepare the presentation

What Kind of Presentation? _____

How

Materials

Roles of Group Members

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรม
กลุ่มร่วมสืบค้น โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อ	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ดัชนีความ สอดคล้อง
		1	2	3	
1	หน่วยการเรียนรู้มีความสมบูรณ์ เหมาะสมและมีรายละเอียด ที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน				
2	แผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องสัมพันธ์กับหน่วยการเรียนรู้ที่ กำหนดไว้				
3	แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบสำคัญครบถ้วน ร้อยรัดสัมพันธ์กัน				
4	การเขียนสาระสำคัญในแผนถูกต้อง				
5	จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจนครอบคลุมเนื้อหาสาระ				
6	จุดประสงค์การเรียนรู้พัฒนานักเรียนด้านความรู้ทักษะกระบวนการ และเจตคติ				
7	จุดประสงค์การเรียนรู้เรียงลำดับพฤติกรรมจากง่ายไปยาก				
8	กำหนดเนื้อหาสาระเหมาะสมกับคาบเวลา				
9	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหาสาระ				
10	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์และระดับชั้นของ นักเรียน				
11	กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลายและสามารถปฏิบัติ ได้จริง				
12	กิจกรรมการเรียนรู้เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมกระบวนการคิด ของนักเรียน				
13	กิจกรรมเน้นให้นักเรียนเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง				
14	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องแทรกคุณธรรมและค่านิยม ที่ดีงาม				
15	วัสดุอุปกรณ์ สื่อและแหล่งเรียนรู้มีความหลากหลาย				

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ดัชนีความ สอดคล้อง
		1	2	3	
16	วัสดุอุปกรณ์ สื่อและแหล่งเรียนรู้เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ				
17	นักเรียนได้ใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้ด้วยตนเอง				
18	นักเรียนทำชิ้นงานที่ได้ใช้ความรู้ ความคิดมากกว่าการทำตามที่ครูกำหนด				
19	มีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้				

ข้อเสนอแนะ

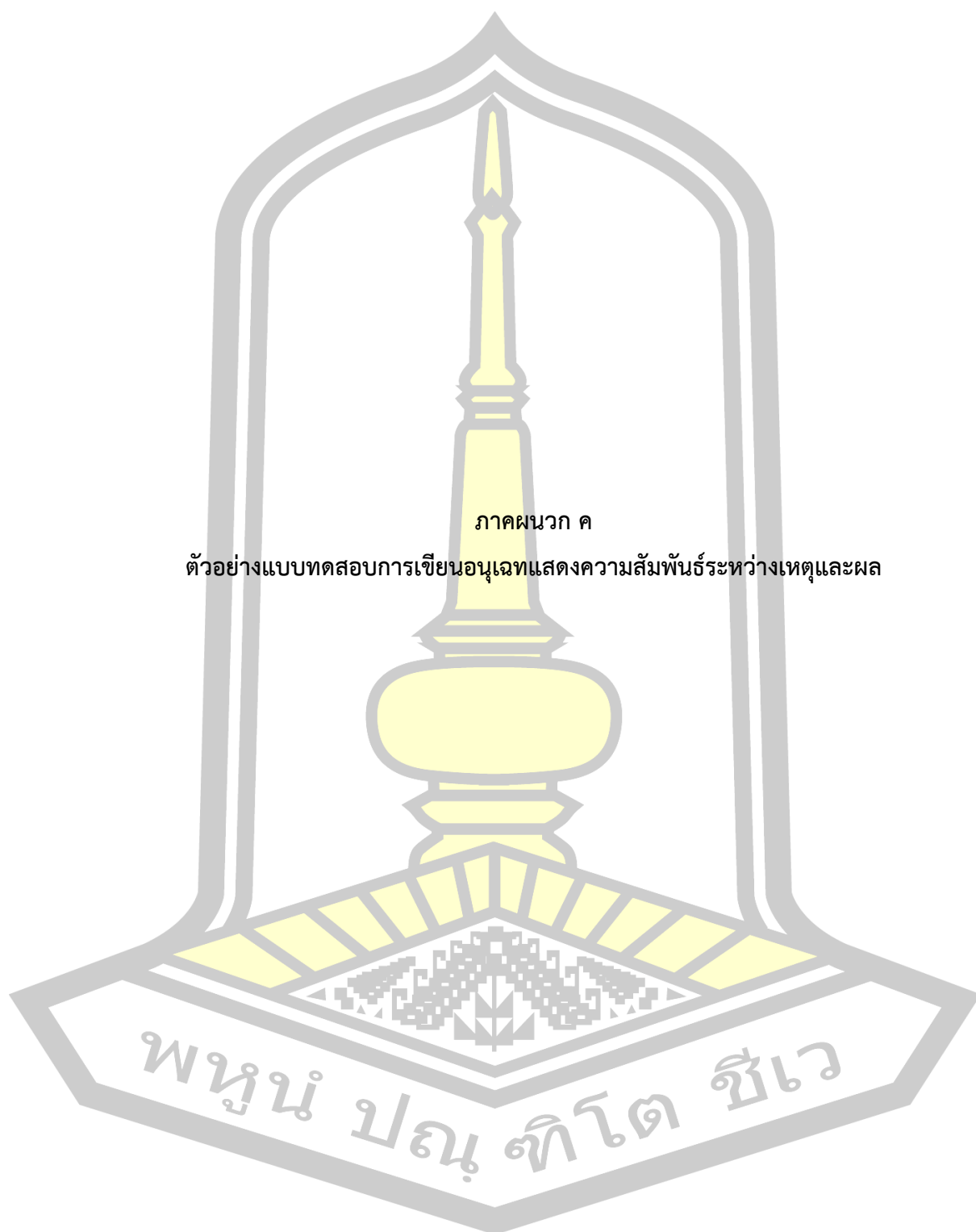
ลงชื่อ _____ ผู้ประเมิน

(_____)

พหุบัน ปณฺ ทิโต ชีเว

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้
ด้วยกิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้น โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	ผลการประเมิน
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
11	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
16	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างแบบทดสอบการเขียนอนุเฉทแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล

Pre – Test

English Cause-Effect Paragraph

Name: _____

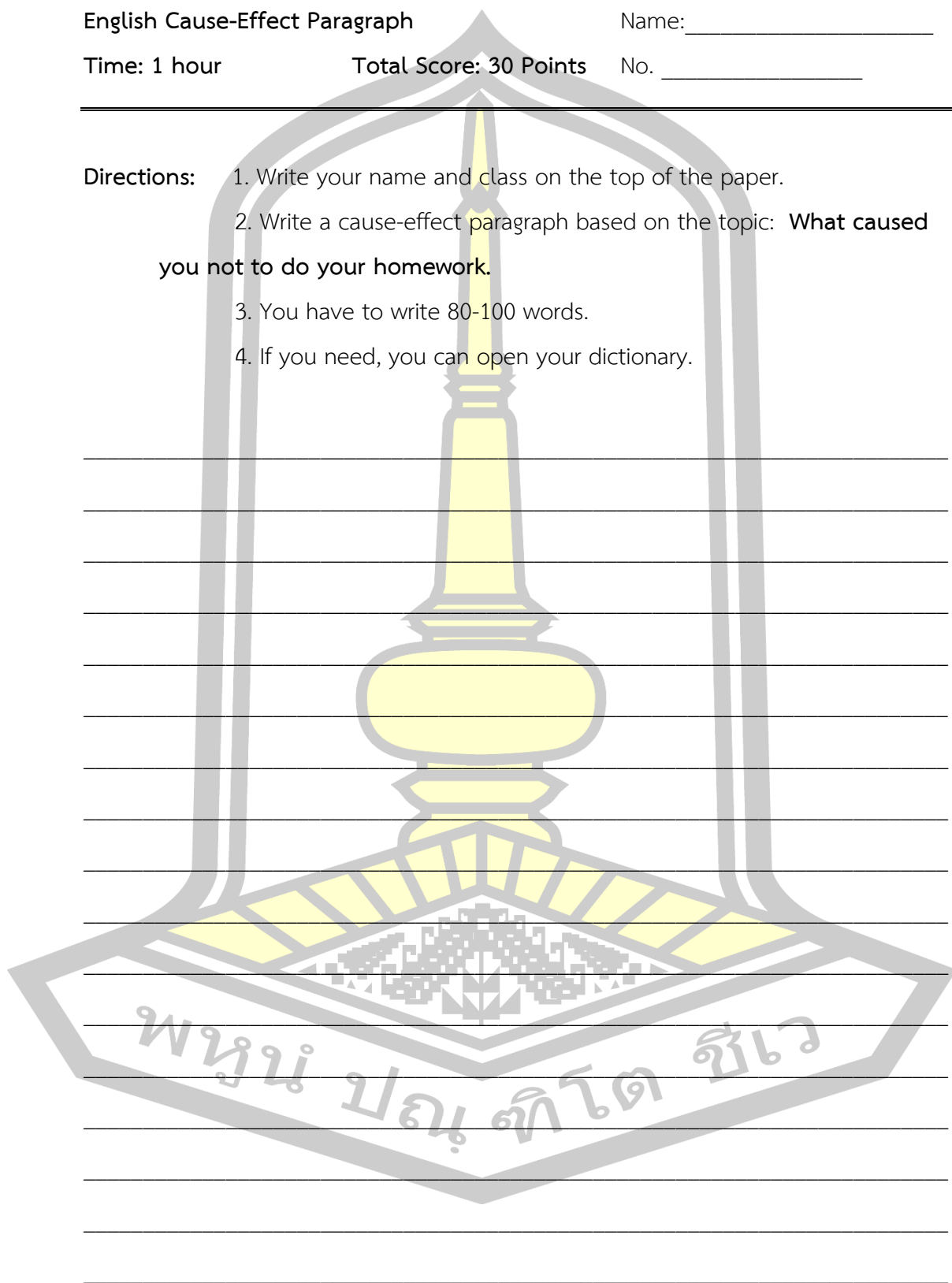
Time: 1 hour

Total Score: 30 Points

No. _____

Directions:

1. Write your name and class on the top of the paper.
2. Write a cause-effect paragraph based on the topic: **What caused you not to do your homework.**
3. You have to write 80-100 words.
4. If you need, you can open your dictionary.

Post – Test

English Cause-Effect Paragraph

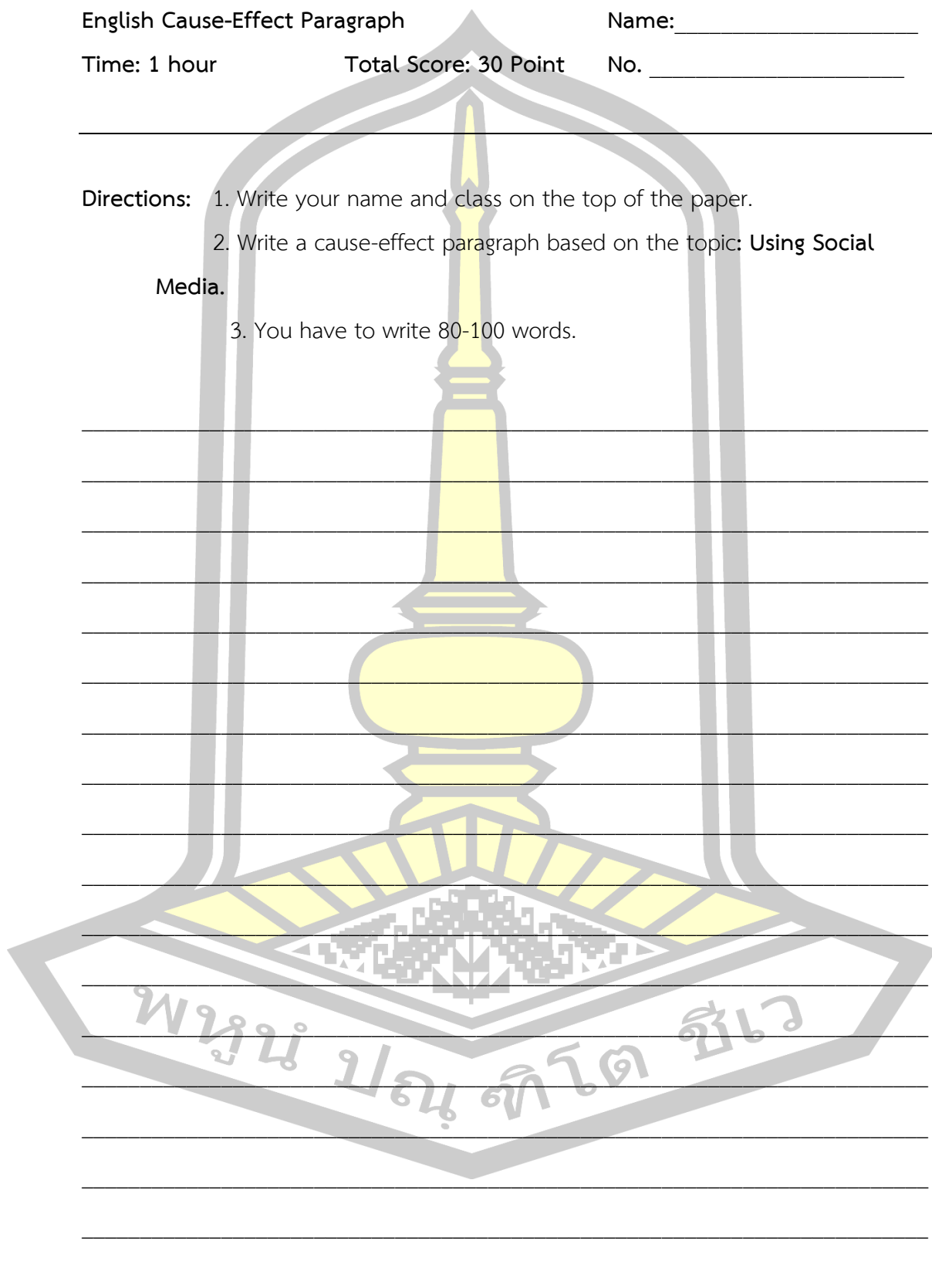
Name: _____

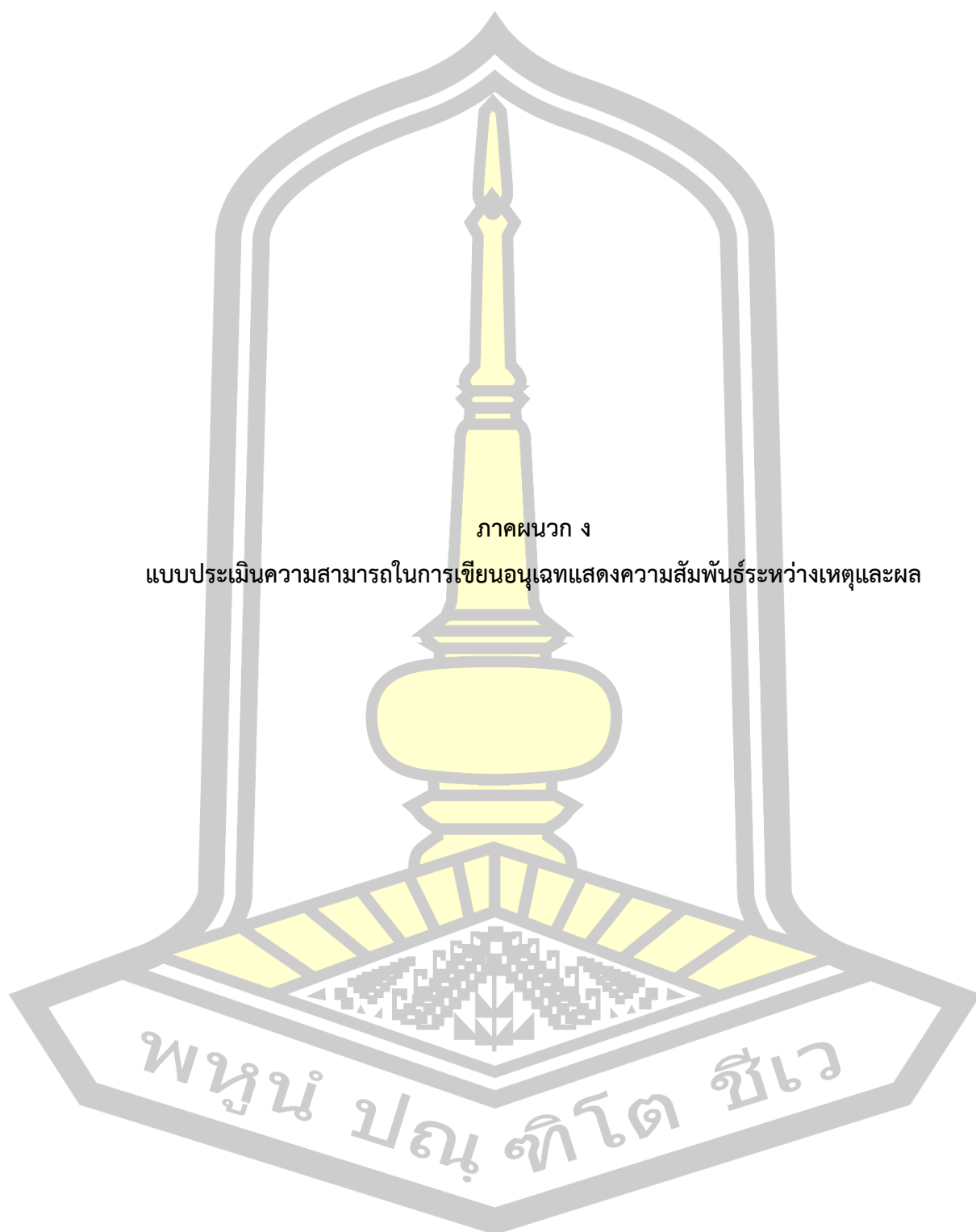
Time: 1 hour

Total Score: 30 Point

No. _____

- Directions:
1. Write your name and class on the top of the paper.
 2. Write a cause-effect paragraph based on the topic: **Using Social Media.**
 3. You have to write 80-100 words.

ภาคผนวก ง

แบบประเมินความสามารถในการเขียนอนุเฉทแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล

พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโต ชีเว

แบบประเมินความสามารถในการเขียนอนุเหตุแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล

Cause-Effect Writing Ability Assessment

เลขที่	รายการประเมิน										รวม	ร้อยละ
	หัวข้อเรื่อง (3)	ประโยคกริณำ (3)	ประโยคใจความสำคัญ (3)	ประโยคสนับสนุนหลัก (3)	ประโยคสนับสนุนรอง (3)	ประโยคสรุป (3)	การใช้คำศัพท์และคำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล (3)	การเรียงเรียงความคิดตามรูปแบบการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล(3)	กลไกระบบภาษา (3)	เนื้อหา (3)		
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
รวม											30	
เฉลี่ย												
ร้อยละ												

ผู้ประเมิน _____

(_____)

วันที่ประเมิน _____

เกณฑ์ประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

คำอธิบายหลักการให้คะแนนในแบบประเมินความสามารถในการเขียนเพื่อแสดงความสัมพันธ์
ระหว่างเหตุและผล มีดังนี้

ที่	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน		
		3	2	1
1	หัวข้อเรื่อง (Topic)	มีหัวข้อเรื่อง ครอบคลุม เนื้อหาและสื่อความหมาย ชัดเจน	มีหัวข้อเรื่อง ครอบคลุม กับเนื้อหาบางส่วน	มีหัวข้อเรื่อง ไม่ครอบคลุมเนื้อหา
2	ประโยคเกริ่นนำ (Introductory sentence)	มีประโยคเกริ่นนำและได้ ใจความครบถ้วน ชัดเจน และสมบูรณ์	มีประโยคเกริ่นนำและได้ ใจความบางส่วน	มีประโยค เกริ่นนำ
3	ประโยคใจความ สำคัญ (Topic Sentence)	มีประโยคใจความสำคัญ และได้ใจความครบถ้วน ชัดเจนและสมบูรณ์	มีประโยคใจความสำคัญ และได้ใจความบางส่วน	มีประโยค ใจความสำคัญ
4	ประโยคสนับสนุน หลัก (Main Supporting Sentences)	มีประโยคสนับสนุนหลัก และได้ใจความครบถ้วน ชัดเจนและสมบูรณ์	มีประโยคสนับสนุนหลัก และได้ใจความบางส่วน	มีประโยค สนับสนุนหลัก
5	ประโยคสนับสนุน รอง (Minor Supporting Sentences)	มีประโยคสนับสนุนรอง และได้ใจความครบถ้วน ชัดเจนและสมบูรณ์	มีประโยคสนับสนุนรอง และได้ใจความบางส่วน	มีประโยค สนับสนุนรอง
6	ประโยคสรุป (concluding sentence)	มีประโยคสรุปและได้ ใจความครบถ้วน ชัดเจน และสมบูรณ์	มีประโยคสรุปและได้ ใจความบางส่วน	มีประโยคสรุป
7	การใช้คำศัพท์และ คำที่แสดง ความสัมพันธ์ ระหว่างเหตุและผล (Transitional	ใช้คำศัพท์หรือประโยคที่ แสดงความสัมพันธ์ ระหว่างเหตุและผล ถูกต้อง 3 คำ หรือ 3 ประโยค ใช้	ใช้คำศัพท์หรือประโยคที่ แสดงความสัมพันธ์ ระหว่างเหตุและผล ถูกต้อง 2 คำ หรือ 2 ประโยค ใช้สำนวน	ใช้คำศัพท์หรือประโยค ที่แสดงความสัมพันธ์ ระหว่างเหตุและผล ถูกต้อง 1 คำ หรือ 1 ประโยค ใช้

ที่	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน		
		3	2	1
	Expressions)	สำนวนทั้งหมดได้ถูกต้องเหมาะสม	ได้เหมาะสมและถูกต้องพอสมควร ผิดพลาดบ้างแต่ยังสื่อความได้	สำนวนผิดมาก มีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษน้อยมาก
8	การเรียบเรียงความคิดตามรูปแบบการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล (Organization)	มีการเรียบเรียงการเขียนตามองค์ประกอบของการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลได้ดี ประมวลความคิดอย่างมีเหตุผลและสอดคล้องกันดีครบถ้วนสมบูรณ์	มีการเรียบเรียงการเขียนตามองค์ประกอบของการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลไม่ค่อยต่อเนื่อง ประมวลความคิดไม่ค่อยสมเหตุสมผล	ไม่มีการเรียบเรียงการเขียนตามองค์ประกอบของการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล ความคิดไม่ต่อเนื่อง ประมวลความคิดสับสน
9	กลไกทางภาษา (Mechanics)	มีข้อผิดพลาดน้อยมากในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้า	พบข้อผิดพลาดในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำและการขึ้นย่อหน้าเป็นบางครั้ง	มีข้อผิดพลาดในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำและการขึ้นย่อหน้าบ่อยมาก
10	เนื้อหา (Content)	มีความรู้เรื่องที่เขียนดีมาก เขียนตรงกับเรื่อง มีรายละเอียดขยายใจความสำคัญสมบูรณ์	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนพอสมควร เขียนตรงกับเรื่อง มีรายละเอียดขยายใจความสำคัญค่อนข้างน้อย	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนอย่างจำกัด เขียนไม่ตรงกับเรื่อง ไม่มีรายละเอียดสนับสนุนใจความสำคัญ

แบบวัดเจตคติต่อกิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล

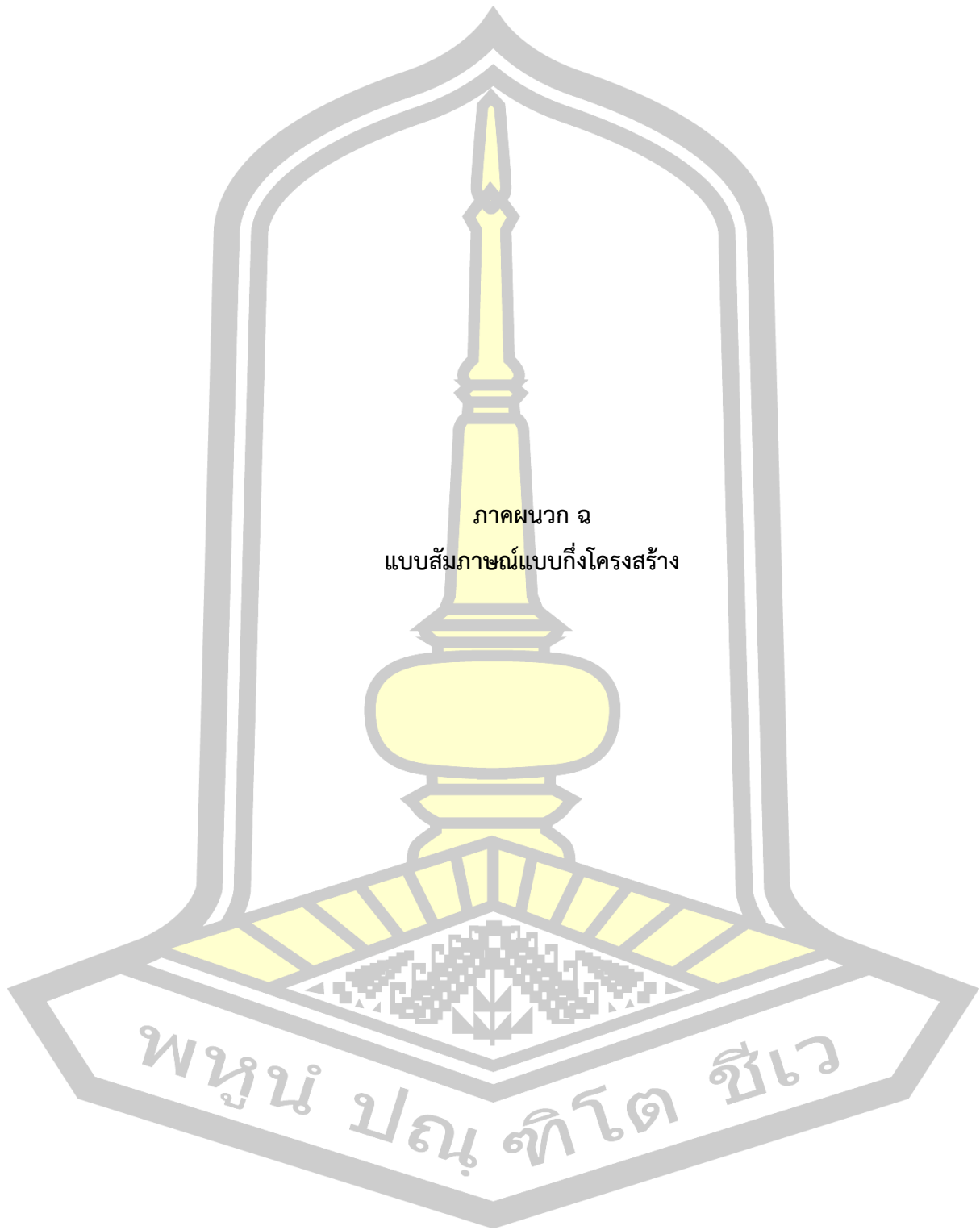
แบบกลุ่มร่วมสืบค้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุดที่มีต่อกิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มร่วมสืบค้น
2. แบบวัดเจตคตินี้มีทั้งหมด 10 ข้อ ในแต่ละข้อให้เลือกตอบเพียงช่องเดียวเท่านั้น
3. ระดับความคิดเห็น แบ่งเป็นดังนี้ 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง, 4 หมายถึง เห็นด้วย, 3 หมายถึง ไม่แน่ใจ, 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย, 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	การเรียนรู้การเขียนอนุเขตภาษาอังกฤษเพื่อแสดงเหตุและผลมีความจำเป็นต่อข้าพเจ้า					
2	ข้าพเจ้าเกิดแรงบันดาลใจในการเลือกประเด็นที่สนใจมาสร้างงานเขียนได้เมื่อได้ระดมความคิดเห็นในกลุ่ม					
3	ขั้นตอนการถามตอบประเด็นปัญหากระตุ้นให้ข้าพเจ้ามีความสนใจในการเรียนรู้					
4	ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายเมื่อเข้ากลุ่มกิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษ					
5	การเข้ากลุ่มและแบ่งหน้าที่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดการเรียนรู้จนสามารถสืบค้นข้อมูลด้วยตนเองมาใช้ในการเขียนได้อย่างถูกต้อง					
6	ข้าพเจ้าสามารถตีความข้อมูลที่ได้จากการสืบค้นมาใช้ในงานเขียนได้					
7	การนำเสนอข้อมูลและงานเขียนของตนเองต่อกลุ่มส่งเสริมให้ข้าพเจ้าเขียนหัวข้อย่อยของตนเองได้ดีขึ้น					
8	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการเขียนภาษาอังกฤษยิ่งขึ้นเมื่อได้รับคำปรึกษาจากเพื่อนในกลุ่มและได้แก้ไขงานเขียนบ่อยครั้ง					
9	ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มจนทำให้งานเขียนเสร็จสมบูรณ์					
10	ข้าพเจ้าได้รับความรู้เพิ่มขึ้นเมื่อได้ดูและประเมินการนำเสนองานเขียนของแต่ละกลุ่ม					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม _____

แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง

การใช้กิจกรรมกลุ่มร่วมสืบค้นเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุ
และผลของนักเรียน

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์

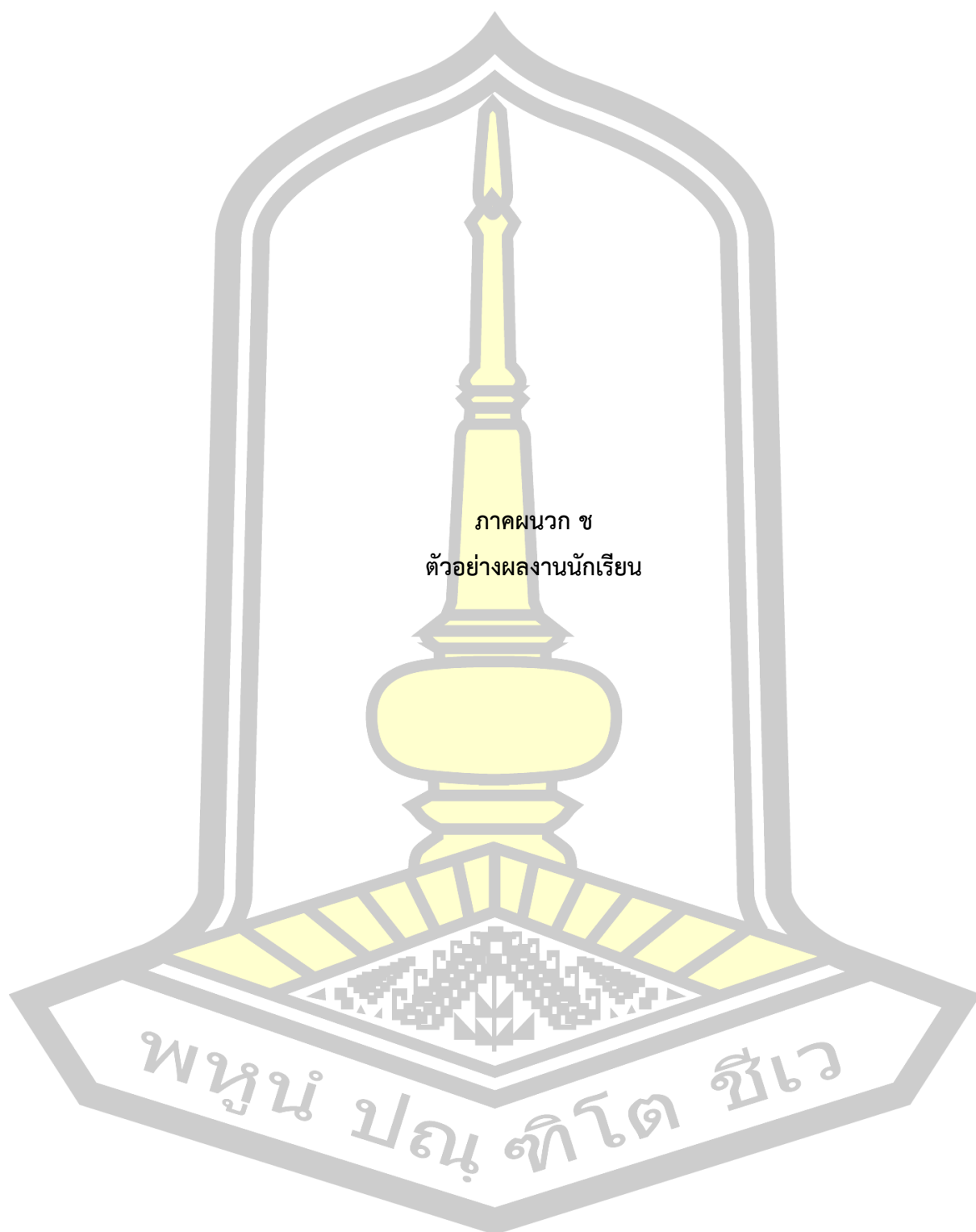
วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์

1. นักเรียนคิดว่าสาเหตุที่ทำให้นักเรียนเขียนภาษาอังกฤษไม่ได้คืออะไร

2. การจัดกิจกรรมการสอนแบบกลุ่มร่วมสืบค้นช่วยพัฒนาทักษะทางการเขียนแสดงความสัมพันธ์
ระหว่างเหตุและผลของนักเรียนด้านใดบ้าง อย่างไร

3. นักเรียนจะนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้จากการจัดกิจกรรมการสอนแบบกลุ่มร่วมสืบค้นนี้ไป
ประยุกต์ใช้ในการเรียนของนักเรียนได้หรือไม่ อย่างไร

4. นักเรียนคิดว่ากิจกรรมการสอนแบบกลุ่มร่วมสืบค้นช่วยพัฒนาทักษะการเขียนประเภทอื่นได้
หรือไม่ อย่างไร เช่น การเขียนบรรยาย การเขียนแสดงความคิดเห็น

ภาคผนวก ข
ตัวอย่างผลงานนักเรียน

พหุ ประทีป วิทย์ ชีวะ

Post - Test

English Cause and Effect Paragraph

Name: Butsakorn Pankhao

Time: 1 hour

Total Score: 30 Points

No. 13

- Directions:
1. Write your name and class on the top of the paper.
 2. Write a cause and effect paragraph based on the topic: **Using Social Media.**
 3. You have to write 80-100 words.

Topic

Effect of Using Social Media on Student

Introduction → In present, social media is everywhere. Students have smartphone and computer and has application of social networking inside such as Facebook, Skype and Line. It very useful and popular on students. They chat and play games anytime they want. This cause and lead to problems.

Transitional Expression → Because of using phones all day, they will not have time to study or read books or prepare themselves for school's examination. Their grade will be low. Using social media too much also lead to bad health. They will sleep late at night.

Effect 1 → It's not good for brain and eyes. The students should think about it very much and use it less not everytime.

Effect 2 →

Cause 1
Cause 2
Concluding sentence

Post - Test

English Cause and Effect Paragraph

Name: Erkanat Wirit

Time: 1 hour

Total Score: 30 Points

No. 19

- Directions:
1. Write your name and class on the top of the paper.
 2. Write a cause and effect paragraph based on the topic: **Using Social Media.**
 3. You have to write 80-100 words.

Topic

Using Social Media in the classroom.

Social media is a website and applications

For example Facebook, Instagram and Line

Social media can cause many good things to the classroom. One of good thing is students can connect together in class. *Cause 1*
Because they have smartphones.

Transitional Expression They can chat online about homework and project. They can hand in exercise on Facebook or Line. *Cause 2*

Causes And they can easy contact with teacher. For me I like to ask teacher about homework and send homework online. And I always got grade 4 for every subject. *effect*
If students use social media in good way, it will effect them in good way too. *Concluding sentence*

Post - Test

English Cause and Effect Paragraph

Name: Anyaporn Petraksa

Time: 1 hour

Total Score: 30 Points

No. 6

- Directions:
1. Write your name and class on the top of the paper.
 2. Write a cause and effect paragraph based on the topic: **Using Social Media.**
 3. You have to write 80-100 words.

Effect of Social Media ← Topic

Do you use social media? The answer is "yes" for the students and people around the world. There are many effects that Intro people like to use social media. Cause Firstly, social media support them to easily connect with friends and people around them. Some people use for sell things online especially on Facebook. Another use for buy things online too. It bring about Transitional expression the lazy live. They might spend a lot of money on effect shopping online and lazy to go outside to meet people in real world. Concluding sentence Social Media also cause bad things Think before use it.

Post - Test

English Cause and Effect Paragraph

Name: Tirayaporn Jantajon

Time: 1 hour

Total Score: 30 Points

No. 35

- Directions:
1. Write your name and class on the top of the paper.
 2. Write a cause and effect paragraph based on the topic: **Using Social Media in the classroom.**
 3. You have to write 80-100 words.

Effect of Social Media on Student ← Topic

Intro → Now students can access the Internet and social media from Ipad, laptop and smartphome. Social media becomes apart of their life. It effects on them both good and bad. Social network provide the freedom to do what they want for example to upload pictures, post their personal information, make new friends and like and comment on friends' live. Cause →

Transitional Expression → These are the cause of a serious problem. Student believe in friends. They will do the same thing like their friend's do. And ~~I~~ do not listen to their parents or family's teaching. effect → Students should manage time on using social media. Do not use it too much.

Concluding sentence →

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวเกษศิริิน สากะระจาย
วันเกิด	วันที่ 5 กันยายน พ.ศ. 2529
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 8 หมู่ 9 ตำบลหนองหมื่นถ่าน อำเภออาจสามารถ จังหวัดร้อยเอ็ด 45160
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครู
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	เลขที่ 559 หมู่ 20 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล ตำบลสระคู อำเภอ สุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด 45130
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2541 ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกระจายเหล่าสูง ตำบลหนองหมื่นถ่าน อำเภออาจสามารถ จังหวัดร้อยเอ็ด พ.ศ. 2544 มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจุฬารามราชวิทยาลัย มุกดาหาร ตำบลบางทรายใหญ่ อำเภอเมืองมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร พ.ศ. 2547 มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด พ.ศ. 2551 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) วิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2552 ประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู มหาวิทยาลัย ราชภัฏร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด พ.ศ. 2561 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูน ปณ ทัโต ชีเว